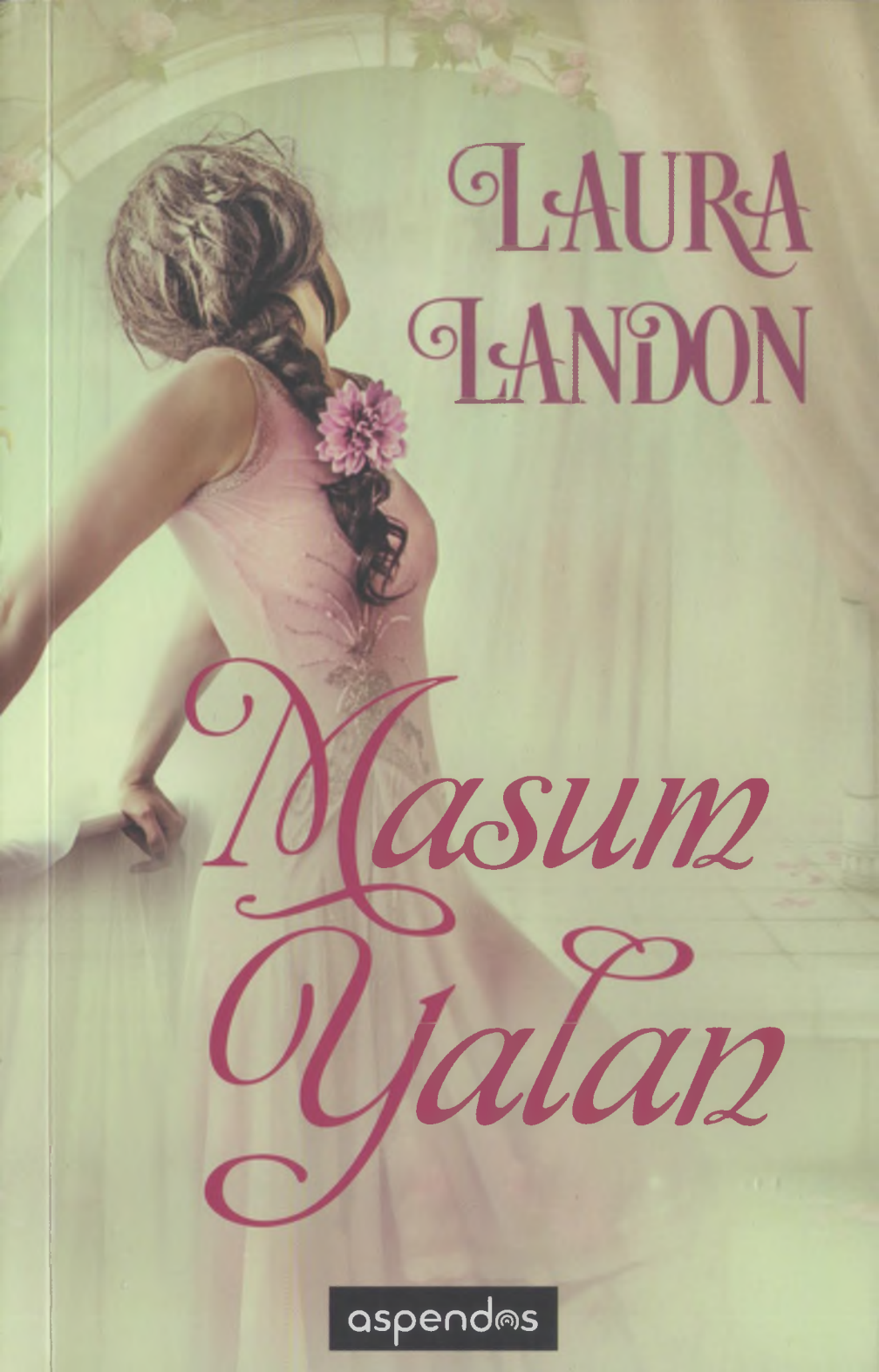
LAURA
LANDON
Masum
Yalan
aspendos

Masum Yalan

Leydi Grace Warren, babası onu ahlaksız bir adam olan Lord Fentington'a sattığında, kendisini sefil bir hayattan kurtarmak için esaslı bir hamle yapması gerektiğini biliyordu. Viktorya dönemi İngiltere'sinde bir kadını değerli kılan tek bir özelliği vardı: iffeti. İffeti olmadığı takdirde, onu ne Fentington ne de başka bir adam isteyecekti. Fakat en azından özgür olacaktı. Artık sıra o önemli geceyi yaşayabileceği bir adam bulmaktaydı; ona sorular sormayacak, başka isteklerde bulunmayacak bir adam... Çünkü her şeyini riske atmaya hazırlanan bir kadın için, bu görevi vereceği adam herhangi bir adam olamazdı.

Raeborn Dükü Vincent Germaine iki karısını da doğumda kaybettikten sonra bir daha asla evlenmeyeceğine dair yemin etmiştir. Bir vârise sahip olabilmesi için kaybedilen hayatlar nedeniyle suçluluk duygusu ve acı içinde yaşarken, ihtiyaçlarını artık yalnızca Londra'nın en tedbirli cariyeleriyle karşılamaktadır. Fakat büyüleyici bir yabancıyla geçirdiği tutkulu bir gecenin başka bir hayatı daha riske atmış olabileceğini öğrendiğinde Vincent, hiçbir şeyden şüphelenmeyen o kadını bulmak için yola koyulur ve karşısında eşsiz bir cesareti ve güzelliği olan güçlü bir kadın bulur. Peki, tüm zorluklara rağmen, çaresizlikleri tarafından bir araya getirilen bu iki yabancı gerçek aşkı bulabilecek mi?

₺ 18
ISBN 978-605-5175-61-0
9 786055 175610
facebook.com/AspendosYayinevi
aspendos

Masum Yalan
Orijinal Adı: Intimate Deception

Yazarı: Laura Landon
Çevirmen: Merve Altıparmak
Editör: Dilda Eşiyok
Kapak Uygulama: İlknur Muştu
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2012, Laura Landon

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Eylül 2014

ISBN: 978-605-5175-61-0
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04
Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Masum Yalan

LAURA LANDON

Çevirmen: Merve Altıparmak

aspendos

Tüm okurlarıma. Size ne kadar teşekkür etsem azdır...

Giriş

Mart 1853
Londra, İngiltere

Hayworth'ün on birinci markizi ve Raeborn'un dokuzuncu dükü olan Vincent Germaine, karısının yatak odasının önündeki koridorda bir ileri bir geri yürüyordu. Alnına boncuk boncuk dizilen ter, gözlerine doğru aktı. Kaçmak istiyordu, fakat gidebileceği hiçbir yer yoktu. Karısının acı dolu iniltilerinin peşinden gelemeyeceği hiçbir yer yoktu.

Ellerini yumruk yaptı ve koridorun sonuna doğru yürüdü. Hiç öyle hissetmiyor olsa da, duruşu bir düke yakışır hâldeydi. Bu, Tanrı'nın bir ölümlüye kontrol edebileceği şeylerin sınırını gösterme şekliydi. Tanrı'nın, kendine fazla güvenen, fazla bağımsız insanoğluna alçakgönüllülüğü öğretme şekliydi. Ve bu gece Tanrı, Raeborn Dükü'ne, aslında ne kadar güçsüz olduğunun gösterilmesi gerektiğine karar vermişti.

Gök kubbeye çıkıp, Tanrı'ya adaletsizliği hakkında bağırıp çağırmak istiyordu. Fakat bunun yerine, bir kez daha dualara sığındı.

Bütün gece boyunca, Tanrı'ya tüm dünyevi varlığını, hatta kendi hayatını bile sunarak pazarlık etti. Fakat duaları cevapsız kaldı. Vincent Germaine, hayatında ikinci defa boyun eğmek zorunda kalıyordu. İngiltere'nin en zengin, en nüfuzlu adamlarında biri olmasına rağmen bu gece, seviyesiz bir dilenci kadar çaresizdi.

Karısının doğum yapma vaktinin geldiğini öğrenir öğrenmez, bu seferki sonucun farklı olması için dua etmeye başlamıştı. Karısının bu sefer çocuğu sağ salim doğurabilmesi ve Raeborn adını devam ettirecek bir vâris verebilmesi için dua etmişti. Eğer karısının ve bebeğinin bu durumu sağ salim atlatmasına izin verirse, bir daha tohumunu karısının içine asla yerleştirmeyeceğine dair Tanrı'ya söz bile vermişti.

Fakat boşunaydı. Neredeyse iki gün olmuştu fakat bebek hâlâ doğmamıştı. İki gün olmuştu ve Vincent Angeline'nin, doktorun söylediğine göre kendisi için çok büyük olan bebeği doğurmadığı takdirde daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Duvardan uzaklaştı ve yürek burkan bir feryat daha yükseldiğinde olduğu yerde donup kaldı. Suçluluk ve pişmanlık duyguları onu boğacak gibiydi. Yaşadığı korku katlanabileceğinden çok daha fazlaydı. Karısı gitgide zayıf düşüyordu. Keşke onun acılarını azaltabilseydi. Keşke bir vârise sahip olabilmek için alması gereken risk bu kadar büyük olmasaydı. Keşke tohumunu onun rahmine hiç ekmeseydi.

Umutsuzluğu ile birlikte pişmanlıkları da büyüyordu.

Elini terleyen alnına götürdü ve kapının açılmasıyla birlikte, gergin bir ifadeyle o tarafa dönerek baktı. Kalbi, göğsünde fırtınalar koparıyordu.

Kolları kana bulanmış çarşaflarla dolu olan bir hizmetçi, odadan aceleyle çıktı. Solgun yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bakışları, bundan beş yıl önce ilk karısının, bebeklerini

doğurmaya çalışırken hayatını kaybettiği o benzer gecede, çalışanlarının yüzünde gördüğü umutsuzluğu taşıyordu.

Kapının ardından bir inilti daha geldi. Angeline'nin daha umutsuz ve acılı bir hâl almış olan feryatları artık daha güçsüzdü.

Vincent kararlı adımlarla, karısının çocuğu doğurmak için uğraş verdiği odaya doğru ilerledi. Ölmesine izin vermeyecekti. Kendisine vâris vermek isteyen bir karısını zaten kaybetmişti. Başka bir kadının daha ölümüne neden olursa yaşayamazdı.

Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Bakışları yatakta yatan karısına kaydığında Vincent'ın içi parçalandı. Yavaşça ona doğru ilerledi.

"Buraya... gelmemeliydiniz, Ekselansları," diye fısıldadı Engeline acı dolu, titrek bir sesle.

Vincent derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. "Ben senin kocanım. Olmam gereken yer de tam olarak burası."

Angeline gülümsemeye çalıştı.

Vincent, kalbi parçalanırken, bir parçasının öldüğünü hissetti. Uzandı ve karısının elini tuttu. "Sana yeterince beklediğimi söylemeye geldim. Senden bu gecikmeli duruma bir son vermeni ve bebeğimizi doğurmanı istiyorum."

Angeline ürperdi. "Kontrol edemediğin şeyler konusunda emirler vermek de tam sana göre bir şey zaten."

"Bunun tek sebebi böyle davranmayı her zaman daha etkili bulmuş olmam," diye cevapladı Vincent, karısının yanağına düşen bir bukleyi kenara iterken. Yüce Tanrım, onu kaybetmek istemiyordu. Onu sevdiğini söyleyemiyordu, sevginin ne olduğundan pek emin değildi ama onu çok önemsiyordu. Onsuz bir hayat hayal edemiyordu.

"Korkarım ki emirleriniz şu durumda oldukça boş, Ekselansları."

Vincent kendini tepki vermemeye zorladı. Aynı korkuları taşıdığını belli etmemeye çalıştı.

Angeline'nin vücuduna bir acı dalgası daha yayıldı. Çığlık atmaya çalıştı, fakat çıkan ses zayıf, acınası bir iniltiden başka bir şey değildi. Vincent karısının ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve Angeline de, dokunuşu neredeyse fark edilmeyecek kadar zayıf olsa da ona tutundu.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun, Vincent?" dedi kasılmalar durunca.

Vincent'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Evet, Angeline. Ben dünyanın en şanslı adamıyım. Şu dünyada ne kadar ararsam arayayım, senden daha mükemmel birini asla bulamazdım. Sen beni çok mutlu ettin."

"Ama sana bir vâris veremedim. Bir vârisin olmasını ne kadar çok istediğini biliyorum."

"İkimiz de istedik," diye fısıldadı Vincent gitgide kısılan sesiyle.

"Evet, istedim. Hem de her şeyden çok."

Angeline bir kasılma daha yaşadı. Nefes almaya çalışırken, Vincent'ın elini tuttu. "Lütfen... beni bırakma."

"Merak etme, Angeline. Seni bırakmayacağım."

Vincent, karısının yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve o ince, kırılgan elini kendi ellerinin arasına aldı. Göğsü öylesine bir acıyla yanıyordu ki vücudu sonsuz bir kederle iki büklüm oluyordu.

"Bebeğimiz için endişelenmenize gerek yok, Ekselansları," diye fısıldadı Angeline. "Cennete vardığımızda ona çok iyi bakacağım."

Vincent güçlükle yutkundu. "Biliyorum." Öne doğru eğildi ve karısının yanağına nazik bir öpücük kondurdu.

Angeline ona son bir kez gülümsemeye çalıştı.

Vincent elini onun yüzünde gezdirdi ve tedbirli bir şekilde eline uzandı. Ne yapmıştı böyle? Bir vârisi olsun istiyor

diye başka bir hayatı almaya hakkı var mıydı? Çocuk sahibi olmak, bir erkeğin, bir kadını alması için zorlayabileceği bir risk miydi? Yoksa bu, bir kadının almak zorunda olduğunu hissettiği bir risk miydi?

***

Karısı bebeğini nihayet doğurmuştu. Kolları ve bacakları tombul, saçları ise tıpkı Vincent'ın saçları gibi simsiyah olan bir oğlandı. Sonsuz uykusunu uyurken huzur dolu bir görüntüsü olan, çok güzel bir bebekti.

Vincent karısının çoktan soğumuş olan elini tuttu. Hayat, vücudundan çoktan çekilip alınmıştı. Vincent'ın kendini salmıştı ve gözyaşlarının yanaklarından akıp gitmesine hiçbir utanç duymadan izin veriyordu. Karısı ona bir vâris verebilmek için her şeyi feda etmişti.

Vincent ölü karısının elini tuttu ve bir daha hiçbir kadının böylesine bir risk almasına izin vermeyeceğine dair yemin etti.

Birinci Bölüm

Ocak 1858
Londra, İngiltere

Leydi Grace Warren, iyi dileklerini sunan kalabalıktan uzaklaştı ve en küçük kardeşi Anne'nin yeni kocasıyla birlikte misafirlerini karşılamasını izledi. Düğün kahvaltısının ardından damat, mutlu gelinini babasının Londra'daki evinden alacaktı ve birlikte yeni evlerine seyahat edip, mükemmel bir hayata adım atacaklardı.

Grace derin bir soluk verdi. Neredeyse rahatlıktan bayılacak gibiydi.

Anne artık güvendeydi.

Grace boğazındaki yumruyu güçlükle yutkundu. Hatırlamak istemediği kadar uzun yıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı kâbus nihayet sona ermişti. Artık altı kız kardeşinin de onları koruyacak birer kocası vardı. Hepsi güvende, onun ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Tarif edilemez bir mutluluk hissediyordu. Başarısız olacağından ve onun, içlerinden birine ulaşacağından çok korkuyordu.

Sevgi ve arzu dolu bir şekilde birbirlerine bakışlarına,

ürkek dokunuşlarına odaklanarak Anne ve kocasını izledi. Kalbi uzun zaman önce bastırdığını sandığı bir özlem ateşiyle yandı. Onları korumak için feda ettiği yıllarını eşelemeyecek, pişmanlıkları ve hayal kırıklarını ortaya çıkarmayacaktı. Bugün mutlu bir gündü. Anne'nin evliliği, ölüm döşeğindeyken annesine, her birinin kendilerini seven birilerini bulup evlendiğinden emin olacağına dair verdiği sözün yerine getirilmesi demek oluyordu. Onlara göz kulak olacak birisi vardı.

Sözünü yerine getirmişti ancak bunun ona bir bedeli olmuştu. Hem de büyük bir bedel.

Onu onlardan uzak tutmak için yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Kendi ruhunu bile satmıştı.

Grace, içini kemiren korkularını bir kenara bırakarak, tüm kardeşlerinin tek tek Anne'yi tebrik ederek kucaklamalarını izledi. Yalnızca Wedgewood Markizi Caroline orada değildi.

Bu onu şaşırtmamıştı. Caroline tekrar hamileydi ve tabii ki kendisine dinlenebilecek bir koltuk bulmuş, oturuyordu.

Grace gülümsedi. Kardeşlerinin ve ailelerinin bir eve sığamayacakları günler çok yakındı. Bu, babalarının oldukça sersemlemesine neden olabilirdi.

Bakışlarını babasının bir grup arkadaş ve komşuyla konuşmakta olduğu yere doğru çevirdi. Babasının yanında duran adamı gördüğünde midesine bir kramp girdi. Ona bir defa bakmak bile tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu.

"*Onun* burada ne işi var?" diye sordu Caroline hemen yanından.

Grace ürktü. Caroline'ın yanına geldiğini fark etmemişti. Yüzüne bir gülücük oturttu ve ona döndü. "Onu babam davet etti. Ne de olsa, o da bizim komşumuz."

"O Tanrı'nın elçisi kılığına girmiş şeytanın ta kendisi."

Grace titremesini bastırdı ve kendisini Baron Fentington dışında bir şeye odaklamaya çalıştı. Adam etrafa oluşturduğu tehdit kadar itici ve rezildi. Grace bakışlarını Fentington'un üzerinden çekti ve Anne ile yeni kocasına baktı. "Çok güzel bir çift oldular, değil mi?"

"Evet." Caroline bir elini Grace'in omzuna yerleştirdi ve hafifçe sıktı. "Rahat bir nefes alabildin mi, Grace?"

Grace rahatlamış görünmeye çalıştı. "Evet. Artık bittiği için mutluyum. Fakat her zaman incelenmesi gerek son dakika detayları vardır."

"Ben ondan bahsetmiyorum. Bunu biliyorsun."

Grace bakışlarını babasının yanında duran adama, barona çevirdi. Anne'yi kendisi için isteyen adama. Anne'nin bir büyüğü olan Mary'i, Mary'nin bir büyüğü olan Sarah'ı da istemişti.

Fentington sosyetenin dürüst ve erdemli adamlarından biri olarak öne çıkıyor olsa da, Grace ve kardeşleri durumun farklı olduğunu biliyorlardı. Adam doğuştan kötüydü.

Grace'in, adamı kardeşlerinden uzak tutabilmek için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Caroline yakınlaştı. "Anne *evet* dediğinde hepimizin derin bir oh çektiğini duymuşsundur. Ayağa fırlayıp sevinç çığlıkları atmamak için koltuğun koluna sıkıca tutunmam gerekti."

"Biliyorum. Benim için de öyle oldu."

"Bunu nasıl başardın, Grace? Annie'mizi onun pençelerinden nasıl koruyabildin?"

"O kadar da zor olmadı," diye yalan söyledi Grace. "Babamla uzun bir konuşma yaptım ve o da nihayet gerçekleri gördü."

"Peki, ben buna neden inanmıyorum?" dedi Caroline. Ses tonunda bir şüphecilik seziliyordu.

Grace, Caroline'ın sözlerindeki açık antipatiyi algılayabiliyordu. Diğer kardeşlerinden herhangi biri babaları hakkında konuştuğunda ortaya çıkan durumun aynısıydı.

"Onu bu zamparanın elinden kurtarmak için nasıl bir söz vermen gerekti?" diye sordu Caroline.

Grace onları kimsenin duyamayacağından emin olabilmek için etrafına baktı. "Babam, Annie'nin Baron Fentington ile evlenmesindense, bir unvanı olmamasına rağmen Wexley ile evlenmesini finansal açıdan daha avantajlı buldu diyelim."

Caroline acı bir kahkaha patlattı. "Babamın kızını kime vereceğine cebine girecek paranın ağırlığına göre karar vereceğini bilmeliydim. Geleceklerini etkileyecek kararlar verirken çocuklarının iyiliğini ve mutluluğunu kendi açgözlülüğünün önüne koysa şaşardım zaten."

"Hiç adil konuşmuyorsun, Caroline."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun, Grace? Hem de sana yaptığı onca şeyden sonra."

"Ona izin vermediğim hiçbir şeyi yapmadı. Altı kız kardeşime bakmak benim tercihimdi ve bundan en ufak bir pişmanlık duymuyorum."

"Bunun tek sebebi annemize vermiş olduğun söz."

"Ben hayatını sizler için feda etmiş bir kurbanmışım gibi konuşmayı kes."

"Ama öylesin."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Herkesin beni görmezden geldiği iki sefil dönemin ardından, uğrunda yaşayacak bir şey bulabildiğim için minnettardım. Kız kardeşlerime göz kulak olmak, kimse bana dönüp bir daha bakmadığı için kalıcı bir saksı olmanın yaşattığı utançtan çok daha iyiydi."

"Sorun sende değildi, Grace. Babam kendine bir eş bulamaman için elinden geleni yaptı. Bunu yaptığını biliyorum. Fakat evlenip de bizi bırakıp gitseydin, ne yapardık

bilmiyorum. Sen her birimizi babamın bizler için seçeceği talihsiz evliliklerden kurtardın."

"Ben sadece tüm kızlarının kalbini dinlemesine izin vermesinin onun için daha iyi olacağını fark etmesini sağladım."

"Hayır. Thomas'ın benimle evlenebilmesi için babasını, babamın mülkünün doğusunda kalan o arsayı vermeye ikna ettin. Josie'nin kayınpederinin yarış atıyla Josie'nin evlilik iznini takas ettin. Evlendikleri gün Francine'e gitmesi gereken para konusunda Morningway Kontu ile sıkı bir pazarlık yaptıktan sonra parayı babama verdin. Ve sen---"

"Bu kadar yeter, Linny."

"Bunlarla yüzleş, Grace. Babam karşılığını makul bulduğu takdirde hepimizi köle diye satardı. Fakat bu defa Annie'mizi barona kaybettiğimizi düşünmüştüm. Eğer babam onu baron ile evlenmeye zorlasaydı, buna katlanabilir miydim bilmiyorum."

"Endişelenmene gerek yoktu," dedi Grace, hâlâ kendisini Annie'nin baronun pençelerinden sağ salim kurtulmuş olduğuna ikna etmeye çalışarak. "Onu elde etmesine asla izin vermezdim. Asla."

"Ah, Grace. Annem babamla o kadar süre nasıl yaşayabildi bilemiyorum. On yıldan daha kısa bir süre içerisinde yedi bebek doğurdu. Ve bunun tek sebebi babamın umutsuzca bir vâris beklentisi içinde olmasıydı. Belki de babam bize bu yüzden bu kadar öfkeliydi. Sen ne düşünüyorsun? Çünkü hiçbirimiz umutsuzca beklediği o erkek evlat değildik."

"Olabilir, Linny. Bir makamı ve toprağı olan her adam tüm bunları bırakacak bir vâris ister. Babam da pek farklı değil."

"Evet. Fakat her adam bunu başarabilmek için karısını öldürmez. Thomas ile şimdiye kadar iki oğlumuz olmasay-

dı bile, beni öldüreceğini biliyorsa başka bir çocuk doğurmam için beni zorlamazdı."

Grace kız kardeşinin hafiften rengi atmış olan yüzüne baktı. "Sabahları hâlâ mide bulantın oluyor mu?"

"Eskisi kadar değil."

"Bana az kalsın bu elbiseyle birlikte takmak için aldığım o şarap rengi kurdeleye mâl olacaktın, bil istedim," dedi Grace parıldayan gözleriyle.

"Nasıl yani?"

"Anne ve ben, iyi hissetmediğin için evlilik töreninin sonuna kadar dayanıp dayanamayacağın konusunda bahse girmiştik."

Caroline ince kaşlarını kaldırdı. "Senin iddian hangisiydi?"

"Törenin ortasında buradan ayrılman gerekeceği, tabii ki."

"Ne?"

Grace güldü. "Bu seni şaşırtmamalı, Linny. Kardeşlerimiz arasında hamileliğin ilk birkaç ayını en kötü geçiren sensin."

"Bunun sebebi bebeklerimin doğdukları zaman yarı yetişkin hâlde olmaları. En azından Anne bana biraz hak vermiş."

"Hayır," dedi Grace gülümseyerek. "Anne senin törene bile gelemeyeceğini iddia etmişti."

Caroline hakarete uğramış gibi davranmaya çalıştı. Fakat başaramadı ve Grace bir kez daha güldü.

"Hatırlat da o ilk bebeğinin çilesini çekerken bu sözlerini onun suratına çarpayım."

"Yaptığın en son doğumdan sonra Thomas'ın bize söylediklerini hatırlıyorum," dedi Grace. "Kendinden gayet emin bir şekilde, küçük Robin'in son çocuğunuz olacağını söylemişti."

"Eğer seçim Thomas'a kalmış olsaydı, öyle olacaktı. Fakat bu konuda ona çok az seçme hakkı tanıyorum. Bir kez daha deneyip kız evlat sahibi olmak istiyorum."

Grace güldü. "Bir sonraki de erkek olursa ne olacak?"

"O noktaya geldiğimde köprüden geçmiş olacağım. Ayrıca Josie'nin çoktan üç tane çocuğu var bile. Ve Josie ile vikontu arasındaki bakışmalara bakılırsa, dördüncüsü de çok gecikmeyecek gibi." Caroline hafifçe Grace'in omzuna vurdu. "Yüzleş artık, Grace. Hiçbirimiz kocalarımıza evlat vermekten mahrum değiliz. Eğer bize yetişmek istiyorsan acele etmeli ve bir eş bulmalısın."

"Hiçbirinize yetişmek gibi bir derdim yok. Hepiniz hamile kalmak konusunda oldukça beceriklisiniz. Bir yıl kadar bir süre içinde, Annie'mizin de aynı derecede yetenekli olduğunu kanıtlayacağından hiçbir şüphem yok."

Caroline diğer kız kardeşlerinin soramayacak kadar çekindiği soruyu sormadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Şimdi ne yapacaksın, Grace? Kasabaya dönüp hayatını babamla ilgilenerek geçirmeyeceksin herhâlde?"

"Belki de. Kasabada yaşamak çok da kötü bir şey değil," diye mırıldandı Grace, Anne ile kocasına veda etmekte olan ilk ziyaretçiyle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Evet, kötü bir şey. Orada babamın kölesinden başka bir şey olamazsın." Caroline onunla yüzleşebilmek için Grace'i döndürdü. "Bir süre benimle birlikte Londra'da kal. Doğum vaktim yaklaştığında sana ihtiyacım olacak. Kim bilir? Belki burada olduğun süre içinde biriyle karşılaşırsın. Kalbini çalacak ve sana delicesine âşık olacak biriyle."

Grace başını iki yana salladı. "Bu çok uzun zaman önce vazgeçtiğim bir hayal. Gitgide yaşlanan bir kız kurusu olduğun zaman delicesine âşık olmak pek mümkün olmuyor."

"O kadar yaşlı değilsin, Grace. Daha otuz bile olmadın."

Grace gülümsedi. "Önümüzdeki ay otuzuma basacağım."

Grace bakışlarını babasının olduğu noktaya yönlendirdi. Baron Fentington hâlâ oradaydı ve onları izliyordu. Onu izliyordu. Grace'in tüyleri diken diken oldu ve adamın delici bakışlarından, o bakışlarla onu süzüşünden saklanmak istedi. Grace farkında olmadan, pis hissi yok etmek istercesine kollarını sıvazladı.

"Bu iğrenç adam neden bize akıp duruyor, Grace? Bizi böyle süzmesini bırak, onunla aynı odada kalmaya bile tahammül edemiyorum."

"Onu görmezden gel, Linny."

"Imkânsız. Duydun mu? Josie'nin hizmetçilerinden biri baronun uşaklarından birinin akrabasıymış." Linny duraksadı. "Kadın hamile. Hem de Fentington'un çocuğuna."

Grace omurgasında bir ürperti hissetti. Ensesindeki saçlar iğne gibi acı vererek battı.

"Josie zavallı kızın sadece on üç yaşında olduğunu ve baron ona zorla sahip olduğunda onu az kalsın öldüreceğini söyledi. Ardından kız, onu yardım için Rahip Perry'e gitmekle tehdit ettiğinde, kıza öldüresiye bir dayak atmış. Herkes kızın durumunu ondan saklıyor, çünkü bunu öğrenir öğrenmez onu cezalandıracağını biliyorlar."

Grace'in midesi bulandı. "Bu durumda yalnız kalmasına izin veremeyiz, Linny. Birisi ona---"

Caroline, Grace'in eline uzandı. "Onun için çoktan birilerini gönderdim bile. Onu kapıma gelir gelmez yanıma alacağım."

"Ah, çok şükür. O kadar genç birisinin tek başına böyle bir şey yaşamasına izin vermeyeceğini bilmeliydim."

"Yapmak istediğim şey ise," dedi Caroline barona bir bakış atarak, "benim sonum olabilir. İnsanların onun ne kadar dürüst bir insan olduğunu düşünmesini sağlamaya

çalıştığına baksana." Caroline'ın sesi küçümseyici bir tona büründü. "Sanki dış görüntüsü içindeki küflü, çürümüş ruhunu gizleyebilecekmiş gibi nasıl da beyazlara bürünmüş."

Grace kız kardeşinin parmaklarını yavaşça sıktı. Kardeşleri arasında, Fentington'un şeytani tutkularının böylesine farkında olan tek kardeşi Caroline'dı.

"İlk karısının ölümünde nasıl bir rol oynadığını ya da ikinci karısının onun zulmüne ve cinsel ahlaksızlığına bir gün daha boyun eğmek yerine nasıl kendi canına kıydığını yüksek sosyeteye anlatırsak ne kadar erdemli görüneceğini merak ediyorum."

Grace titrek bir nefes verdi. "Her zaman olduğu gibi, sosyetenin eleştirilerinden kurtulurdu. İnsanlar her zaman bir insanın dış görüntüsüne kanarlar."

"Babamın yanında nasıl durduğuna baksana. Babamdan istediği ne var merak ediyorum."

Grace'in kanı dondu. "Bir şey olmadığına eminim." Başını çevirdi ve kendisini nefes almaya zorladı. "Bak. Anne ve Bay Wexley ayrılmak üzereler. Acele edelim, yoksa biz onlara veda edemeden gidecekler."

Grace ve Caroline, gelin ile damada veda edebilmek için salonda ilerlediler. Anne ve kocası kapıya ulaştığı sırada, Caroline onu bekleyen kocasının koluna girdi ve Grace kalabalığın içinden sıyrıldı. Anne bir kez daha arkasına döndü ve Grace'i görünce, ona sıkıca sarılabilmek için koşarak geri geldi.

"Seni seviyorum, Grace."

"Ben de seni seviyorum, Annie. Her zaman mutlu ol."

"Olacağım. Tabii ki olacağım."

Grace kız kardeşinin yanağındaki gözyaşını silerek insan kalabalığından uzaklaştı ve tekrar kocasının koluna giren kız kardeşi kapıdan çıkarak merdivenlerden indi.

"Ne dokunaklı," diye fısıldadı baron Fentington arkasından.

Grace vücuduna işkence eden ürperti ve midesinde bulantıyla mücadele etti.

"Sadece düşün, Leydi Grace. Sadece birkaç hafta içinde sen ve ben de böylesine bir ilginin odağında olacağız. Arkadaşlarımız ve ailelerimiz bizi de tebrik edecekler ve ardından evliliğin kutsallığıyla geçecek yeni hayatımıza doğru bu kapıdan çıkacağız. Seni sadece benim yapmak için sabırsızlanıyorum."

Grace kusacağını düşündü. Baron Fentington ona sanki içini görebiliyormuş gibi bakıyor, şeytani bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Evleneceğim kadın olarak ilk tercihim olmadığını kabul etmek zorunda olsam da, artık bana kardeşin yerine kendini teklif etmek konusunda haklı olduğunu görüyorum. Seninle evlenerek ödülün daha iyisini aldığımı bilmek daha tatmin edici bir duygu. Ne de olsa sen, hayatı boyunca dokunulmamış ve saf kalmış bir kadınsın. Bir ayıbı ve karakterinde bir bozukluk olmayan bir kadın. Mükemmeliyeti arzulayan bir erkek, bir gelinden daha başka ne ister ki?"

Grace ondan uzaklaşmaya çalıştı, fakat baron aralarındaki mesafeyi kapatıp, Grace'in onun nefesini boynunda hissedebileceği kadar yakınlaşana dek onu takip etti.

"Aslında bazı çekincelerim vardı. Fakat daha sonra aslında ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Senin yaşına ve olgunluğuna erişmiş ancak şehvetin günahından uzak kalmış birini bulabildiğim ve ilk olduğumu bildiğim için çok şanslıyım."

Grace, Baron Fentington'un parmaklarının çıplak kolunda gezindiğini hissederek, ondan kaçıp uzaklaşma güdüsüyle savaştı. Fakat bunun yerine cesurca onunla yüzleşmek için cesurca arkasına döndü. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bu konuyu evlilik töreninin bitişinden uzun bir zaman sonrasına kadar açmayacağınıza dair söz vermiştiniz. Törenin

bitmesine daha çok var lordum ve siz sözünüzü çoktan bozdunuz bile."

Fentington'un yüzündeki ifade ciddileşti ve gözlerindeki sert bakışlar Grace'in boğazının düğümlenmesine neden oldu. Grace'in bacakları yaşadığı korku dalgası nedeniyle birbirine dolaşacak gibiydi. Ondan korkmak için çok iyi sebepleri vardı. Adamda gerçekten şeytani bir şeyler vardı. Tehlikeli bir şeyler. Adam Grace'in eline uzandı ve onu yakaladı. Grace kendini geri çekmeye çalıştığında ise Fentington ona daha sıkı tutundu.

"Ah, Leydi Grace," dedi dudaklarına sadistçe bir gülücük yerleştirirken. "Kendim için seni istemekle ne kadar doğru bir karar vermiş olduğumu görüyorum. Sana o dilini dizginleyip boyun eğmeyi öğretirken gerçekten çok eğleneceğim. Ama haklısın. Bir söz verdim. Bu yüzden, izninle," dedi Grace'in elini kendi dudaklarına doğru götürürken, "şimdi eve gideceğim ve benimle evlenmeye hazır olduğun haberini bekleyeceğim."

Fentington ondan uzaklaşırken, Grace uyuşuk bir şekilde olduğu yerde durdu. Midesi bulandı ve Grace bir eliyle ağzını kapatarak en yakındaki lavaboya koştu. Midesindeki bulantı daha şiddetli bir hâl aldığında ise Grace, oraya ucu ucuna yetişebilmişti.

İkinci Bölüm

Grace faytonundan çıktı ve babasının evinin olduğu noktadan gelindiğinde kasabanın neredeyse öbür ucunda olan geniş ve görkemli evin arka tarafındaki, yağmurla ıslanmış kaldırıma bir adım atarak, yapmak zorunda olduğu şeyi yapabilmek için cesaretini toplamaya çalıştı.

"Sen burada bekle, Philus. İşim uzun sürmez."

"Bundan emin misiniz, hanımım? Sizin gibi saygıdeğer bir hanımefendi böyle bir yerin yakınlarından bile geçmemeli."

Kalbi göğüs kafesinin içinde fırtınalar koparıyor olmasına rağmen, "Herhangi bir sorun yok," dedi Grace. "Beni merak etme."

Pelerinin kapüşonunu kafasına örttü ve arka girişe doğru ilerledi. Daha kapıyı çalmadan, şık giyimli bir uşak kapıyı açtı ve geri çekilerek Grace'in içeri girmesine izin verdi.

"İyi akşamlar, hanımım," dedi uşak, Grace'in pelerinini alırken. Ardından, pelerini beklemekte olan diğer uşağa verdi. "Hanımefendi sizi bekliyor."

Grace çekingen bir edayla gülümsedi ve arkadaşının evine girdi. Büyük salon kendi salonlarına çok benziyordu, fakat ender bulunan bir pembe tonundaki mermerlerle

döşenmiş zemin ve duvarda asılı bulunan birkaç paha biçilemez tablo sayesinde çok daha zarif bir görüntüsü vardı. Yuvarlak odanın ortasındaki 15. Louis sehpanın üzerinde taze çiçeklerden oluşan koca bir buket duruyordu. Tavanda ise Grace'in şimdiye dek gördüğü en güzel kristal şamdanlardan biri asılıydı. Tüm mumları yanıyordu ve odayı, sanki gece yarısı değil de daha gün ortasıymış gibi aydınlatıyordu.

Grace tam olarak ne bulmayı ummuştu bilmiyordu fakat böylesine ihtişamlı bir şey beklemediğini fark etti.

Uşak onu salondan ve daha sonra güzelce aydınlatılmış uzun bir koridordan geçirdi.

Daha önce buraya hiç gelmemişti. Hannah her zaman Grace'in ününü korumaya çalışmış ve kimsenin onları birlikte göremeyeceği gizlilikteki yerlerde buluşmakta ısrarcı olmuştu. Her zaman da önce Grace'in ayrılmasını istemişti ve böylece kimse birinin diğeriyle bir işi olduğunu düşünmeyecekti. Bu gece ise Grace, kendisinin Madam Genevieve'in mekânına girdiğini tüm dünya görse bile bunu umursayamayacak kadar çaresizdi.

Koridorun sonuna geldiklerinde uşak durdu ve kapıya hafifçe vurdu. Grace kendilerini içeri davet eden Hannah'nın tanıdık sesini duydu ve açılan kapıdan içeri tereddütlü bir şekilde girdi.

"Grace?"

Grace odanın karşısına baktı ve duraksadı. Karşısında duranın arkadaşı olduğunu biliyordu ama bu, Grace'in görmeye alışık olduğu Hannah değildi. Karşısındaki, buluştukları zaman hiç dikkat çekmeyecek şekilde sade ancak şık bir günlük elbise giyen Hannah değildi. Saçlarını, bakışları kendisine çevirmeyecek kadar yalın ancak zarif bir şekilde toplayan Hannah değildi.

O anda karşısında duran kadının, Grace'in çocukluk ar-

kadaşı olan diğer kadınla; tüm sırlarını, korkularını ve hayallerini paylaştığı o kadınla hiçbir benzerliği yoktu.

Bu gece karşısında duran kadın, Grace'in şimdiye kadar gördüğü en çekici kadındı. Ünlü Madam Genevieve hakkındaki söylentilerin böylesine efsanevi olmasına şaşmamak gerekirdi. Çünkü hepsi doğruydu.

Madam Genevieve yuvarlak göğüslerini skandal yaratacak kadar açıkta bırakan, fakat müstehcenlik sınırını geçmeyecek kadar da örten, düşük kesimli, kırmızı bir saten elbise giymişti.

Saçları altın sarısı buklelerinin omuzlarından dökülmesine izin verecek şekilde, dağınık bir tarzda yukarıdan toplanmıştı. Parıldayan bukleler kalp şeklindeki yüzünü çevreliyordu. Buklelerinin arasına yine kırmızı renkte birkaç saten kurdele iliştirilmişti. Saçlarının arasında ayrıca, Grace'in gerçek olup olmadığını anlayamadığı ufak yakut taşları vardı. Mum ışığının altında birer yıldız gibi parlıyorlardı.

Fakat Grace'in dikkatini çeken Madam Genevieve'in yüzüydü. Hannah her zaman güzel bir kadın olmuştu. Kaymak gibi olan cildi ve gece mavisi gözleri, onu sosyetenin en güzel kadınından bile çok ayrı bir yere koyuyordu. İsminin Londra'daki en adı çıkmış kadın olarak dilden dile dolaşması pek de şaşırtıcı değildi.

"Beni böyle görmeye pek de alışık değilsin, değil mi Grace?"

Grace başını iki yana salladı. "Seni böylesine şık görmeye alışık değilim."

Hannah güldü. "Sen beni Sussex Vilayeti'ndeki küçük Hannah olarak görmeye alışıksın ki önceleri öyleydim. Fakat artık buyum. Sosyetik Londra'dan Madam Genevieve. Şehrin en meşhur cariyelerinden biri."

Grace bakışlarını yere indirdi.

"Utanmana gerek yok, Grace. Kimliğimle ilgili problemlerim yok."

"Biliyorum. Ve bu sorun değil. Gerçekten, değil."

"Ama..." diye devam etti Hannah ona doğru yürürken, "içinde öylesine kuralcı ve usturuplu bir Leydi Grace var ki gerçek bir fahişeyle yüz yüze geldiğinde küçük çaplı bir şoktan daha fazlasını yaşıyorsun."

Grace dehşete düştü. "Kendin hakkında böyle konuşma. Bu seni çok alçaltan bir terim."

Hannah güldü. "O çok kırılgan hassasiyetini şaşırttığımı görebiliyorum."

Grace gülümsedi. "Bunu saklı tutabileceğimi ummuştum."

"Birbirimizden gizleyebileceğimiz gerçekten çok az şey var. O kadar uzun süredir arkadaşız ki." Hannah, Grace'in ellerine uzandı ve onu kendisine çekerek sıkıca sarıldı. "Pekâlâ, neden oturup bana seni buraya hangi rüzgârın attığını anlatmıyorsun," dedi Grace'i serbest bıraktığında. "Biliyorsun, burada olmamalısın. Burası pek saygıdeğer bir mekân değil. Fakat gözlerinin altındaki o koyu renk halkalar, buraya gelme sebebin her neyse, önemli bir şey olduğunu söylüyor."

Grace odanın diğer tarafındaki kanepeye doğru ilerleyen Hannah'ı takip etti. Oturdukları zaman, uykusuz geçen son iki gecesini belli eden izleri saklamak için başını öne eğdi. Bunu yapabileceğinden pek emin değildi, fakat seçim hakkı olmadığının farkındaydı. Baron ile evlenirse yaşayacağı cehennem hayatından sakınabilmek için aklına gelen yegane plan buydu.

"Çok umutsuzum, Hannah. Yardımına ihtiyacım var."

Yanına oturup ellerine uzanan Hannah'nın kaygılı bakışları Grace'e odaklanmıştı. "Hamile misin, Grace?"

Grace gözlerini kocaman açtı. "Keşke o kadar basit olsaydı."

Hannah kaşlarını çattı. "Pekâlâ, hamile olmadığını duyduğuma sevindim ama ben olsam bir çocuk taşıyor olmayı 'basit' bir problem olarak görmezdim. Peki, ortada bir çocuk falan da yoksa, sorun ne?"

"Evlenmeye zorlanıyorum."

Hannah minderlere yaslandı. "Sanırım baban hazine sandıklarını yeterince doldurabilecek birini buldu."

Grace evet anlamında başını salladı.

"Fakat adam senin istediğin birisi değil."

Grace bakışlarını rahatsız bir edayla başka bir yöne çevirdi.

Hannah kaşlarını kaldırdı. "Eğer onunla evlenmek düşüncesi seni bana getirdiyse, adam kesinlikle aşırı uygunsuz biri olmalı."

"Aynen öyle."

"Peki, kardeşlerinden hiçbiri sana yardımcı olamıyor mu?"

Grace başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şekilde bu konudan haberdar olmamaları gerekiyor."

"Babanın seni evlendirmeye söz verdiği adam kesinlikle rezil bir herif olmalı. Ve aklıma öyle olan yalnızca bir kişi geliyor."

Grace arkadaşının babasının onu kiminle evlendirmek istediğini anladığı anı fark edebildi. Hannah'nın vücudu kaskatı kesilmiş ve Grace'in parmaklarını daha sıkı kavramıştı. "Bunun kız kardeşin Anne'nin taze evliliğiyle herhangi bir ilgisi var mı?"

Grace onaylarcasına başını salladı.

Hannah kanepeden kalktı ve arkası Grace'e dönük bir hâlde ayakta durdu. İki kolunu yanlarına indirmiş, boş gözlerle şöminede hâlâ yanmakta olan kütüklere bakıyordu. Konuştuğunda ise sesi sanki konuşabilmek bir çaba gerektirmiş gibi gergin çıkmıştı. "Onu istedi, değil mi? O şeref-

siz Anne'yi istedi ve sen de kardeşini kurtarmak için onun yerine kendini ortaya attın."

Grace cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. İkisi de ne yaparlarsa yapsınlar o an paylaştıkları nefret ve karamsarlığın sonunun gelmeyeceğini bilerek, kırılgan sessizliğin öfkelerine bir tampon oluşturmasına izin verdiler.

Grace ellerini kucağında birleştirdi. "Önümüzdeki hafta son düzenlemeleri yapmaya gelecek. Ve tabii ki bazı teminatlar istiyor. Benim hâlâ... şey..."

Hannah elini kaldırıp salladı ve bu keskin hareket Grace'in konuşmayı kesmesine neden oldu. "Tabii ki. Senin hâlâ bir bakire olduğuna dair bir teminat istiyor. Bu tam da ona göre bir davranış," diye fısıldadı. "O şeytani tanrılarına kurban etmeden önce yeni karısının iffetli bir bakire olduğundan emin olmak istiyor."

Grace'in tüyleri ürperdi. "Üzgünüm, Hannah. Bunun senin için acı bir şey olduğunu biliyorum ama..."

Hannah çenesini kaldırdı ve doğrudan Grace'e baktı. "Acı bir şey, evet. Fakat ben onun sadece kızıydım. Kaçma şansım vardı. Hiçbir umudu olmayan kişiler, evlendiği o zavallı kadınlar. Öylesine şeytani biriyle yaşamaktansa kendi canlarına kıymayı seçenler hariç."

Grace, Fentington'un iki karısının katlanmak zorunda kaldığı cehennemi düşünmemeye çalışarak başını eğdi. "Onunla evlenmeyeceğim, Hannah. Onunla evleneceğime dair ona ve babama yalan söyledim ve bunu yapmamın tek nedeni Anne'yi kurtarmak ve zaman kazanmaktı. Fakat onunla asla evlenmeyeceğim."

"İzin vermezdim zaten," dedi Hannah Grace'in ondan duymaya alışık olmadığı bir sertlikle.

Hannah, Grace'in oturduğu yere doğru ilerledi ve onun önünde diz çöktü. Ellerini tutarken, "Ne yapmamı istiyorsun?" dedi.

"Günlerdir düşünüyorum, fakat onunla evlenmekten kurtulabileceğim bir çözüm bulamadım. Bir yol hariç..."

Grace'in ne yapmayı düşündüğünü fark ettiğinde Hannah'nın gözleri kocaman açıldı. "Ah, Grace."

"Başka bir yolu var mı? Aklına başka bir şey geliyor mu, Hannah?"

Hannah başını kaldırmadan önce uzun bir sessizlik oldu. Grace'in gözlerine baktığında artık Hannah değil, Madam Genevieve idi.

"Hayır, Grace. Tek yol bu. O şerefsiz senin vücudunu zaten başka birisine vermiş olduğunu öğrendiğinde seninle evlenmek istemeyecektir."

Kararını netleştiren Grace derin bir soluk verdi. "Bana yardım edecek misin?"

"Edeceğimi biliyorsun." Hannah Grace'in ellerini bıraktı ve ayağa kalktı. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Grace? Yani... Bir erkeğin bir kadının bekâretini almak için ne yapması gerektiğinin farkında mısın?"

Grace gülümsemeye çalıştı, ancak başaramadı. "Evet. Altı tane kız kardeşim var, hepsi evli ve hiçbiri evliliğin en özel noktaları hakkında konuşmak konusunda bir utangaçlık yaşamadı. On bir tane yeğenim var ve on ikincisi yolda, bunların yarısının doğumuna ben yardım ettim. Gerçekleşmesi gereken şeyler hakkında ne yazık ki çok fazla bilgim var ki bu noktada cahil olsam benim için daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

"Hamile kalırsan ne yapacağını düşündün mü?"

Grace'in nefesi kesildi. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. "Kalmayacağım."

Hannah başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm, Grace. Yaşamak istediğin hayatın bu olmadığını biliyorum."

"Kimse istediği her şeyin sahibi olamıyor. Bazılarımız çok daha azına bile razı geliyor. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Arkadaşı ona hızlıca sarıldı ve ardından yüzünde ciddi bir ifade ile ondan uzaklaştı. "Birlikte olmak istediğin özel birisi var mı?" diye sordu.

Grace yanaklarının yandığını hissediyordu. "Onu tanımak istemiyorum, Hannah. Son ol yıldır Londra'nın sosyal hayatının aktif kısmında yer almamış olsam da, böyle bir ihtimalin varlığından da şüpheliyim. Ve benden küçük birisi olmasını da istemiyorum. Kendimi kardeşlerimin kocaları kadar genç birisine teslim etmenin doğru olacağını düşünmüyorum. Ve en önemlisi de," dedi Grace zemine bakarak, "evli biri olmasını istemiyorum."

"Ah, Grace. Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı."

"Keşke." Grace tereddüt etti fakat ardından, "Çok şey mi istedim? Sence Londra'da benim kriterlerime uyan birisi var mıdır?" diye sordu.

Hannah bir ileri bir geri yürüdü, ardından alevlere bakabilmek için şöminenin önünde durdu. Grace, Hannah'nın cevap vermesini beklerken içindeki gergin beklentiyle savaşıyordu. Hannah nihayet ona döndüğünde, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Evet, Grace. Tam da öyle biri olabilir. Perşembe günü faytonumu sana göndereceğim. Şoförünün tüm gece arka kapıda beklemesine ve birisinin senin faytonunu fark etmesi riskini almaya gerek yok."

"Teşekkür ederim, Hannah." Grace onu yanağından süzülmekle tehdit eden gözyaşını sildi.

Düşünceleri yüzünden okunan Hannah gözlerini kıstı. "Şansım varken onu öldürmeliydim."

"Hayır," dedi Grace. "O buna değmez."

Fakat içinde bir yerlerde, birisinin tam da bunu yapmış olmasını diliyordu.

Üçüncü Bölüm

Raeborn Dükü Vincent Germaine meşeden yapılmış büyük masasının arkasına oturmuş, önündeki kâğıt yığınını inceliyordu. Faturalar. Her biri kuzeninin müsrifliğini ve israfını gösteren lanet birer delildi.

Ne zaman bir şeyleri öğrenecekti bu!

Raeborn elini öfkeyle çenesinde gezdirdi. Çocuğun babası o daha on altı yaşındayken öldüğü için, son altı yıldır onun gardiyanlığını yapıyordu. Tek çocuk olduğundan, çok fazla özgürlükle yetiştirilmişti. Fakat Raeborn, kuzeninin yaşı ilerledikçe bu mirasyedi tavrından vazgeçeceğini ummuştu. Kevin Germaine'in zamanla, bir gün kendisinin olacak bu büyük sorumluluğu fark edecek kadar olgunlaşacağını; zamanla Raeborn adını taşımaya lâyık olacağını düşünmüştü.

Bunun yerine, bu ayki harcamalarını her zamankinden daha pervasız bir şekilde yapmıştı. Kevin artık yirmi iki yaşındaydı ve acilen bir şeyler yapılmazsa, çocuk çok büyük bir borca batacak ve yirmi beşinci doğum gününde kendisinin olacak miras bile onu bu borçlar yüzünden hapse girmekten kurtaramayacaktı.

Raeborn sandalyesini geri ittirerek ayağa fırladı. Ma-

sasına baktı ve gitgide yükselen fatura yığınına öfkeli bir yumruk geçirdi. Nerde yanlış yapmıştı? Nasıl başarısız olmuştu? Kevin dükalığı miras edinecek ve Raeborn soyunu devam ettirecek, geriye kalan tek Germaine'di ve Vincent, atalarının bir araya getirmek için o kadar uğraştığı bu servet kuzeninin eline geçtiği takdirde neler olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Tüm bu serveti pahalı yaşam stili, kumarı ve metresleri için kaybetmenin Kevin için ne kadar basit olacağını düşündüğünde midesine rahatsız edici bir ağırlık çöktü. Vincent, gelişen arazilerin mahvolacağını ve Kevin'a harçlık olarak verdiği paranın nasıl dikkatsizce harcandığını düşününce buz gibi ter içinde kaldı.

Her birini bilmesine rağmen, masasının üzerinde duran kâğıtları bir bir inceledi. Fiyatı yüzlerce aileyi bir sene boyunca geçindirebilecek olan zümrüt yeşili bir kolye ile küpe takımı; Londra'nın en iyi terzilerine ödenmesi gereken, toplamda yüzlerce pound eden sayısız fatura; kumar borçları; hane borçları; erkek terzisi borçları...

Liste uzadıkça uzuyordu. Vincent pek alışıldık olmayan bir öfke belirtisiyle elini saçlarında gezdirdi ve tam küfürler ediyordu ki kapısı açıldı.

"Bay Germaine sizi görmek istiyor, Ekselansları," dedi uşağı açık olan kapının eşiğinden.

"Teşekkür ederim, Carver."

Germaine, sanki resmi bir şekilde anons edilmek dolu programında yer bulamadığı bir formaliteymiş gibi odaya daldı. Vincent, Germaine kişiliğinin bir parçası olan yaşamın coşkusuna ve hazzına kapılma durumuna karşı koyamayan çocuğu her gördüğünde hissettiği o tanıdık şefkatin vücuduna yayıldığını hissetti. Fakat yine de...

Vincent masasının üzerinde biriken faturalar baktı ve ardından kuzenine üstünkörü bir bakış attı. En son modaya

uygun giyinmişti; zarif bir şekilde dikilmiş olan ceketi ve pantolonu koyu griydi ve yeleği ise grinin açık bir tonundaydı. Vincent bir bakışta parasının en azından bir kısmının neye harcandığını görebiliyordu. Elbiselerine bakıldığında çocuk ortaya etkileyici bir görüntü koyuyor olsa da, dönüp bir daha bakılmasının nedeni üzerindeki elbiseler ya da ne kadar pahalı oldukları değildi. Evli ya da bekâr, Londra'daki tüm dişileri ona çeken şey mükemmel görüntüsü de değildi. Sebep, yakışıklı suratındaki rahat ifade ve mıknatıs gibi bir işlevi olan gözlerindeki o vurdumduymaz parıltıydı.

"Kevin," diye ona karşıladı Vincent herhangi bir ciddiyet eğilimi görmeyi umarak.

"Ekselansları."

Vincent ciddiyete benzeyen hiçbir şey göremedi.

"Otur lütfen." Vincent elini kaldırdı ve masaya karşı duran iki deri koltuktan birini işaret etti.

Sallanarak sandalyeye doğru yürüyüp oturmadan önce, kuzeninin hafifçe kaşlarını kaldırdığını ve sıkıntılı bir şekilde, duyulabilir bir soluk verdiğini fark etti.

"Ne kadar... beklenmedik bir zevk, Ekselansları. Gerçi acil çağrınızın sebebini pek anlayamadım."

"Öyle mi?"

Vincent kâğıt yığınını masasından aldı ve Germaine'in kucağına koydu. "O hâlde belki de bunlar seni biraz olsun aydınlatır."

Kevin Germaine kâğıtları Vincent'ın masasına geri koymadan önce neredeyse hiç incelemedi bile. "Ben yirmi iki yaşındayım, Raeborn. Herhâlde yaptığım her borcu sana bildirmemi beklemiyorsun." Kevin sanki o an en önemli olan şey buymuş gibi ceketinin kolundaki hayali ipliğe bir fiske vurdu.

"Hayır. Her borcu değil. Sadece üç aylık harçlığını bile geçen fahiş derecelerdeki borçlarını."

"Üç aylık harçlık mı? Sana yıllardır senin ve ölmüş babamın hayatta kalmamı beklediğiniz o sadakayla yaşayamayacağımı söyledim. Yükseltmem gereken bir yerim, muhafaza etmem gereken belli standartlarım var."

Raeborn öfkesini kontrol altında tutmak için mücadele veriyordu. "Konu bu değil. Her üç aylık dönemde senin için kenara koyulan paranın oldukça cömert bir miktar olduğunu biliyorsun. Belki de kadınlara harcadığın parayı azaltsan ya da kumarda kaybettiklerini sınırlasan, benim halletmemi ummak yerine kendi borçlarını kendin ödeyebilirsin."

Kuzeninin yüzünde yavaş, masum bir gülümseme belirdi ve yüz ifadesini bir bebek olduğu zamandan beri ona istediği her şeyin verilmesine neden olan o ifadeye çevirdi. "Babama bunu yapmayacağına dair söz vermemiş miydin?" diye sordu, neredeyse Raeborn'un bunu inkar etmesini bekleyerek. "Babam ölüm döşeğindeyken, bana her zaman bakacağına dair söz vermemiş miydin?"

Raeborn derin bir soluk verdi. İran halısının üzerinde hafif bir ses çıkaran kararlı adımlarla ona doğru ilerleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Gözlerini kuzeninin gözlerinden ayırmadan, genel tavırlarının normal bir parçası olan ciddi bakışlarını ona odakladı. Artık onu sert bir dille uyarma vakti gelmişti. Kuzeninin savurgan harcamalarına bir son verme vakti gelmişti.

"Hayır. Babana verdiğim sözü unutmadım. Fakat sen, verdiğim sözü başka türlü yorumluyorsun."

Vincent, yüzündeki ifadeden kuzeninin anlık bir karmaşa yaşadığını anladı. O ifade hemen ardından Vincent'ın görmeye çok alışkın olduğu sevimli bir gülücüğe dönüştü.

"Haydi oradan, kuzenciğim," dedi Kevin Germaine ellerini uzatarak. "Ne söz verdiğini oldukça net bir şekilde hatırlıyorum."

"O hâlde babana senin refah içinde olduğundan emin olacağıma dair söz verdiğimi hatırlıyorsundur."

Germaine omuzlarını silkti. "Ortada bir problem göremiyorum. Her faturayı benim refahım için vazgeçilemez bir şeymiş gibi düşün gitsin."

Vincent yumruklarını elleri ağrıyana kadar sıktı. Kuzeni sabrının sınırlarını nasıl zorlayabileceğini içten içe biliyordu. Bu defa böyle olmasına izin vermeyecekti.

Antredeki saat çeyrek geçiyordu ve ardından şaşmaz doğruluğuyla ilerlemeye devam etti. Sarkacın yavaş, düzenli tıkırtısı kafasının içindeki gümbürtüyle acı bir uyum oluşturuyordu.

"Haydi ama, Ekselansları. Tereddüdünüz karşısında en ufak bir korkum yok. Bolluk içindeki Raeborn kasaları için birkaç bin pound nedir ki? Kenarda kalan bolca paranız yok değil ya."

Vincent'ın omuzları dikleşti. Kafasının içindeki kan gürüldüyordu. Nasıl bu noktaya gelmişlerdi? Kuzeni nasıl olmuş da harcamalarında hiçbir limit olmayacağı düşüncesine kapılacak kadar müsrif bir insan hâline gelmişti?

"Derdin ne?" dedi genç adam ayağa kalkıp likör şişesinin bulunduğu küçük masaya doğru ilerleyerek. "Cüzdanımın kontrolü senin elinde diye benim üzerimdeki baskınlığının tadını mı çıkarıyorsun? Beni yalvarırken görmeyi mi umut ediyorsun?"

Vincent, "Seni asla yalvartmadım," diye yanıtladı.

Genç kuzeni likörü boğazının derinliklerine gönderdi ve ardından bardağı sert bir şekilde masanın üzerine bıraktı. "Evet. Yalvartmadın, Ekselansları."

Vincent ani bir gerginlikle ensesini ovuşturdu. "Bunu istediğimi mi düşünüyorsun?" Kuzeniyle nasıl baş edeceği konusunda yaşadığı belirsizlik canını çok fazla sıkıyordu. "Seni yalvartmak istediğimi mi?"

"Başka ne olabilir ki? Sanki hayatımı yönetmek gibi bir hakkın varmış gibi, baskın ve küçümseyici tutumunu etra-

fındaki havaya bile yayıyorsun. Tıpkı senin gibi, o tutucu, ciddi ve cafcaflı sosyetenin bir parçası olayım diye tüm hareketlerimi kontrol etmeye çalışıyorsun. Tanrı beni seninki gibi sıkıcı bir hayattan korusun," dedi elini havaya kaldırarak. "Şansın varken bunun tadını çıkar. Ben yirmi beş yaşına girene kadar üç yılın var. Üç yıl sonra ise kendi mirasım üzerindeki tüm kontrol bende olacak."

Vincent çocuğun üzerine gitti. "Böyle giderse üzerinde kontrol sağlayacağın bir mirasın kalmayacak!"

"O hâlde ben de senin babama verdiğin sözü tutmaya devam edeceğini düşünebilirim, öyle değil mi?"

Raeborn kuzeninin küstahlığına inanamıyordu. "Harcadığın paranın nereden geldiğini hiç düşündün mü? Her gün harcadığın o paralar için çekilen iş saatlerini düşündün mü? *Senin* sorumlu olduğun arazi sahiplerinin o üzerindeki kıyafetlere yetecek kadar parayı kazanabilmek için ne kadar çok çalıştıkları aklına düşündün mü hiç?"Raeborn kuzenine bir adım yaklaştı. "Düşünmediğin çok belli," dedi hem öfke hem pişmanlık dolu bir sesle. "Çünkü isteklerini karşılamak için çaba sarf eden kimse yokmuş gibi, istediğin her şey her zaman senin eline tutuşturuldu. Ki bu da benim düzeltmeyi düşündüğüm bir hata."

Genç serseri ona bir seçenek bırakmamıştı. Bir ders alması gerekiyordu. Her şey için çok geç olmadan sorumluluk almayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Bu gibi değişiklikleri şimdiden yaparsak, belki de yirmi beş yaşına geldiğinde mirasını idare edebilecek kadar sorumluluk sahibi birisi olursun."

"Peki ya olmazsam? O zamandan sonra bir daha yardımıma koşmayacağını mı ima ediyorsun?" Kevin'in dudaklarında cüretkâr bir gülücük belirdi. "Hiç sanmıyorum, Raeborn. Babama bir söz verdin ve verdiği sözden geri dönmek Raeborn Dükü'nün yapacağı bir şey değil. Bu se-

nin kişiliğinde yok, Ekselansları. Fazla asilsin. Fazla... sorumluluk sahibisin."

Kevin bardağına pahalı konyaktan biraz daha doldurdu ve bir yudumda içti.

Vincent kuzeninin bardağındakini bitirmesini bekledi ve ardından bakışlarını onunkilere kenetledi. "Otur."

"Ayakta durmayı yeğlerim, Ekselansları. Hatta," dedi az önceki ilgisiz tutumunu takınarak, "eğer söyleyeceklerin bitmek üzereyse, müsaadeni isteyeceğim. Önemli bir randevum var ve kendimi inanılmaz derecede şanslı hissediyorum."

Vincent sesini alçalttı ve ciddi bir şekilde fısıldayarak emrini verdi. "Otur."

Kuzeni Raeborn'un açıkça görülen uyarılarını görmezden gelip gelmemeyi düşünürcesine tereddüt etti. Fakat doğru karar yetisi kendini gösterdi ve Kevin oturarak bekledi.

Vincent faturalardan oluşan kalın yığını aldı ve tekrardan masanın üzerine bıraktı. "Bugün avukatıma tüm bu faturaları ödemesi için bir mesaj göndereceğim."

Görgüsüz gencin dudaklarında ukala bir gülücük belirdi.

"Her ödemeyle birlikte, her tüccar ve mal sahibini bu ödemelerin, kuzeni Kevin Germaine'in yapmış olduğu borçların Raeborn Dükü tarafından son ödenişi olduğu konusunda bilgilendirecek, benim tarafımdan imzalanmış mektuplar olacak."

Germaine ayağa sıçradı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun, Kevin. Benden para alamayacaksın."

"Bunu yapamazsın! Babama söz verd---"

"Babana iyi olacağından emin olacağıma dair söz verdim," diye sözünü kesti Vincent. "Ve tam olarak da öyle yapmayı planlıyorum. Öğrenmen gereken çok şey ve en sonunda omuzlarına binecek çok büyük bir sorumluluk var."

"Vincent büfeye ilerledi ve bardağına cömert miktarda viski doldurdu. Normalde akşam randevularından önce bir bardak kanyak içerdi, fakat bugün sinirlerini yatıştırmak için viskiye ihtiyacı vardı. Büyük bir yudum aldıktan sonra kuzeniyle yüzleşmek için arkasına döndü.

"Bugünden itibaren, Londra'daki evinin aylık kirasını karşılayacağım. Ayrıca on... on beş?..."

Germaine korumacı bir tavırla omuzlarını silkti. "Yirmi."

Raeborn kaşlarını kaldırdı. "Evini düzende tutmak için ihtiyacın olan yirmi uşağın da yıllık maaşlarını ödeyeceğim. Ayrıca Castle Downs arazisinin tapusunu da sana vereceğim. O senindir."

Germaine'in inanmaz hâli oldukça açıktı ve yüksek, kaçık bir kahkaha şeklinde ortaya çıkmıştı.

"Şehirdeki ev de istediğin her şekilde kullanman için sana bırakılacak," diye devam etti Raeborn. "Satabilirsin de saklayabilirsin de. Benim için bir önemi yok. Castle Downs ise yüz yıldan fazla süredir Raebornlara ait. Hiçbir zaman satılamaz. Bunu yazılı olarak da belirteceğim."

"Peki, üç aylık harçlığım, Ekselansları?" diye sordu Germaine sıktığı dişlerinin arasından.

"Babanın vasiyetinde yazdığı miktarda bir harçlığın olacak."

"Ciddi olamazsın! O kadar az parayla nasıl yaşamamı bekliyorsun?"

Raeborn kuzeninin genellikle güzel olan suratındaki düşmanca ifadeyi görmezden geldi. "Castle Downs, Raeborn ailesine her zaman yeteri miktarda gelir sağlamıştır. Eğer iyi idare edebilirsen, yaşamak için gerekli olandan çok daha fazla paraya sahip olabilirsin."

Burun delikleri genişleyen kuzeni gözlerinden ateş saçıyordu. "Buna göz yummayacağım. Bu şekilde yaşamamı

bekleyemezsin. Bazı aptallar gibi, kendimi çölün ortasında bir yere kilitlemeye hiç niyetim yok."

"Orası sana kalmış. Ben sana kendine bakabilmen için gerekli şeyleri verdim. Bu fırsatla ne yapacağın ise senin vereceğin bir karar."

Vincent'ın genç kuzeni ellerini iki yanında yumruk yaptı ve ona doğru bir adım attı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü sen benim vârisimsin! Sahip olacağım tek vârissin!"

Aralarındaki tansiyon bir silah atışı gibi bir güçle çatırdadı. Birkaç uzun saniye geçti ancak ikisi de kıpırdamadı. Raeborn konuştuğundaysa, sesi sakin ve bağırdığı zamanlardakinden çok saha tehlikeli bir tonda idi.

"Ben öldüğüm zaman, İngiltere'nin ten saygıdeğer unvanlarından birine sahip olacaksın. Aynı zaman da görkemliliğine devam etmesi gereken bir servete de. Bana verilen tüm bu şeylerden kendim için bir pay çıkaramam. Her şey benden önce var olanlar tarafından kazanıldı ve bir kuşaktan öbürüne aktarıldı. Fakat bu armağanın da bir bedeli var.

"Bu sorumluluğun ağırlığı çok yıpratıcı. Yüzlerce insan hayatları için, masalarına koydukları yemekleri için bana güveniyorlar. Kıyafetleri ve başlarının üzerindeki çatıları için de. Ben bu sorumluluğu kabul ettim. Fakat korkarım ki sen yalnızca bu armağanın işine gelen kısmını görüyorsun, tüm bu zenginliğin karşılığında senden bekleneni değil."

Raeborn, kuzeninin kendisiyle aynı fikirde olduğunu gösterecek bir işaret görebilmek için bekledi. Hiçbir işaret görmediğinde ise inanılmaz bir hayal kırıklığı hissetti. Aralarında yalnızca on yaş olmasına rağmen, Vincent kuzeninin kendisine karşı hayat boyu süren kıskançlığından dolayı bir garezi olduğunu biliyordu. Kuzeninin sözleri de bunu vurgular nitelikteydi.

"Bunu yapmanın tek nedeni, tüm Raeborn servetinin za-

ten senin elinde olması. Doğum sırasında yaşanan aptal bir kaza sonucu, senin baban her şeyin sahibi olurken, benim babamın hiçbir şeyi olmadı. Dünyaya gelişleri arasındaki on sekiz dakikalık fark yüzünden senin baban tüm serveti alırken, benimkisi yoksul bırakıldı."

Vincent parmakları ağrıyana kadar büfenin köşesini sıktı. "Babam senin babandan on sekiz dakika ya da on sekiz yıl önce doğmuş, fark etmez. İlk doğan ve ilk vâris oydu. O da tıpkı benim gibi, Raeborn dükalığına bir vâris olarak doğmuştu."

Vincent bardağındaki viskiyi bitirdi ve yeniden doldurdu. Bir yudum daha aldıktan sonra kuzeniyle yüzleşmek için döndü. "Sana alabileceğin her şeyi verdim."

"Lanet olsun, Raeborn!"

"Yeter! Zamanla her şey senin olacak. Umarım her şey sana kaldığında, mirasın olan bu armağanı takdir edebilecek sorumluluk bilincine sahip olursun."

"Merkezde bir ev ve bir kasaba arazisi yeterli değil. Vârisinin bir köy ağası gibi yaşamasını bekleme cüretini nereden alıyorsun sen? Vârisinin!"

"O hâlde gurur duyabileceğim bir vâris ol!"

Vincent'ın cevabı öfkesini ve gerginliğini gösterdiği nadir şekillerden biriydi. Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu.

Bu gibi zamanlarda durumun daha farklı olabilmesi için kendisine miras kalan her şeyi verebileceğini düşünüyordu. Ona bir vâris verebilmek için hayatlarını kaybeden iki kadının hâlâ hayatta olabilmesi için Raeborn unvanını da, o unvanla birlikte gelen her şeyi de gözden çıkarabileceğini düşünüyordu.

Vincent elindeki bardağı pahalı kristal avucunun içinde parçalanacak korkusuyla durana dek sıktı. "Ortaya koyacağın her tartışma gereksiz bir tartışma olacak, kuzen. Ölene kadar Raeborn Dükü benim, durum bu."

"Bu durum her zaman aklımda olacak, *Ekselansları.*"

Vincent kuzeninin sesindeki alaycı tona bir karşılık vermedi. "Yüksek miktardaki borçlarını ödemesi için avukatıma bugün bir mektup göndereceğim. Londra'daki evin ve Castle Downs arazisinin senetleri de bir hafta içinde imzalaman için hazır olacak."

Raeborn dükü yavaşça ayağa kalktı ve elindeki bardağıyla birlikte pencereye yürüdü. Odadan çıkması için bir işaret verircesine kuzenine arkasını döndü.

Germaine ağır meşeyi arkasından sertçe kapatıp odadan rüzgâr gibi çıkmadan önce kısa bir sessizlik oldu.

Vincent bardağını yavaşça ağzına götürdü ve viskisini içti. Normalden çok daha fazla içmişti ve sarhoş olmaya çok yakındı. Fakat bugün umurunda değildi. Kuzeninin sözlerinin pek çoğu açık bir yaraya basılmış asit gibi yakıyordu. Suçlamalarının pek çoğu kabul etmek istemeyeceği kadar gerçeğe yakındı. *Gerçekten de* tutucu ve ciddiydi. Aksi bir tutumda olamayacak kadar çok ölüm görmüştü. Herkesten kopuk olmasını sağlayan bir pelerinle kendisini koruyabilmek için yüreğinin çok büyük bir kısmından vazgeçmişti. Tüm dünya onun taş kalpli biri olduğunu düşünebilirdi. Bunun bir önemi yoktu.

Yarısı boşalmış olan şişeyi alıp yeniden pencereye doğru yürüdü. Güneş batmaya, akşam üzeri bulutları toplanmaya başlamıştı. Boş bardağını doldurmak için şişeyi eğdi ve sıvıyı kontrolsüzce titreyen elleriyle bardağa döktü. Geçmiş pişmanlıklar böylesine bir intikam duygusuyla ona saldırmayalı uzun bir süre olmuştu.

Her iki genç karısının da görüntüleri gözünün önünde canlandı. Gün içinde gecenden farklı olsalar da, kendi tarzlarıyla yine de aynı şekilde şefkatli ve sevimliydiler. Neşe ve kahkahalar dolu hayatları her ikisinden de çalınmıştı. İkisi de Vincent tarafından çalınmıştı.

Hayır. Bir daha asla evlenmeyecekti. Bir çocuk doğurmak her kadın için bir riskti. Fakat *onun çocuğunu* doğurmak ölüm cezası demekti. Başka bir kadını daha aynı kadere nasıl mahkum edebilirdi?

Şişesini ve bardağını alarak kendisini maun rengi berjer koltuğuna bıraktı. Dirseklerini koltuğun süngerli kollarına dayayıp bardağı elinde dikkatli bir şekilde tuttu, ardından aklı uzun zamandır gömülü olan anılara kayarken çenesini üçgen şeklinde birleştirdiği parmaklarının üzerine yerleştirdi. Anneleriyle birlikte sonsuzluğa uğurlamadan önce kollarına alarak sardığı iki güzel bebeğe içti

***

Vincent sandalyesinde oturdu ve gökyüzü karanlığa gömülürken pencereden dışarıyı izledi. Oda hafiften serinlediğinde bir uşak kütükleri yaktı ve Carver boş viski şişesini yenisiyle değiştirdi. Kendisi için normal olandan çok daha fazla içmişti. Alışık olduğundan çok daha fazla. Bu kendisine asla izin vermediği bir şeydi. Fakat sarhoş olmamıştı. Yalnızca... uyuşuktu.

Acı bir gülümsemeyle, bu gece hiçbir şeyin umurunda olmadığını kabul etti. Kendisine sadece bu seferlik, kendisi için duyduğu acıma hissi deryasında yuvarlanma izni verecekti.

Yere bıraktığı şişeyi aldı ve bardağına biraz daha döktü. Viskiden bir yudum daha aldıktan sonra kolunu indirdi.

"Ekselansları bu gece faytonunun hazırlanmasını istiyorlar mı?" diye sordu Carver açık kapı girişinden.

Vincent yorgun bir soluk verdi. "Nereye gitmem gerekiyor, Carver?"

"Bugün Perşembe, Ekselansları."

Vincent başını koltuğun minderine yasladı ve güldü.

Perşembe.

Evet, Carver. Faytonumu hazırlat."

Vincent bardağını yakınındaki bir sehpaya yerleştirdi ve kalktı.

Günlerden Perşembe olduğuna daha önce hiç bu kadar sevinmemişti.

Dördüncü Bölüm

Raeborn faytonundan indi ve ikinci karısının ölümünden beri her Perşembe günü uğradığı seçkin geneleve gitmek için önündeki beş basamağı çıktı. Zaten tüketmiş olduğu yüksek miktardaki likör yüzünden bacaklarında garip bir rahatlık hissediyordu. İlk ve ikinci karısını gömdüğü haftalar dışında böylesine kontrolden çıktığı başka bir zaman olmamıştı. O iki hafta, oynamak için doğduğu dük rollerine geri dönmeden önce kendi kendine acıyarak geçirdiği tek zamanlardı.

Bu geceki kontrolsüzlüğünün nedeni ise aynı zamanda vârisi olan kuzeniydi. Çocuğun öğrenecek çok şeyi vardı. Eğer bu gece ona bir şey olacak olsa ve Kevin Raeborn Dükü unvanını alsa, her şey yok olup giderdi. Serserinin omuzlarına binecek yük hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kendi zamanı geldiğinde yaşayacağı baskıya dair hiçbir fikri yoktu. Sade düşünmesi bile Vincent'ın kanını dondurmaya yetti.

Perşembe geceleri uğrak yeri olan Londra'nın merkezindeki havalı eve baktı. Evet, burada olmaya ihtiyacı vardı. Bu gece, rahatlamaya uzun zamandır olmadığı kadar çok ihtiyacı vardı.

Kendisini yumuşak, kadınsı bir vücudun derinliklerine

gömmeye ve kaybettiği her şeyi, sahip olamayacağı her şeyi unutana dek tutkularını dindirmeye ihtiyacı vardı. Bir kadını hamile bırakma ihtimalinin en düşük olduğu yere gitmeye ihtiyacı vardı.

Bir daha evlenmemesinin nedeni buydu. İyi bir ev, kıyafetler ve mücevherat için vücudunu bir erkeğe veren her kadın o erkeğin tohumunun filizlenmesine nasıl engel olunacağını bilmiyordu. İnsan doğası gereği rahatlamak istediği zamanlar rahatça gidebildiği tek bir yer vardı. Fiziksel ihtiyaçlarını zaten yara bere içinde olan kalbine daha fazla acı eklemeden karşılayabileceği tek bir yer biliyordu. Madam Genevieve'in Mekânı.

Madam Genevieve yalnızca en seçkin müşterilere hizmet veriyordu ve onun için çalışan kadınlar da istisnasız Londra'nın diğer genelevlerindeki çalışanlardan çok daha yüksek bir sınıfa aitti. Bazıları gerçekten de yüksek sosyetenin pek de şanslı olmayan üyelerindendi, Vincent bundan emindi. Burada olma sebepleri ne olursa olsun ki Vincent çok fazla sebep olduğunu düşünüyordu, vücutlarını bir erkeğin zevki için ortaya koyan kadınlar burada olmayı seçtikleri için buradaydılar. Bir erkeğin her arzusunu karşılamak konusunda rıza göstermiş ve istekliydiler, aynı zamanda hamileliği önlemek için bulunan her türlü yoldan haberdardılar. Bu Vincent'ın en önem verdiği şeydi, en önemli kuralıydı

İkinci karısının ölümünden sonra bir daha hiçbir kadının içine tohumunu ekmeyeceğine dair yemin etmişti. Bir daha hiçbir kadının onun bebeğini doğururken ölmesine izin vermeyeceğine dair ant içmişti. Bunu garantiye almak için başka bir yol daha bulmuştu. Patlamasını her zaman bir kadının vücudunun dışında yaşıyordu. Bu Angeline'nin ölümünden sonra koyduğu bir kuraldı. Ve her zaman bu kurala uydu.

Raeborn'un vücudu adımları geneleve yaklaştıkça beklenti içinde kasıldı. Daha girişe varmadan, kalın meşeden yapma kapı açıldı.

"Ekselansları." Koyu bordo renkli bir üniforma giyen bir adam saygıyla eğildi.

"İyi akşamlar, Jenkins. Hanımın içeride mi?"

"Evet, efendim. Kendisi de Gardenia Odası'nda sizi bekliyor."

Vincent gülümsedi. Evet. Burada olması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, Jenkins. Yolumu kendim bulabilirim."

"Nasıl isterseniz," dedi uşak, ardından fayans döşeli salondan geçerek gözden kayboldu.

Vincent üst kattaki özel odalara uzanan kıvrımlı merdivenin yanından geçti ve ardından yarım düzinelik oturma odaları boyunca ilerledi; Daffodil Odası, Hyacinth Odası, Azalea Odası, Daisy Odası, Marigold Odası. Ve Gardenia Odası. Hafifçe kapıyı çaldıktan sonra kapı kolunu döndürdü.

Burnuna her zamanki gibi taze çiçek kokuları geldi. Hayranlardan gelen bir düzine ya da daha fazla sayıdaki buketler odanın içindeki masaların üstlerine ve sütunlara dağıtılmıştı. Tüm bu düzen içinde onu araması gerekti, fakat en sonunda pencerenin yanında bekleyen kadını gördü.

Vincent içeri girdiğinde kadın ona döndü ve gülümsedi.

"Ekselansları," dedi zarif bir şekilde eğilerek.

Raeborn beğeni dolu bakışlarının onun güzelliğinde boğulmasına izin verdi. Genevieve yirmi dokuz, hatta muhtemelen otuz yaşında ve yaşlanmanın tahriplerini hiçbir şekilde göstermeyen küçük, şehvetli bir vücuda sahip bir kadındı. Sarının en açık tonundan yapılmış ve son modaya göre dikilmiş olan elbisesi enfesti.

Saçlarını başının tepesinde toplamış ve sıkı buklelerinin oluşturduğu karmaşıklığın da aşağıya sarkmasına izin vermişti. Yüzünde çok az bir makyaj vardı. Yanaklarında hafif bir allık dokunuşu ve dudaklarında çok hafif bir kırmızı ruj.

Zarafeti ile çok güzel bir kadındı. Hiçbir şey ile karşılaştırılamayacak bir güzellik. Onu karşılamak için başını kaldırdığında, Vincent gülümsemesine engel olamadı. "Genevieve," dedi kadının elini tutup öperken. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de çok..." Uzandı ve avucunu yanağına dayadı. "Ah. Çok zorlu bir gün geçirdim. Sana bir bardak konyak getireyim."

Vincent gülümsedi. "Sanırım bu gece viskiye sadık kalacağım. Saat bu kadar geç olmuşken başka bir içkiye geçmek pek akıllıca olmayabilir."

Genevieve kaşlarını kaldırdı ve içinde kehribar rengi sıvıyı barındıran kristal şişenin kapağını açtı. Her ikisi için de birer içki doldurdu. "Geç kaldın. Korktum---" Sol omzu üzerinden bir bakış attı ve gülümsedi. "*Kızlar* gelmeyeceksin diye çok korktu."

Vincent çiçek desenli pelüş koltuğa oturdu ve bacak bacak üzerine attı. Burada her zaman çok huzurlu hissediyordu. Çok rahat.

Kadın Vincent'ın omzu üzerinden bir bardak uzattı. Vincent bardağı aldığında ise parmaklarını onun omuzlarına yerleştirerek gergin kaslarına masaj yaptı.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, Ekselansları?"

"Tabii ki."

Vincent, Genevieve'in mükemmel liköründen bir yudum aldı ve kadın büyüsünü yapmaya devam edebilsin diye tekrar geriye yaslandı.

"Henüz on dokuz yaşındaydım ve Madam Renée için çalışmaya yeni başlayacaktım. Sen de genç bir adamdın. Yaşın kaçtı ki? Yirmi bir? Yirmi iki?"

"Yirmi iki."

"İlk karını bir önceki yıl kaybetmiştin ve hâlâ onun acısını yaşıyordun."

"Benim için zor bir zamandı," dedi Vincent nasıl yıkılmış olduğunu, kaybının üstesinden gelmenin ne kadar zor olduğunu hatırlayarak. Genevieve o zaman gerçek bir arkadaş olmuştu. Vincent ne zaman konuşmaya ihtiyaç duysa onu dinlerdi. Kelimeler kifayetsiz kaldığında onu severdi. "Aklımda neler olduğunu her zaman bilirdin, Genny. Bunu nasıl yapıyordun?"

"Sadece seni çok iyi anlıyordum, Ekselansları. Birbirimize çok benziyoruz, biliyorsun. İkimiz de aynı kâbusların acılarını çekiyoruz. Farklı cisimlerde, ancak aynı ve aynı derece korkutucu kâbuslar."

"Peki, senin kâbusun ne, Genny? Benimkini biliyorsun. Fakat bana hiçbir zaman ne gibi korkuların seni rehin aldığını anlatmadın."

Genevieve omzunun üzerinden uzanarak elinden boş bardağı aldı. "Benim kâbuslarım oldukları yerde kalsalar daha iyi. Onları açığa çıkarmanın ne bana ne de sana yararı olacaktır."

Koltuğun etrafından dolaştı ve onun yanına oturdu. "Çok uzun zamandır arkadaşız, Raeborn. Arkadaşlığına ne kadar değer verdiğimi bilmeni istiyorum. Arkadaşlığını kaybettirecek, kasti hiçbir şey yapmam."

"Benim için de öyle." Kadının sözleri kafasını karıştırmıştı, fakat nedeninden pek emin değildi.

Genevieve en mükemmel gülümsemesiyle ona baktı. "Yine de buraya gelme sebebin beni ziyaret etmek değil, değil mi?"

Raeborn gülümsedi. "Bu akşam benim için kimi seçtin? Corrine mi?"

"Hayır, Ekselansları. Bu gece size Deborah eşlik edecek."

Vincent'ın kaşları çatıldı. Ayık olmaktan çok uzak olduğunu farkındaydı, fakat bu isim hiç de tanıdık gelmiyordu.

"Kendisi yeni mi?"

"Evet. Fakat endişelenmene gerek yok. Seni memnun etmek istediğini göreceksin. Kızlarım senin için utanmaz gibi kavga ediyorlar."

Raeborn başını iki yana salladı. "Bence utanmazlık olan beni bu şekilde övmendir, Madam."

Genevieve güldü, sesi oldukça temiz ve melodikti.

"Ah. Şimdi benim sırrımı keşfettin." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Sanırım artık Deborah ile tanışma vaktin geldi."

Vincent kalkmak için öne doğru eğildi ve durdu. Ani bir sıcaklık dalgası onu içine çekmişti. Parlak bir yaz günündeki güneşin sıcaklığına benzer bir sıcaklık değildi, vücudunun her yerine yayılan, değişik bir sıcaklıktı. Bacaklarının ve kollarının uçlarına kadar ulaşan, ardından karnının derinliklerine yerleşen bir sıcaklık. Rahatsız edici bir sıcaklık değildi, beraberinde getirdiği tüm dert ve tasaları alıp götüren bir çeşit mutluluk hissi gibiydi.

"Deborah üst katta seni bekliyor," dedi Genevieve yanında durarak. "Peach Odası'nda."

"O hâlde ben gitsem iyi olacak. Leydiyi bekletmek istemem."

Genevieve onu merdivenlerin başlangıcına kadar götürü ve yanından ayrılmadan önce ona gülümsedi. Tuhaf hissediyordu ama bu durumdan memnundu. Üst kattaki özel odalara çıktıkça beklentileri gitgide artıyordu. Bir kadının istekli, sıcak vücudunda doyuma ulaşma arzusu her adımda daha da güçleniyordu.

Peach Odası'na vardığında sessizce kapıyı çaldı ve yumuşak bir ses içeri girmesini söylediğinde ise kapıyı araladı.

Oda hafifçe aydınlatılmıştı, odadaki tek ışık şömineden geliyordu. Gözleriyle odayı taradı. Onun pencerenin yanın-

daki bir koltukta oturduğunu fark ettiği anda durdu. Vincent içeri girdiğinde kadın ayağa kalktı.

Ne umduğunu bilmiyordu ama yüz yüze geldiği kadın onu şaşırtmıştı. Genevieve'in diğer kızlarının duruşuna sahip değildi. Bu kadın daha yumuşak, hatta zarif görünüyordu.

Vincent odaya girdi ve kapıyı kapattı. Kadın ona doğru çekingen bir adım attı ve durdu. Masum havası Vincent'ı oldukça şaşırtmıştı.

Çok güzel bir görüntüsü vardı ve tam da sosyetenin birçok erkeğinin Madam Genevieve'inki gibi yüksek sınıf bir kuruluşta görmeyi beklediği metres tipiydi. Fakat Genevieve'in diğer kızları gibi cüretkâr değildi. Bu kadın neredeyse utangaç görünüyordu.

Uzun, sarı saçları omuzlarından rahatça dökülüyor ve neredeyse beline kadar uzanan mükemmel dalgalar oluşturuyordu. Giydiği beyaz kombinezon vücudunu kaplıyor ve kumaşı o kadar inceydi ki şömineden gelen ışıkta şekilli bacakları görülebiliyordu. Altına başka bir şey de giymemişti.

Böyle uzun boylu olmasına rağmen göğüsleri yuvarlak ve dolgundu. Beli incecik, yılların olgunluğunu barındıran kalçaları da yelpaze şeklindeydi, fakat kötü bir görüntüsü yoktu. Çok fazla uzun değildi, fakat Vincent yanında durduğunda kadının başının üstünün çenesine uzanacağını biliyordu. Bu iyiydi. Birçok kadının yanında çok uzun kalmaktan ve onları cüceleştirmekten nefret ediyordu.

Kadının yaşı ilerlemişti, yirmi sekiz ya da yirmi dokuz olmalıydı.

Vincent gülümsedi. Kendisini onu bir okuldan çalıp getirmiş gibi hissettirmeyen bir kadınla tanışmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kravatını genişleterek kadına doğru yürüdü. "İyi akşamlar, Deborah. Genevieve'in söylediğine göre burada yeniymişsin."

"Evet." Kadın utangaç bir ifadeyle gülümsedi ve ona doğru çekimser bir adım daha attı.

Bu çekingenliği onu çok sevimli gösteriyordu ve Vincent onu biraz rahatlatmak umuduyla gülümsedi. "Önce biraz konuşmak ister misin?"

Kadının gözleri büyüdü. "Hayır. Yani... eğer sizin tercih edeceğiniz şey bu değilse."

Vincent başını iki yana salladı. "Tercihim bu yönde değil." Ceketini çıkardı.

Kadın ona doğru gitti ve ceketini omuzlarından alarak sandalyenin arkasına astı. Vincent daha sonra yeleğini de çıkardı ve ona verdi. Ardından kravatını ve nihayet gömleğini de çıkardı. Kadın her nesneyi sandalyenin üzerine dizdi ve dikkatle botlarını çıkarmak için yatağın kenarına oturan Vincent'ı izledi.

"Lütfen, bırakın ben yapayım," dedi, sesi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı.

Vincent evet anlamında başını salladı ve arkasına yaslandı, ellerini arkasında birleştirmişti. Kadın Vincent'ın botlarını çıkarmak için uzandığında, Vincent kadının ellerinin hafifçe titrediğini fark etti. Bu hoşuna gitmişti.

Üzerinde pantolonu dışında hiçbir şey kalmayınca ayağa kalktı. "Bir mum mu yaksam?"

"Aslında... yakmasanız?"

"Pekâlâ." Vincent ona yaklaştı ve elinin tersiyle yanağını okşadı. "Ay ışığında sevişmek her zaman daha zevklidir."

Kadın başını eğdi ve ona doğru bir adım attı. Yavaşça başını kaldırırken bakışları onun uzuvlarına odaklanmıştı. Gördükleri yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmiyordu ve Vincent onu memnun ettiği için ilginç bir sıcaklık hissetmişti.

Bakışları kenetlendi ve Vincent olduğu yerde kaldı, bakışlarını ondan alamadı. Bir süre öylece durdular, ta ki ka-

dın ürkek bir tavırla elini kaldırıp onun yanağını avucunun içine alana dek.

Bu hareketi ilk başta çok hafif ve çekingendi. Çene çizgisine dokunurken hafifçe titreyen elleri daha sonra alnına doğru ilerledi. Fakat zamanla kendine güveni yerine gelmişti.

"Her şeyi çok kafaya takan bir adamsın," diye fısıldadı parmaklarını kaşlarına indirirken.

Vincent gülümsedi, bu sık sık yaptığı bir şey değildi. Fakat o kadar çok içmişti ki gülümsemek çok basit geliyordu. O kadar çok içmişti ki dokunuşları onu normal bir kadının dokunuşundan daha fazla etkiliyordu. O kadar çok içmişti ki kendisini ona veren bu kadının masum sıcaklığına hayranlık duyuyordu. "Her zaman değil," diye cevap verdi, çok hızlı bir şekilde ilerlememek için ellerini iki tarafında sabit tutmaya çalışarak. Kararlığı çok uzun sürmedi.

Vincent yanağına dokunan eli tuttu. Kadının eli dokunduğu yeri yakıyordu. Vincent kadının elini çevirdi ve dudaklarını onun avuç içine bastırdı.

Kadının nefes alışı onu etkilemişti. Kontrol etmekte çok zorlandığı bir ihtiyaç onu içten içe tüketiyordu. Onu istiyordu. Kaybettiği her şeyi unutana dek kendisini onun derinliklerine gömmek ve tüm ihtiyaçlarını, tüm öfkesini dışarıya dökmek istiyordu.

Avuçlarını kadının omuzlarına yerleştirdi ve ardından ellerini kadının kollarında yavaşça, bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başladı. Derin bir iç çekerek başını eğdi ve alnını onun alnına dayadı.

"Mükemmelsin."

"Siz de öylesiniz."

Kadın ellerini Vincent'ın göğsüne yerleştirdi ve yukarı doğru hareket ettirdi. Bir süre sonra kolları onun boynuna dolanmıştı.

Kopmaya pek gönüllü olmayan bir yakınlık kurmuşlardı. Vincent kadının leylak ve gül karışımı kokusunu içine çekti ve kollarını beline sararak onu kendine çekti.

"Genevieve seni bana verdiği için çok mutluyum," diye fısıldadı, sesi sıra dışı bir şekilde boğuktu.

Kollarının arasındaki kadının titrediğini hissetti ve ona daha sıkı sarıldı. Harekete geçen parmakları ona dokunuyor, Vincent'ın çıplak tenini yakıyordu. İçinde gitgide artan arzuları kızgın cehenneme dönmüştü. Vincent başını eğdi ve kadının dudaklarını aç, istekli bir öpücükle kapladı.

Ona ihtiyaç duyuyordu. Onu istiyordu.

***

Grace hazır olduğunu düşünmüştü. Adam ona dokunduğunda, onu öptüğünde nasıl bir şeyle karşılaşacağını bildiğini sanıyordu. Fakat hiçbir şey onu buna; onu saran sıcaklığa, içine doluşan enerji kıvılcımlarına, onu zayıflatan ve çok hızlı bir şekilde tüketen sıvı alevlere hazırlamış olamazdı.

Tuhaf ve vahşi duygular derinliklerinde hareket etmiş ve her defasında daha da aşağılara inerek vücudunun merkezine ulaşmıştı. Karnının içinde, varlığından bile haberi olmadığı gizli bir yer ortaya çıkmıştı. Vücudu bir titremeyle sarsılmış ve Grace sanki aradığı sır onu tutmakta olan adammış gibi ona daha da yakınlaşmıştı.

Alevler içindeydi. Çok ince ve şeffaf olduğundan çıplak gibi hissetmesini sağlayan elbisesi bile çok fazla geliyordu. Çok ağır. Çok kısıtlayıcı. Tanrı yardımcısı olsun. Böyle bir şey yaşayacağını hiç bilmiyordu.

Vincent dudaklarını onun dudaklarında gezdiriyor, ona daha önce hiç dokunulmadığı şekilde dokunuyordu.

Dudakları katı ve sıcaktı. Kontrol edemediği bir ateş

Grace'in en derinliklerini bile tutuşturuyordu. Adamın onu öpmeyi, ona dokunmayı asla kesmemesi için dua ediyordu. Etrafını saran kollarını asla indirmemesi için yalvarıyordu. Ve adam da tam olarak onun istediğini yaptı. Onu daha yakınına çekti ve öpücüklerini derinleştirdi.

Ağzını açıyor, diliyle dudaklarını sıyırıyor ve ardından kadının ağzını işgal ediyordu.

Grace'in gözlerinde binlerce kör edici ışık patlıyordu. Adamın dudakları dudaklarına değdiğinde derinlerden yüksek bir inilti geliyordu. Kalbi önceden attığından çok daha şiddetli bir şekilde atıyordu. Her zamankinden çok daha hızlı atıyordu. Ve adam önü bir kez daha öptü, derinliklerini içine çekiyordu. Daha fazlasını talep ediyordu.

Grace'in çıkarabildiği tek ses iniltilerden ibaretti ve kollarını Vincent'ın boynuna sararak ona sıkıca tutundu.

"Ne kadar büyüleyici bir şeysin," diye fısıldadı Vincent, parmaklarıyla Grace'in dokunmakta olduğu yüzüne minik öpücükler kondurarak. Ve aşağıya doğru inmeye başlayarak boğazının dibindeki hassas noktaya dokundu. Ardından daha aşağılara, elbisesinin bir arada durmasını sağlayan ufak saten kurdeleye kadar indi. Kurdeleyi çekti ve ipeksi kumaşı Grace'in kollarından sıvadı.

Grace elbisesinin ayaklarının ucuna düştüğünü neredeyse fark etmiyordu bile.

Vincent, Grace'in göğüslerine dokundu, avuçlarının arasına alıp kaldırdı ve durdu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı hassas uçlara dokunurken.

Grace'in dizleri tutmaz oldu ve daha büyük bir istekle Vincent'a tutundu. Adamın ona yaptıkları onu neredeyse mahvediyordu. Grace çığlık attı ve ona daha fazlasını verebilmek için sırtını iyice gerdi.

Grace utanması gerektiğini biliyordu. Adamın muhtemelen hareketlerinin çok cüretkâr ve atılgan olduğunu

düşündüğünü de biliyordu, fakat bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Artık seçtiği yoldan dönmek için çok geçti. Durmak için çok geçti. Bir genelevde, bir fahişe rolünü oynuyordu. Adam onun tecrübeli olmasını bekleyecekti. Onun dokunuşlarını tereddütsüzce kabul etmesini bekleyecekti. Ardından Vincent dudaklarını onun göğüslerine indirdi ve Grace isteseydi bile onu durduramazdı.

"Dokun bana," diye emretti Vincent ve Grace ellerini onun omuzlarına yerleştirerek kaslarına masaj yamaya başladı. İlk başta çekingen olan parmakları daha sonra daha cesur bir hâl alarak Vincent'in göğsündeki sık tüylerle oynamaya başladı. Ne garip bir histi. Yumuşak değildi. Ama sert de değildi. Grace ellerini onun gövdesinde gezinmeleri ve her noktasına dokunmaları için serbest bıraktı.

Vincent boğuk bir sesle inledi ve ardından ağzını Grace'in göğüslerine yerleştirdi. Grace derin bir nefes aldı ve başını geri doğru yatırdı, ardından tekrar onunla buluşmak için sırtını dikleştirdi.

Vincent'ın elleri onun üzerinde dans ediyordu. Verdiği his Grace'i yükseklerde garip bir yere gönderiyordu. Aklının artık vücudunu kontrol edemediği bir yere. Önemli olan tek şeyin Vincent'ın dokunuşları ve kucaklaması olan bir yere. Onun isteklerine boyun eğmenin, götürdüğü yere gitmenin tek seçenek olduğu bir yere.

Vincent, Grace'i geri adım atmaya zorlayarak öne doğru bir adım attı. Grace memnuniyetle, istekli bir şekilde geri gitti. Adam adım ardına adım attı, ta ki yatak onların daha da ilerlemesini engelleyene kadar.

"Uzan," dedi bir yandan düğmelerini açıp pantolonunu sıyırırken. Grace yatağın üzerine geçmişti. Vincent nihayet Grace kadar çıplak kaldığında onun yanına uzandı ve ona baktı. Bakışlarında hassas bir şeyler vardı. Grace'in korkularını alıp götüren, durumu daha ileriye götürmek için ona

cesaret veren bir şeyler. Bir seçim şansı yoktu elbet. Herhangi bir alternatifi de yoktu.

"Bu gece benim için seçilen kişi sen olduğun için mutluyum," dedi ve elini onun göğüslerinde ve karnında gezdirirken, onu yeniden öptü. Ardından daha aşağıya inerek Grace'in küt küt atan merkez noktasına geldi. Grace'in onun dokunuşu için yanıp tutuştuğu yere.

Avucunu Vincent'ın yanağına dayadı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşması için aşağı çekti. Vincent onu bir kez daha öptü ve daha ileri bir samimiyetle ona dokundu. Grace neredeyse yataktan fırlayacaktı.

Genny'nin ona açıkladığı şey buydu. Vincent'm onun içine gireceği yer. Artık bakire olmamak için Vincent'ın işgal etmesine izin vermek zorunda olduğu yer. Grace parmaklarını onun teninde gezdirdi ve daha yakına çekti. Başladığı şeyi tamamlaması için onu kışkırtıyor gibiydi.

"Al beni. Hemen."

"Henüz değil," dedi Vincent soluk vererek. "Hazır değilsin."

Grace onunla tartışmak, hazır olduğunu söylemek istedi. Fakat sözleri ağzından bir türlü çıkmadı. Vincent'ın ağzı yeniden Grace'in göğüslerine indi ve parmakları da Grace'i neredeyse parçalanacak noktaya getirecek şekilde o hassas noktayı okşuyordu. Neredeyse ağlayacak noktaya gelecek olan Grace inliyor, vahşi bir coşkuyla kıvranıyordu. Bir şeylere açtı. Ve o şeyin ne olduğunu bir tek Vincent biliyordu.

"Lütfen. Ne olur."

"Tamam. Bekleyemeyeceğim," diye iç çekti Vincent, alnında fazla miktarda ter birikmişti. "Seni çok fazla istiyorum."

Hiçbir tereddüt yaşamadan Vincent, Grace'in üzerine uzandı ve uzun soluklu bir hamleyle içine girdi. Bariyer yı-

kıldı ve Grace acı dolu çığlığını bastırabilmek için dudaklarını birbirine kenetlemişti.

"Bu da---"

Vücudu diklenen Vincent durumu inkar edercesine inledi. Grace, Vincent'ın yüzünde az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken yaşadığı telaşı görebiliyordu. Yüzündeki farkındalığı gördü. İnanmayarak bakan gözleri kocaman olmuştu.

"Sorun değil. Lütfen. Durma."

Vincent ona baktı ve bakışlarındaki öfke çok barizdi. Fakat Grace durmasına izin veremezdi. Her şeyin bu kadarla sınırlı kalmasına izin veremezdi. Kollarını onun boynuna doladı ve ona istediği gibi kenara kaymasına izin vermeyecek şekilde sarıldı.

"Lütfen, durma. Seviş benim. Sadece bu seferlik."

Vincent sanki mantığının ona ne söylediğini düşünüyormuş gibi ona baktı ve ardından dudaklarını aşağı indirerek onu öptü.

Dudaklarının birleşimi çekingen ve tereddütlüydü. Ardından Vincent onu bir kez daha öptü, daha derin öptü; sanki Grace'in onu nasıl istediğini fark etmiş gibi. Kendisi de Grace'i neredeyse bir o kadar istiyor gibiydi.

"Emin misin?"

"Ah, evet."

Vincent onun içinde hareket etti. Başta narince, ardından daha hızlı ve daha hızlı hareketlerle, ta ki Grace, Vincent'ın onu yıldızlarda bir seyahate çıkarmasına izin vermekten başka bir şey yapamayana dek.

Grace onu çok istiyordu. Kendisini elinden geldiğince ona vermek istiyordu. Onun hareketlerine uyum sağladı ve kendisini anlamsız bir coşkunun çılgınlığının içine sürüklemesine izin verdi. Vincent tekrar tekrar içine girip çıktı ve Grace nihayet sona geldiğinde yüksek bir sesle inledi.

Hâlâ güçlükle nefes almaya çalışıyordu ve Vincent onun üzerinde kaskatı kesildiğinde elleri onun omuzlarına, bacakları da beline kenetlenmişti. Şiddetli bir şekilde irkilen Vincent şehvetle inleyerek doyuma ulaştı.

Grace'in üzerine yığıldı ve Grace onu bırakmak istemeyerek sıkıca sarıldı. Kendisini ondan ayırmak istemiyordu.

Grace elini Vincent'ın kasılan omuz kaslarında gezdirip, sevişmelerinin vahşiliğini açıkça ortaya koyan ter taneciklerinin üzerinde dolaştırırken onun nefes alışverişini duyuyordu.

Ardından başını kaldırdı, haz ve hüzün gözyaşları yanaklarından süzülürken Vincent'ın tenine bir öpücük kondurdu.

***

Vincent uyandığında yatakta tek başınaydı.

Yavaşça gözlerini açtı, ardından nerede ve kiminle olduğunu hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı. Berbat hissediyordu. Buraya gelmeden önce içtiği viskilerin ve Genevieve'in ona verdiği içkinin karışmasından dolayı kafası zonkluyordu.

Ve bir anda her şeyi hatırladı. O kadını. Sevişerek geçirdikleri mükemmel geceyi. Ona dokunan ellerini, onu öpen dudaklarını, beline dolanan, onu saran bacaklarını. Bozduğu bariyeri.

Kahretsin!

Aklı kadını kollarının arasına alarak geçirdiği saatlere kaydı. Onu ilk öptüğü anda tüm gücünü yitirmişti. Ona dokunduğu anda kaybolmuştu. Kendisini onun derinliklerine gömmek ve onu hiçbir zaman bırakmamak istiyordu. Ve orası tam olarak doyuma ulaştığı yerdi. Kadının derinlikleri.

O ilk sevişmelerini, ardından ikincisini hatırladı. Kadının onu kendisine çekişini, onu daha sert ve daha hızlı hareket etmeye itişini hatırladı. Doyuma ulaştığında nasıl haykırdığını hatırladı.

Tohumlarını onun içine saçışını hatırladı.

Bu anı donup kalmasına neden oldu. Nefesini kesen bir panik dalgası tüm vücudunu ele geçirdi.

Başını yataktan kaldırdı ve gözleri belki oradadır diye kadını aradı. Fakat orada olmayacağını da biliyordu. Etrafta sadece yerde duran, dün gece üzerinden sıyırıp attığı elbisesi vardı.

Vincent onu bulmak istiyordu.

Örtüleri bir kenara çekti ve bacaklarını yatağın kenarından aşağı uzattı. İlk ayağa kalkma çabası yenilgiyle sonuçlandı ve Vincent sersemlemiş bir hâlde yeniden yatağa oturdu. Görüşü netleşene kadar başını ellerinin arasına aldı. Dünya eski hâline geri döndüğünde yavaşça ayağa kalktı ve kıyafetlerine uzandı. Birisi kapıyı çaldığında tam da yeleğinin düğmelerini ilikliyordu. Kemerli yolun girişinde bekleyen kişi Genevieve idi.

"Bugün geç uyandın, Ekselansları."

Raeborn ona en ürkütücü bakışlarından attı, ancak Genevieve onu, onun bu hâlinden korkmayacak kadar iyi tanıyordu. Yüzündeki gülümsemede bir değişiklik yoktu.

"Burada sabahlamayalı oldukça uzun bir zaman olmuştu. Aslında, yıllar olmuştu."

"O nerede?"

"Ayrılmadan önce benimle bir kahvaltı yapar mıydın?"

"O nerede?"

Vincent, Genevieve'in iç çektiğini duydu. "Gitti."

Vincent'ın kalbi sıkışır gibi oldu. "Ne demek gitti?"

Genevieve omuzlarını silkti. "Bu sabah erkenden ayrıldı."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum, Ekselansları."

"Biliyor olmalısın. Senin için çalışan her kız hakkında her şeyi biliyorsun."

Genevieve cevap vermedi ve Vincent onun yüzündeki sabırlı ifadeye baktı. "O senin kızlarından biri, *değil mi*?"

Genevieve ona arkasını döndü.

Raeborn umutsuzluğa kapıldı. Daha önceden masanın üzerine bırakılmış bir bardak kahveye uzandı ve birazını içti. "İçkime ne karıştırdın Genny?"

Genevieve cevaplamadı.

"Ne karıştırdın dedim?"

Kadın açık pencereye yürüdü ve dışarıya baktı. "Sadece gevşemene yardımcı olacak bir şey. Sana zarar verecek ya da normalde yapmayacağın bir şeyi yapmana sebep olacak bir şey değil."

Vincent buna inanmıyordu. Düşünmesi gerekiyordu, fakat düşünemiyordu. Kafasının içinde iki tane at kıyasıya yarışıyormuş gibi gürültüler kopuyordu. Vincent şakaklarını okşadı. "Adı ne peki? *Gerçek* adı!"

"Sana bunu söyleyemem, Raeborn."

"Neden söyleyemezsin?"

"Bir söz verdim."

"Söz verip vermemen umurumda bile değil. Kız bir bakireydi!"

"Biliyorum."

"O hâlde onu bulmam gerektiğini de biliyorsun. Onu hamile bırakmış olabilirim!"

Genny'nin yüzünde karmaşık bir ifade belirdi. "Bu pek olası bir durum değil. Sen tohumlarını saçmadan önce her zaman geri çekilirsin. Asla---"

Vincent parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Onunlayken öyle olmadı!"

Üzerlerine boğucu bir sessizlik çöktü. "Anladım." Genevieve elini uzattı ve koltuğun kenarına dayadı.

"Şimdi, bana onun kim olduğunu söyle. Bunu bilmem gerekiyor."

Genny başını iki yana salladı.

"Hamile kalmış olabilir!"

"Bu onun problemi, Raeborn. Buraya geldiğinde tüm risklerin farkındaydı."

Vincent ona bakakaldı. Nasıl bu kadar soğuk, bu kadar kalpsiz olabildiğine inanmıyordu.

"Neden?" diye sordu, onu bakışlarıyla iğneleyerek. "Bunu niye yaptı?"

"Bekâretini kaybetmesinden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Çünkü başka bir seçim şansı yoktu."

"Kendini mahvetti!"

Genevieve ellerini iki yanına bıraktı. Omuzlarını düşürdü. "Evet. Mahvetti."

Aralarında uzun, ağrılı bir sessizlik oldu. Raeborn öfkeyle elini kaldırdı. "Neden ben?"

Genevieve gülümsedi. "Senden daha iyisi olabilir miydi, Ekselansları? Seni ben seçtim. Ona nazik davranacağını biliyordum ve düşündüm ki---" Duraksadı. "Seninle olursa hamile kalma ihtimali daha düşük olur diye düşündüm." İsteksizce gülümsedi. "Fakat sanırım hâlâ böyle bir problemimiz olabilir."

"Adını öğrenmek istiyorum. Onu bulmak zorundayım. Konuşmak zorundayım."

Genny onunla cesurca yüzleşti. "O bulunmak istemiyor."

"O hâlde benimle yatmayacaktı! Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun!"

Genny bir süre daha ona baktıktan sonra yeniden pencereye döndü. "Belki de onun içine bir bebek yerleştirmemiş-

sindir. Bu her seferinde olan bir şey değil. Özellikle de ilk seferde."

Raeborn yumruklarını sıktı. Konuştuğu zaman, kelimeleri sıktığı dişlerinin arasından boğuk bir sesle çıktı. "Onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Emin olmam gerekiyor."

Meşhur madam sanki Vincent'ın kelimelerinin ardındaki anlamı çözmeye çalışırcasına, uzun bir süre bekledi. "Bunu düşüneceğim."

"Hayır! Bana derhâl söyleyeceksin!"

Genevieve elini uzattı. "Bu konuyu düşüneceğim. *Eğer* hâlâ endişeli olursan, iki hafta içinde yeniden gel."

"İki mi!"

"Evet."

"Hayır! Sana sadece ve sadece bir hafta vereceğim."

Genevieve güçlükle yutkundu. "Pekâlâ. Bir hafta. Fakat onu nerede bulabileceğini söyleyeceğime dair söz vermiyorum. Bu konuyu düşünmem gerekiyor."

Genevieve ona baktı. Çenesini kesin bir kararlılıkla kaldırmıştı. "Dün gece pek çok şeyi riske eden tek kişi sen değilsin, Raeborn. Zararlı çıkabilecek tek kişi sen değilsin."

Genevieve yürüyerek yanından geçti, önünde gardenyaların ve güllerin taze kokusu uzanıyordu. "Bir hafta, Exselansları. *Hâlâ* endişe edersen."

Raeborn kapanan kapıya baktı ve şakaklarını ovdu.

Bir de dünün çok kötü bir gün olduğunu sanıyordu!

Beşinci Bölüm

Duvarlar babasının çalışma odasından gelen bağırma sesleri yüzünden titriyordu. Grace ise kapıları kapatmış ve perdeleri örtmüş bir hâlde odasında oturuyordu. Dış dünyaya saklanıyormuş gibi, hatta bir korkak gibi göründüğünü biliyordu. Bu belki de doğruydu. Cesaret gerektiren pek çok şeyi zaten yapmıştı ve bir süreliğine korkaklık yapmaya hakkı vardı.

Sesler gitgide yükseldi ve durdu. Fakat sessizlik de oldukça ürkütücüydü.

Grace bekledi.

Öfkeli sesler ortaya çıkıp devam ettiğinde kendini neredeyse şükrederken buldu. Tüm bu öfke durulduğunda onu çağıracaklarını biliyordu. Babası ondan Baron Fentington'a ortada bir yanlışlık olduğunu söylemesini isteyecekti. Yalan söyledim demesini, tabii ki hâlâ bir bakire olduğunu söylemesini isteyecekti.

Ellerini karnının üzerinde kenetledi ve boynunun en alt kısmındaki küçük boşlukta düzensiz kalp atışlarını görmezden gelmeye çalışarak bir ileri bir geri yürüdü.

Ne yaptığını biliyordu ve pişmanlık duymuyordu. Yaptığı şeyin eylem kısmının en korkunç ve en aşağılayıcı kısım olacağını düşünüyordu. Fakat Hannah'nın ona gönderdiği

adam irilik açısından zorlu birisi olsa da, deneyimi korkunç olmaktan çok uzaktı. Ona yaptıkları, kesinlikle aşağılayıcı değildi.

Karanlık yüz hatları ve geniş vücudu onu ilk başta korkutmuştu, fakat ardından Grace'e dokunmuştu. Dokunuşları nazik, sesi dinlendirici ve kelimeleri rahatlatıcıydı.

Ve onu öpmüştü.

Grace parmaklarını dudaklarına götürdü ve öylece durdu. Daha önce hiç o şekilde öpülmemişti. Güldü. Daha önce hiç öpülmemişti ki. On altı yaşındayken, Squire MacKenzie'nin oğullarından biri ağzını onun dudaklarına dayamıştı, fakat onu öpmemişti. Bu yabancının öptüğü gibi değildi. Bacaklarının neredeyse eridiği ve kalbinin göğsünün içinde fırtınalar kopardığı bir öpücük değildi. Ağzının onun ağzının üzerinde açıldığı ve onun diline ulaşmaya çalıştığı bir öpücük değildi. Adam onu öptüğünde tüm korku ve endişeler silinip gitmişti ve Grace kendisini hareketlerini bile kontrol edemeyecek kadar yoğun arzular içerisinde bulmuştu. Grace'in adamın da en az kendisi kadar hissettiğini düşündüğü arzular.

Onunla yaptığı şeylere inanamıyordu. Onun kendisine yapmasına izin verdiği şeyler ise daha inanılmazdı.

Grace hızlı nefes alışverişi yavaşlayana dek gözlerini kapattı. Ah, ama mükemmel bir deneyimdi.

Adam elbisesini omuzlarından aşağı ittirdiğinde hissettiklerini unutmayı reddediyordu. Ona sarıldığında, dokunduğunda ve onu öptüğünde neler hissettiğini unutmayı da. Onu yatağa yatırıp üzerine uzandığını unutmayı da. Mükemmel kaslı vücudunu indirip onun içine girdiğini unutmayı da. O geceye ait en ufak bir detayı bile unutmayı reddediyordu. Acısını bile. O da bu deneyimin bir parçasıydı.

Bir gece için, kısa ve mükemmel bir gece için, bir erkeğin kollarındaydı ve sevilmişti.

Adamın kendisini sevmediğini biliyordu, adam daha adını bile bilmiyordu, tıpkı Grace'in onun adını bilmediği gibi. Fakat adam ona sarılmış, onu öpmüş ve bir erkeğin bir kadınla birlikte olacağı şekilde onunla olmuştu. Adam Grace çok güzel olmadığı için sinirlenmemiş ya da artık çok genç olmadığı için kendisini geri çekmemişti. Ne de olsa artık otuzuna yaklaşmıştı. Yalnızca onun bir bakire olduğunu anladığında şaşırmıştı. Fakat sanki denese de duramıyormuş gibi onunla sevişmeye devam etmişti.

Evet, Grace'in hayatı boyunca hatırlayacağı böylesine güzel bir anısı olmuştu. En ufak bir detayını bile asla unutmayacaktı. O yabancının kollarında geçirdiği zamanın bir dakikasını bile unutmayacaktı. Yaptığından pişman olmayacaktı. Sonuçları ne olursa olsun, böyle zor bir şeyi yapmasaydı yüzleşmesi gerekecek olan şeyden daha iyi olacaktı.

Grace başını koltuğun minderine dayadı ve gözlerini kapattı. Adamın yüzünü, siyah kaşlarını; karanlık ifadesini; uzun, geniş elmacık kemiklerini ve geniş, kemikli çenesini hatırlamaya çalıştı. Her santimi sağlam, güçlü olan bir adamdı. Her santimi erkeksiydi. Grace gülümsedi ve ardından panikle ayağa kalktı.

Dışarısı sessizdi.

Ellerini kucağında birleştirdi ve nefes alışverişini yavaşlatıp düzenlemeye çalıştı. Yeterince şey atlattığını, artık Baron Fentington'un karısı olmaya elverişli olmadığını, başka biriyle de birlikte olmayacağını, bir evlilikten kaçmak için başka bir evlilik yapmanın dünya üzerinde cehennemi yaşamak olacağını söyleyerek sessizce ve hızlıca bir dua etti.

Fentington'u düşündüğünde dişlerini sıktı. Adam hiç kimsenin bilmediğini düşünüyordu. Karanlık sırlarını sadece kendisinin bildiğini ve kimsenin onun sapık hareketlerini çözecek kadar akıllı olmadığını sanıyordu. Ahlaksızlığının

insanlara gösterdiği dindar tavırları tarafından gizlenebileceğini düşünüyordu. Fakat Grace biliyordu.

O ve Hannah beraber büyümüşlerdi. Birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar. Eğer onunla evlenirse hayatının ne hâle geleceğini bilecek kadar korku hikâyesi duymuştu: dayaklar, dizleri üzerinde teslimiyet ve dualarda geçireceği sonsuz saatler, cinsel ahlaksızlıklar. Hannah'dan baronun eski karısının onun zulmüne daha fazla dayanamadığı için kendi canına kıydığını bile duymuştu. Dünya üzerinde cehennemi yaşamaktansa, sonsuza kadar cehennemde kalmayı göze almıştı.

Hayır. Onunla evlenmeyecekti. Fakat onu daha çok düşündüren kısım babasıydı. Diğer altı kızını başarılı bir şekilde evlendirmişti. Yalnızca en büyükleri olan Grace kalmıştı. Diğerleri kadar güzel ya da sosyal olmayan kızı. Flört etmeyi öğrenmek yerine müzik dinlemeye ve kitap okumaya daha düşkün olan kızı. Her toplantıda genellikle kenarda kalan ve zekâsıyla birçok erkeği kendinden uzaklaştıran kızı.

Geri kalan kız kardeşlerine annelik yapacak biri olması için kimsenin istemeyeceğinden emin olduğu kızı. ¶Grace babası için her zaman bir hayal kırıklığı olduğunu biliyordu, fakat öfkesi geçtiğinde, kızının evlenmeyip yalnız kalmasının aslında daha kârlı olduğunu anlayacaktı. Evleri Warren Abbey'in onu yönetecek bir hanıma ihtiyaç duyacağını fark edecekti. Yaşlandığında kendisine rahatlık sağlaması için Grace'e ihtiyacı olduğunu da. Bu yüzden onun evde kalmasına izin verecekti.

Tabii ki öyle yapacaktı.

Kapı hafifçe çalındığında Grace başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

"Babanız çalışma odasına geçmenizi istiyor, leydim."

Grace hizmetçinin yüzündeki ciddi ifadeye baktı ve ürpertisini bastırdı. "Teşekkür ederim, Esther."

"Baron Fentington da onunla birlikte."

Grace kararlılığını pekiştirdi ve tıpkı ipe götürülen bir mahkum uyuşukluğuyla kapıdan çıktı. Omuzlarını dikleştirdi ve her adımını çetin bir kararlılıkla attı. Bu konuda kararından caymayacaktı. Babasının onu evliliğe zorlamasına izin vermeyecekti. Fentington'la ya da onun kadar iğrenç herhangi biriyle evlenmeyecekti.

Fayanslı salon boyunca yürüdü ve midesinin içinde farklı yönlere dönen yüzlerce girdap varmış gibi çalkalanmasına rağmen, Grace birdenbire kendinden emin hissetmeye başlamıştı. Titreyen elini uzattı ve kapıyı açtı.

Masasında oturan babası, Portsmont Kontu, onu bekliyordu. Gözleri öyle bir öfkeyle bakıyordu ki Grace hayatında ilk kez ondan korktuğunu hissetti. Baron Fentington ise arkası Grace'e dönük bir şekilde pencerenin önünde duruyordu.

"Baba. Lord Fentington."

İkisi de cevap vermedi. Babası sanki öfkesi hiçbir şey söylemesine izin vermiyormuşçasına sessiz kaldı. Fentington, Grace'in varlığını yok saydı, sanki ona selam vermek için arkasını dönmek öylesine ayıp bir davranıştı ki böylesine bir küfre düşerek dilini kirletmek istemiyor gibiydi.

"Buraya gel," dedi babası meşe ağacından yapılmış masasının arkasından çıkarak. Babası şimdiye kadar gördüğü en öfkeli hâlini takınmıştı, öyle ki bir cinayet işleyebilecek gibiydi. Ellerini sanki her an bir şeye, birisine saldırabilecekmiş gibi iki tarafında yumruk şeklinde tutuyordu. Yüzünün kenarındaki gergin kaslar beliriyordu ve adam çenesini öyle sıkı kenetlemişti ki sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Söyle ona. Baron Fentington'a ona yalan söylediğini söyle. Ona hâlâ bakire olduğunu söyle."

Grace başını eğip yere bakmadan önce yalnızca birkaç saniyeliğine babasının gergin bakışlarına odaklanmıştı.

"Söyle ona!" diye bağırdı babası masasının yanına geçerek. Grace'i omuzlarından tuttu ve sertçe sarstı.¶"Söyleyemem."

Babasının boynunun yan tarafında öfkeli bir damar baş göstermişti ve Grace çok kısa bir süreliğine babası için üzüldü. Babasını çok umursadığından değildi. Onu babasının kendisini ya da kız kardeşlerini umursadığından daha fazla umursamıyordu. Hepsi babası için bir hayal kırıklığı olmuşlardı. Yedi kız evlat sahibi olup, tek bir oğul sahibi olamamak. Fakat en sona kalan Grace olduğu için, tüm hayal kırıklığı ve aşağılamaların hedefinde o vardı.

Fentington döndü ve parmağıyla suçlarcasına Grace'i işaret etti. "Gördün mü?! Sana demiştim, Portsmont. Kızının kötü bir kadın, bir kahpe, bir fahişe olduğunu sana söylemiştim!"

Grace kendini korumaya fırsat bulamadan, babası uzandı ve bir tokat attı.

Grace tökezleyerek odanın öbür köşesine ilerledi ve kalçası masanın sert köşesine denk geldiğinde ise acı içinde haykırdı. Masanın üzerine tutundu, sersemlemişti ve acı içindeydi, fakat ayaklarının üzerinde durmayı başarabildiği için müteşekkirdi.

Babasının daha önce herhangi birine vurduğunu hiç hatırlamıyordu.

Ya babasının ona vurmasının şokundan ya da saldırısının ardındaki, nihayet salıverdiği öfkesinden dolayı, Grace babasıyla arasında bir daha asla birleştirilemeyecek bir uçurum oluştuğunun farkındaydı.

"Buraya gel!" diye bağırdı, parmaklarını Grace'in kollarına bastırıp önüne çekerek. "Ne yaptığının farkında mısın? Her şeyi mahvettin!"

Grace parmaklarını yanmakta olan yanağına bastırdı ve babasına baktı. Babası onu ittirerek serbest bıraktı ve Baron

Fentington'un durduğu yere ilerledi. Baron göstermelik bir şekilde yukarıya bakıyor, dudakları da bir çeşit dua okuyormuşçasına hareket ediyordu.

Babası masasının üzerinde duran bazı kâğıtlara uzandı ve onları Fentington'un olduğu yere götürdü. "Hâlâ çok geç değil, Fentington. Onun için artık çok fazla şey talep etmeyeceğim. Sana daha ucuza gelebilir."

Grace'in nefesi kesildi. Kafasının içinde fırtınalar kopuyordu. Babası onu para karşılığında veriyordu. Onu sanki bir çiftlik hayvanı veya birkaç kiloluk tahıl ürünüymüş gibi satmaya çalışıyordu.

Fentington, Grace'in neredeyse cehennem azabı yaşayan babasına baktı. "O kullanılmış, Portsmont. Kirlenmiş. Kimlerle birlikte olduğunu ancak şeytan bilir."

Babası Grace'e döndü. "Kimdi o, kızım? Kim?"

Grace bacakları masanın önünde duran aynı tip iki deri koltuğa çarpana dek geri geri yürüdü. Babası ona tekrar uzandı, fakat bu defa Grace bir kenara kayarak ondan kurtuldu. Babası ona yakalamaya çalışmaya devam ediyordu.

"Baba, kes şunu! Ne yapıyorsun böyle?"

"Kimdi o? Kiminle yatıp kalkıyorsun?"

Babasının bir cevap almadan vazgeçmeyeceğini biliyordu. "Sen onu tanımazsın."

Babası ona inanamıyormuş gibi, sanki yalan söylediğini düşünüyormuş gibi baktı. "Kim olduğunun bir önemi yok, Fentington. Kim olduğu bir fark yaratmaz."

"Önemi yok mu?! Kızın daha hamile olup olmadığını bile kanıtlayamayacak hâlde."

Babası yeniden Grace'e döndü. "Öyle mi? Karnında bir adamın piçini mi taşıyorsun?"

Grace ellerini karnına götürdü. Tabii ki kimsenin çocuğunu taşımıyordu. Sadece bir gece birlikte olmuşlardı. Adamın tohumunun kök salması ihtimaller dâhilinde değildi.

Tüm kardeşlerinin hamile kalmak için aylarca uğraşması gerekmişti. Fakat Fentington'un bunu bilmesine izin veremezdi.

Ellerini sanki özel bir şeyi korurmuşçasına karın altı bölgesine yerleştirdi ve babasının yüzüne baktı. Gördüğü şey ise nefesini kesti. Yüzünde kin vardı, daha önce hiç görmediği bir nefret ve iğrenti vardı.

"Taşıyor musun?"

Grace başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Babasının kolu havaya kalktı ve bir tokat daha attı. Grace kan tadı aldı ve parmaklarını dudaklarına götürdü.

Babası yumruğunu geri çekti ve ardından sanki artık çok geç olduğunu fark etmiş gibi durdu. Verilen zarar verilmişti. Cesurca başını kaldırıp omuzlarını dikleştirerek baronla yüzleşti. "Bir anlaşmaya varabiliriz, Fentington. Grace'in gençlik döneminin bittiğinin ve diğer altı kardeşine göre pek de güzel olmadığının farkındayım. Fakat sana yine de iyi hizmet edebilir."

"Baba, hayır!"

"İtaat etmeyi öğrenebilir. Kendisine yol gösterecek ve hareketlerini şekillendirecek senin gibi biri olduğu sürece, gıpta edilecek bir eş olabilir. Hâlâ diğer eşlerinizin size veremediği vârisi verebilecek birkaç senesi var."

Fentington iğrenç bir kahkaha attı. "Kızın şekillendirilmek için çok yaşlı, Portsmont. Hem zaten kendisini bir fahişe gibi kullandırtmış. Günah ve alçalma yoluna bir defa girmiş bir kadına bir daha asla güvenilemeyeceğini herkes bilir. Kızın senin olsun. Artık benim için hiçbir değeri yok."

"Hayır. O hâlâ değerli. Söyle ona, Grace. Ona tam da onun istediği gibi bir eş olacağını söyle."

"Baba!"

"Söyle dedim!"

Grace ayağının altındaki zeminin kaydığını hissetti.

"Fentington gibi aşağılık bir canavarın yanıma yanaşmasına izin vermektense cehennemde çürümeyi tercih ederim. Sadist eğilimleri o kadar adi ve iğrenç ki hakkındaki hikâyelerin yarısı doğru olmasa bile, geri kalan yarısı onu sonsuza kadar cehennemde tutmaya yetecektir."

Fentington sanki Grace'in sözleri fiziksel bir saldırıymış gibi irkilerek geri çekildi. Bakışlarındaki nefret Grace'i korkutan bir kötülüğün yansımasıydı. Ardından Fentington gülümsedi. Yüzündeki alaycı gülümseme Grace'in gördüğü en sadist gülümsemeydi. "Belki de kızınla evlenip onun ruhunu kurtarmak bir Hıristiyan olarak benim görevimdir."

"Evet! Evet!" diyerek ona katıldı babası.

Grace'in kanı dondu. "Son karının ruhunu kurtardığın gibi mi? Gerçekten Herefordshire'de son karının senden kurtulabilmek için intihar ettiğini, seninle yaşamaktansa ölümün daha tercih edilebilir olduğunu bilmeyen bir kişi bile var mı sanıyorsun?"

Baron Fentington dudaklarını birleştirdi ve dişlerini öyle bir şekilde gıcırdatıyordu ki Grace odadaki sağır edici sessizlikte bile çok net duyabiliyordu.

"Seninle evlenip ayaklarının yerine basmasını sağlayabilirim. O yılan dilinin yatıştırılmasma ve o agresif tavırlarının da hizaya getirilmesi gerekiyor. Gerekirse dövülerek bu günahkar yoldan çıkarılman ve tevazu, saygı ve nedamet öğrenmen gerekiyor. Tanrı der ki---"

"Tanrı senin gibilerle konuşmaz, Lord Fentington," dedi Grace, ona karşı duracak cesareti toparlamaya çalışırken. "Ve eğer zorla evlenmeye çalışırsan, yemin ederim ki Papaz Perry'e gider ve ona tüm iğrenç sırlarını anlatırım. Belki de onu Hannah ve yerel sulh yargıcı Ekselanslarımız Sherefield Dükü ile birlikte bir çay içmeye davet ederim. Kızın onlara senin çatın altında yetişmek zorunda kalmanın ne kadar mükemmel bir durum olduğunu anlatabilir."

Kes! Benim olduğum yerde o kahpenin adını ağzına alma. Benim bir kızım yok. Benim kızım öldü!"

"Hayır, ölmedi. Kendisi hayatta ve gayet sağlıklı, senin evinde büyümüş olmanın ona sağladığı tek hayatı yaşıyor."

Fentington'un yüzü kıpkırmızı oldu. Gözleri kara öfkeyle kaplandı. Grace adamın gözlerindeki öldürme isteğini görebiliyordu ve daha önce hiç bilmediği bir korku hissine kapıldı.

"Şeytan senin ruhunu ele geçirmiş, seni iblisin dölü! Seni--"

"Evliliğe zorlayın Lord Fentington ve ben de tüm o sapık eğilimlerinizi buradan tüm Londra'ya yayayım. Ve bunu yaparken de hiçbir pişmanlık duymayayım."

Fentington ona doğru bir adım attı. Grace de onun kendisine bir zarar vereceği korkusuyla geriye doğru ilerledi. Öyle bir zarar gelecek olsa babasının yardıma koşmayacağı gayet aşikardı.

"Kahpe kızın senin olsun," dedi Grace'e son bir şeytani bakış atarak. "Şeytan onun bedenini ve ruhunu ele geçirmiş." Ardından dikkatini Grace'e odakladı. "Eğer babanda biraz olsun akıl varsa seni ait olduğun yere, sokağa atarak hem kendisini hem evini temizler. Sen de bir fahişeden başka bir şey değilsin. Ve Tanrı tıpkı sapkın yollara düşen her günahkara yaptığı gibi seni de cezalandıracaktır."

Grace çenesini kaldırdı ve onunla cesurca yüzleşti. Baron kadar aşağılık bir herif tarafından korkutulamayacaktı.

"Beni aptal yerine koydun. Bunu unutmayacağım." Adamın gözleri daha da karardı. "Benim karım olmayı kabul ederek kurtulabilirdin ama artık hor görülmenin rezilliğiyle yüzleşeceksin. İhanetinin bedelini ödeyeceksin. Ödeyeceksin!"

Grace'e son bir kez daha baktı ve topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı. Kapı arkasından çarparak kapandı

ve Grace korku ve rahatlıktan neredeyse düşüp bayılacaktı. Kalbi göğsünde fırtınalar koparıyordu ve Grace'in kendisini sabitleyebilmesi için elini uzatıp deri koltuğun arkasına tutunması gerekti.

Başarmıştı. Artık ondan güvendeydi ve günlerini burada, kasabada sakin bir gönül rahatlığıyla geçirebilir, o büyülü gecesini ve o geceyi yaşatan adamı düşünebilirdi. Grace nabız gibi atan başını ellerinin arasına aldı.

"Evimden defol," diye bağırdı babası arkasından.

Babasının sözleri onu karnına yediği bir yumruk gibi çarpmıştı. Sesindeki nefret nefesini kesmiş ve içinden bir çıkış yolu bulamadığı bir korkuyla sarmıştı.

"Benim çatımın altında bir gece daha geçirmeyeceksin," diye devam etti babası ona doğru tehditkâr bir adım atarak.

Grace yere kapaklanmamak için deri koltuğun arkasına sıkıca tutundu.

"Baba---"

"Hayır!" diye bağırdı babası elini havaya kaldırarak. "Bana bir daha asla baba deme. Sen artık benim kızım değilsin."

Grace onunla yüzleşirken omuzlarını dikleştirdi. "Onun parasına bu kadar çok mu muhtaçtın?"

Babası etrafında dolaşmaya başladı ve tıpkı bir avcının avını çevrelediği gibi onu çembere aldı. "Bana yalan söyledin. Anne evlendiği zaman Fentington'un teklifini kabul edeceğini söylemiştin."

"Bunun tek sebebi beni onunla evlenmediğim takdirde, Anne'yi Fentington'a vermekle tehdit etmendi. Annie'mizi böyle bir canavarla evlendirmene asla izin veremezdim."

"Ve sen de bana bu sürprizi yapmak için Anne evlenene kadar bekledin."

"Anne Fentington'dan güvende olana kadar bekledim. Senden de."

"Bu ne cüret," dedi ve ona bir tokat daha atmak için uzandı. Fakat Grace onun ağır darbesinden kaçmaya yetecek kadar hızlıca kaçmıştı.

Oldukça yüksek sesle bağıran babası tıpkı aklını oynatmış bir adam gibi ileri geri yürümeye başlamıştı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Ben tüm İngiltere'nin ahlaksız olduğunu bildiği bir adamla evlenmekten sakınmak dışında hiçbir şey yapmadım. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilsen beni onunla evlenmeye zorlamazdın."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Babası güldü. "Sence yıllardır onu çevreleyen o dedikoduları bilmiyor muyum yani?"

Grace konuşmaya çalıştı ama ağzından tek bir kelime bile dökülmedi.

"Seninle evlenmek için ne kadar teklifte bulunduğunu biliyor musun? Bu beni ne kadar zengin ederdi biliyor musun? Ve aynı zamanda senden de kurtulmuş olacaktım."

Babası çoktan sarhoş olmuş bir adam gibi ufak bir masaya çarparak onu sendeletti. Kristal şişedeki içkiden birazını bir bardağa döktü ve büyük bir yudum aldı. Ardından yüzünde öfkeli ve ters bir bakışla Grace'e döndü.

"Defol! Bu evde artık senin için bir yer yok." Bardağını yeniden doldurdu ve bir yudum daha aldı. Bu defa hareketleri daha kontrollüydü. "Yeniden evleniyorum."

Grace buna inanamıyordu.

"Leydi Constance Sharpley benim eşim olacak. Onu tanımıyorsun. Tüm zamanını kasabada geçirirken nasıl tanıyabilirsin ki? Ama o seni tanıyor. Ya da namını duymuş diyelim. Herkes en büyük kızımı, Londra sezonunu bir ketum gibi geçiren bir kız olarak tanıyor. Sade görüntüsü ve keskin zekâsının erkekleri kendine çekmek yerine kaçırdığı kişi olarak biliyor. Ah, evet. Seni tanıyor. Senin şu kitapse-

ver, hükmedici tarafını biliyor. Ve yeni kontesim seni burada istemiyor. Buraya, Warren Abbey'e gelmek ve kendi evinin hanımı olmak istiyor."

Grace şaşkınlığını gizleyemedi.

"Ne oldu, Grace? Hayatımın sonuna kadar tek yoldaşımın sen olmasına razı geleceğimi mi düşünüyordun yoksa? Evde kalmış kızımın, kimse onu istemiyor diye kasabada kalmasına ve saklanmasına izin vereceğimi mi sanıyordun? Yaşlandığımda bana bakmana izin vereceğimi ve böylece sıkıcı varlığının bir çeşit değer kazanacağını mı düşündün?"

"Hayır, baba. Ben hiç öyle düşünmedim. Hiçbir zaman beni yanında isteyeceğini düşünmedim. Tıpkı aslında hiçbirimizi istemediğin gibi."

"Ben erkek bir evlat istiyorum! Bir vâris! Ve sahip olacağım da."

Grace korkula ürperdi. "Anladım."

"Öyle mi? Fentington ile evlenmen senin için çok iyi olacaktı. Seni benim elimden alacak ve aynı zamanda pazarlıkta bana oldukça iyi bir pay bırakacaktı. Ve ben de senin hâlâ bir bakire olduğundan çok emindim. Öyle olmayacağın aklıma bile gelmemişti. Şimdiye kadar kimsenin ilgisini çekmedin."

Grace ile yüzleşmek için arkasına döndü. "Kiminle birlikte oluyorsun, Grace? Uşaklardan biriyle mi? Kendini karşılıksız olarak versen bile kaliteli birinin seni istemeyeceği çok açık."

Grace'in dizleri birbirine dolaştı. "Hayır. Tabii ki kaliteli biri beni istemezdi."

"Dua et de içine tohumunu yerleştirmiş olmasın. Eğer buraya gelip destek sağlamam için piçini bana yamamaya çalışabileceğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun demektir. Şimdi, ben seni attırmadan defol git buradan!"

Grace omurgasını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Emin

olun lordum, istenmeyen ve arzu edilmeyen her şeyi evinden attığına göre, bu gece yatağında rahatça uyuyabilirsin."

Grace arkasına döndü ve bacaklarını onu odadan dışarı çıkarmaya zorladı. Titrek elini uzattı ve kapıyı açtı, ardından bir defa bile ardına dönüp bakmadan kapıyı kapattı.

Uşakları koridorda bekliyordu. "George, evin önüne bir fayton çağır."

"Şimdi mi, leydim?"

"Evet. Hemen."

"Baş üstüne."

Grace tek bir gözyaşı bile dökmemeye çalışarak merdivenlerden yukarı çıktı. Bekâretini kaybettiği zaman hayatının bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu ve sonuçları ne olursa olsun kararını vermişti.

"Esther, birkaç sandık getirt ve bana toplanmamda yardımcı ol."

Grace hizmetçisinin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geldi ve elbise dolabının kapısını hızla açarak kıyafetlerini çıkardı. Nereye gideceği ya da nasıl yaşayacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu ama idare edecekti. Başka seçim şansı yoktu.

Altıncı Bölüm

Raeborn, Madam Genevieve'in merdivenlerini ikişer ikişer çıktı. Söylediği gibi bir hafta boyunca beklemiş, üstünlük onda olduğu ve kendisini onun isteklerine boyun eğdirdiği için her gün küfretmişti.

Bu nasıl olmuştu? Bir kadın nasıl bir sebeple bekâretini hiç tanımadığı, hiç tanışmadığı bir erkeğe vermek isteyebilirdi?

O geceyi ne kadar düşünürse o kadar sinirleniyordu. Kullanılmıştı. Sadece Genevieve'in bildiği bir nedenden dolayı seçilmişti.

Girişe vardığında, kapıyı tıklamak yerine tekmeleyerek menteşelerinden ayırmaya daha eğimli hissediyordu. Neyse ki Jenkins ona böyle bir şans tanımadı. Vincent daha tokmağa ulaşamadan kapı açılmış ve tanıdık uşak ona yol vermek için kenara çekilmişti.

"O nerede?"

Uşak saygılı bir şekilde öne eğildi. Raeborn'un birisine zarar verebilecek kadar öfkeli olduğunu fark etmişe benzemiyordu. "İyi günler, Ekselansları. Madam Genevieve sizi Gardenia---"

Vincent onun sözünü bitirmesini beklemeden ilerledi ve salonu aşarak tanıdık bir düzine odanın yanından geçti. Ge-

çen hafta onunla buluştuğu Gardenia Odası'na geldiğinde ise kapıyı hızla açtı ve içeri girdi.

"Ben de seni bekliyordum," dedi Vincent önünde durduğunda. Şöminenin önüne yerleştirilmiş bir sandalye gösterdi. "Oturmak ister misin?"

"O nerede? O *kim*?"

Genevieve dudaklarının kenarlarını gülümsemeyi andıran, ancak pek de öyle olmayan bir şekilde kıvırdı ve kapıyı örtmek için Vincent'ın yanından geçip gitti.

Raeborn öfkesinin arttığını hissediyordu. "Adını öğrenmek istiyorum, Genevieve! Kiminle birlikte olduğumu bilmek istiyorum. Senin kızlarından biri sandığım için bekâretini aldığım kadının adını öğrenmek istiyorum." Göğsünde bir ağrı oluşturan zorlu bir nefes aldı. "Lanet olsun! Hamile bırakmış olabileceğim kadının adını bilmek istiyorum!"

Eli hâlâ kapı kolunda olan Genevieve bir an duraksadı, ardından elini indirdi ve duvarın yanında duran servis arabasına ilerledi. "Böylesine baskıcı bir tutum sana sosyetede ya da kendi evinde iyi sonuçlar kazandırabilir, Raeborn, ancak beni bu tavırların burada hiçbir etkisi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorsun." Genevieve her ikisine de birer bardak şarap doldurdu ve tekini ona uzattı. "Lütfen, oturalım ve bu durumu doğru düzgün tartışalım."

Raeborn bakışlarını onun bakışlarına kenetleyerek şarabı aldı. Bir parçası onu gırtlaklamak istiyordu. Bir diğer parçası ise ona, sebep her neyse, bu durumun ona başka hiçbir seçenek bırakmadığı için böyle olduğunu bilecek kadar çok güveniyordu. Onu hareketlerinin nedeninin umutsuzluk olduğunu bilecek kadar iyi anlıyordu.

Vincent sandalyeye yürüdü ve onun da kendisine katılmasını bekledi.

Genevieve onun önüne geçti ancak oturmadı. "İlk olarak sana yaptığımızın ardında hiçbir gizli amaç olmadığını

belirterek söze başlamak istiyorum. Aslına bakarsan," diye ekledi, hafifçe gülümsüyordu, "ikimiz de aslında bir bakireyle seviştiğini fark etmemeni umuyorduk."

"İçkime bir şey karıştırmanın amacı neydi?"

"Amaç yalnızca seni rahatlatmaktı. Neler olduğunun çok fazla farkında olmanı engellemek için yaptığımız bir şey. Birçok erkek üzerinde tamamen etkili olurdu."

"Belli ki ben birçok erkek gibi değilim."

"Kesinlikle."

Genevieve sandalyenin ucuna oturdu, gayet rahat ve sakin görünüyordu. Öyle olmadığını ele veren tek şey kucağında birleştirdiği elleriydi.

Vincent oturdu ve konuşmaya başlamasını bekledi.

"Bu benim için pek de kolay değil, Raeborn. Arkadaşıma bir söz verdim ve benim bu söze ihanet ettiğimi bilecektir."

"Bunun gerçekleşeceğini beni planına eklerken düşünmeliydin."

Sesi normal rahatlığından eser taşımıyordu, oldukça sert ve soğuktu. Öfkesi Genevieve'in neden onu kullanmak istediğini anlamaya çalışmasını engelliyordu. "İlk olarak, adını öğrenmek istiyorum."

Genevieve tereddüt etti, ardından soruyu cevapladı. "Adı Grace. Daha fazlasını bilmene gerek yok."

Raeborn karşı çıkmaya kalkacaktı ki Genevieve'in yüzündeki kararlı ifadeyi gördüğünde vazgeçti.

"O benim en iyi arkadaşım, Raeborn. Tek arkadaşım da diyebilirim. Onun için yapmayacağım şey yoktur."

"Bunu çoktan kanıtladın. Tabii, bu benim zararıma oldu."

"Ve gerektiği takdirde bunu tekrar yaparım."

Vincent öfkesinin alevlendiğini hissetti. "Tek bilmek istediğim bu Grace denen kızın neden bir geceliğine fahişe rolü oynamak istediği!"

Genevieve güçlükle soluk aldı ve cesurca ona döndü. Genevieve'in bakışları Vincent'ın, eğer rolleri farklı olsaydı ve Genevieve bir erkek olsaydı, ertesi sabah birbirleriyle silahlarıyla birlikte yüzleşiyor olurlardı diye düşünmesine neden oldu. Ve konuştuğu zaman, sesi bunu destekler nitelikteydi.

"Asla..." Genevieve ona daha sert bir bakış atmak için duraksadı. "Grace'i *asla* benimle aynı sınıfa koyma. Benim adımı söyleyen bir ağızdan onun adı duyulmamalı bile."

Vincent, Genevieve'in ciddi yüz ifadesine baktı ve ardından uysal bir şekilde başını salladı. "Özür dilerim."

"Grace bana geldi, çünkü umutsuzdu. Babası kız kardeşini babası yaşında, aşağılık bir adamla evlenmeye zorluyordu. Kız kardeşini koruyabilmek için, Grace o adamla evlenmeyi kabul etti."

"Adamla evlenmek bu kadar korkunç bir şey mi?"

Genevieve oturduğu yerden kalktı ve pencerenin önünde durdu. "Evet. Onunla geçirilecek her saat yeryüzünde cehennemi yaşamak gibi bir şey."

Raeborn, Genevieve'in omuzlarının her titrek nefesle birlikte sarsıldığını gördü. Genevieve döndü ve nefret dolu bakışlarıyla Vincent'ı delip geçti.

"İlk karısı tek çocuğunu, bir kız evladını doğururken öldü. İkinci karısı ise henüz evleneli altı ay bile geçmeden kendini öldürdü. Adam kelimenin en zalim anlamıyla tam bir şeytan. Cinsel sapkınlıkları ve vahşi eğilimleri de âdeta aziz gibi görünen bir şeytan olduğunu gösteriyor." Gergin bir şekilde yürümeye başladı. "Kendisini tanıyan herkese dindar ve ahlaklı bir adam gibi görünen, fakat kapalı kapılar ardında pis ve sapkın hareketler sergileyen varlıklı bir adam." Duraksadı ve yüzünü pencereye döndü. "Adam iyi olan her şeye yapılmış bir hakaret. Ahlaksız ve aşağılık birisi. İnsan diye anılmaya bile layık değil."

Vincent oturduğu yerden kalktı ve onun arkasında durdu. Tüm vücudu kontrolsüzce sarsılıyordu ve o da omzuna dokunan rahatlatıcı bir el olmak istedi. Fakat ona dokunmaya kalkarsa Genevieve'in ondan irkileceğinden korkuyordu.

"Teklifi geri çevirebilirdi. Sonuçta yaşı buna müsait."

"Fakat kız kardeşininki değildi. Grace kardeşi güvenli bir şekilde evlenene dek kabul etmiş gibi görünmek zorundaydı."

"Kardeşi artık evli mi?"

"İki hafta önce evlendi." Genevieve duraksadı ve Vincent onun omuzlarının rahatladığını fark etti. Derin bir nefes aldığında omuzları yükselmişti. "Kardeşinin evlendiği gün, adam Grace'e nişanlarının hiç ertelenmeden gerçekleşeceğini söylemiş. Geri kalan tek şey, adam gerekli işlemleri başlatmadan önce Grace'in bakire olduğuna dair imza atması gereken birkaç kâğıttı."

"Bakire olduğuna dair imza mı?"

"Evet. Grace adamın karısı olmak için, adam onun bakire olduğundan emin olsun diye tanıklar huzurunda yemin ederek belge imzalamak zorundaydı. Tanrı'ya bu kadar yakın bir adamın kirlenmiş bir kadını karısı kabul etmesi beklenemezdi tabii. Grace'in sapıklık sunağında kurban edilmeden önce bekâreti üzerine yazılı bir yemin etmesi kaçınılmazdı."

Vincent bariz bir tiksinti hissetti. "Yani o adamla evlenmekten kurtulmak için, bekâretini kaybetmesi gerekiyordu."

"Grace adamı öylece reddetmenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Bu yalnızca babasını öfkelenmesine ve adamın da onunla evlenmeye daha kararlı hâle gelmesine neden olurdu. Adam bir şeyi istediğinde çok insafsız olur ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermez. Tanrı tarafından kadınları günahları için cezalandırsın, ahlaksızlıklarından

pişman olana dek onları taciz etsin, aşağılasın ve dövsün diye gönderildiğinden öylesine emin ki."

Vincent ile yüzleşmek için döndü. "Grace bunun tek şansı olduğunu biliyordu. Bakire olduğuna yemin etmeyi reddettiği takdirde adamın onu evlenmeye zorlayamayacağını biliyordu. Buraya gelmek ve kendisini sana vermek onun seçimiydi. Bunu da özgürce gerçekleştirdi."

"Neden ben?"

Genevieve gülümsedi. "Sen *benim* tercihimdin. En yakın arkadaşımı başka kime emanet edebilirdim ki?"

Raeborn utandırıcı iltifatı görmezden gelerek odanın diğer tarafına yürüdü, aralarına biraz mesafe koymak istemişti. Şöminedeki ateş parıldadı, alevler yukarı doğru yavaş ve büyüleyici hareketlerle ilerliyorlardı. Kollarını uzattı ve ellerimi şöminenin üst tarafına dayadı.

"Benim kim olduğumu biliyor mu?"

"Hayır. Grace bana kesin koşullarla gelmişti. Bir tanesi bekâretini vereceği adamın tanımadığı biri olmasıydı."

"Başka?"

Genevieve gülümsedi. "Birlikte olduğu kişinin kendisinden yaşça büyük olması. Grace yirmi dokuz yaşında ve kendisini çok yaşlı olarak görüyor. Birlikte olacağı kişinin kendisinden genç olmasını istemedi."

Raeborn sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. "Başka?"

"O kadar iyi empati kurabilen birisi ki birlikte olacağı kişinin bekâr olmasını istedi. Kendisini başka bir kadının kocasına vermek istemedi."

Vincent ateşe baktı. En sonunda derin bir nefes alarak şömineden uzaklaştı. "Onu nerede bulabilirim?"

"Bulunmak istemiyor, Raeborn."

"Umurumda değil."

"O senin sorumluluğunda değil. Bırak gitsin."

"Siz ikiniz beni bu küçük oyununuza alet ettiğinizde benim sorumluluğum hâline gelmiş oldu."

"Amacımız bu değildi."

"Bunun artık bir önemi yok. Hamile kalıp kalmadığını öğrenmeliyim."

Genevieve'in güçlükle yutkunduğunu duydu. "Yalnızca bir hafta oldu. Hamile olup olmadığından şüphelenemez bile."

"Emin olmak zorundayım."

"Peki, ondan sonra?"

Vincent başını iki yana salladı. "Ona arazilerimden birinde bir iş ayarlayacağım. Ona iyi bakıldığından emin olacağım bir yerde olacak. Tabii, ortada bir bebek varsa, ona da."

"Bir iş mi?"

"Evet. Şu anda neyle meşgul? Mutfakta mı? Üst kat hizmetlisi mi? Hanımın hizmetçisi mi? Ne gibi belirgin yetenekleri var?"

Arkasına döndü ve Genevieve'i kendisine gülümserken buldu. "Onun için ayarlayacağın şey ne olursa olsun, idare edeceğinden eminim, Ekselansları. Oldukça beceriklidir."

"O hâlde ona bir şey ayarlarım. Yapmaya alışık olduğu bir şey. Fakat kendisini kötü hissederse diye hiç zorlayıcı bir şey olmayacak."

"Bu oldukça ince bir davranış," dedi Genevieve, bardağını yeniden şarapla doldurup bir yudum alırken. "Fakat evinde bir iş isteyeceğinden şüphelerim var."

Raeborn, Genevieve'in sesinde ufak bir alaycılık sezdi ve bu sinirlenmesine neden oldu. "Daha ne yapmamı istiyorsun? Bu problemin bana kalmasını ben istemedim. Başka bir kadının daha benim çocuğumu taşıması riskini almak istemiyorum, özellikle de kadın tanımadığım bir kadın ve çocuk da üzerime alamayacağım bir çocuksa."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Genevieve.

"Bana sadece onun nerede olduğunu söyle ve ben de ona

göz kulak olunduğundan emin olayım. Belki de endişelenecek bir şey yoktur. Belki hamile değildir."

Fakat kelimeleri söylerken bile vücudundan soğuk terler aktı ve karnı acılı bir şekilde düğümlendi. Birkaç derin nefes aldı ve kendi kendine bu sefer o kadar da kötü olmayacağını söyledi. En azından kadın onun karısı değildi. Gerçekten zorluk çekse bile Vincent kendisini ondan uzaklaştırabilirdi. En azından onun doğum acılarına ve ölümüne katlanmak zorunda kalmayacaktı. Onunla tanışacak, bir iş ve iyi bir yer teklif edecek, bir daha da onu asla görmeyecekti.

"Onu nerede bulabilirim?"

Genevieve küçük bir masanın üzerinde duran buketlerden birindeki çiçekleri düzeltiyor, solmuş taç yapraklarını nispeten daha güzel olan goncalardan ayırıyordu. Vincent'ın olduğu yere bakmadan, büfeye doğru ilerledi ve aldığı sürahiyle çiçekleri suladı.

"Marki ve Markiz Wedgewood Çarşamba akşamı bir akşam yemeği ve bir müzikale ev sahipliği yapıyormuş diye duydum."

Genevieve'in konuyu değiştirmesi Vincent'ı şaşırttı. "Evet. Bu sabah bir davetiye aldım."

"Ne güzel. Markizin etkinlikleri oldukça beğenilen davetler." Sürahiyi yerine yerleştirdi ve bakışlarını Vincent'ın bakışlarına kilitledi. "Ben olsam kesinlikle katılırdım."

Vincent anlayarak başını salladı.

"Şimdi müsaadenle, bir ziyaretçi bekliyorum."

"Tabii."

Genevieve onunla ön kapıya kadar yürüdü ve elini tuttu. "Ona kızma, Raeborn. Başka seçeneği yoktu."

Vincent yüzündeki ifadenin gerçek hislerini gizliyor olmasını umdu. Artık hissettiği öfke değil, korkuydu. Ve kadının hamile olmadığını kesin olarak öğrenene kadar bu

korkunun yok olmayacağını biliyordu.

Genevieve'e veda etmek için döndü ve arkadaşı elin sıktığında oldukça şaşırdı.

"Yardımını reddederse de kızma, Raeborn. Grace hiçbir zaman güvenecek birisine sahip olma lüksüne erişemedi. Bu fikri de çekici bulacağından şüpheliyim."

Genevieve, Vincent'ın elini bir süre daha tuttuktan sonra bıraktı.

Vincent bu sözlerinin aralarında geçen son sözler olmasına izin veremezdi. "O hâlde bu fikre alışmak zorunda kalacak. Eğer benim çocuğumu taşıyorsa, yardımımı kabul etmekten başka bir şansı olmayacak," dedi ve merdivenlerden inmek için arkasına döndü.

***

Leydi Wegdewood'un akşam yemeği seremonisi için beklediği hafta, sonsuzluk gibi geldi ama nihayet Çarşamba günü gelmişti.

Vincent mekâna erkenden gitmiş ve markizin akşam yemeği ve müzikal organizasyonu için koşuşturan kadın ve erkek hizmetlileri izleyerek tüm evi taramıştı. Katılacak konuklarla ya da müzikal eğlenceyi kimin sağlayacağıyla ilgilenmiyordu. İlgilendiği tek şey ellerinde konuklara sunmak için getirdikleri yiyecek tepsileri ve içeceklerle birlikte mutfağa girip çıkan kadın hizmetlilerdi.

Şimdiye kadar hiçbiri Genevieve'in Grace dediği, iki hafta önce ona bekâretini veren kadın değildi.

Akşam yemeği anons edildiğinde, Vincent kadın konuklardan biriyle konuştu ve resmi yemek odasına giderken kendisine eşlik etti, fakat kadının söylediği tek kelimeyi bile hatırlamıyordu. Leydi Wedgewood'un çalışanları arasında hatırladığı gibi bir kadın; sarı ipek gibi saçları ve yuvarlak, dolgun göğüsleri olan bir kadın aramakla meşguldü.

Vincent görüşünü netleştirmek için başını salladı ve uzun akşam yemeği masasının başına yakın bir noktada yerini aldı. Genevieve'in Grace dediği kadın gece gündüz aklındaydı. Beynine ne kadar onu unutmayı emretse de, unutamıyordu. İnsanın içine işleyen bakışları ve narin dokunuşu onu yalnız bırakmayı reddediyordu.

Şarap dolu bardaklardan birine uzandı ve bir yudum aldı.

Zengin bir dul olan Eversely Kontesi hemen sağ tarafında oturuyordu, ancak Vincent bir muhabbet yürütmekte güçlük çekiyordu. Her ne kadar onu ziyaret etmeyi seviyor olsa da, bu gece ona hak ettiği ilgiyi verecek kadar konsantre olamıyordu. Her kadın hizmetçiyi izlemekle çok meşguldü.

Fakat hiçbiri iki hafta kadar önce kendisini ona veren kadın değildi. Vincent içine girdiğinde ona sıkıca tutunan ve haykırarak doyuma ulaşan kadın değildi.

Vincent, onun çıplak bir şekilde kollarında yatışını düşünmesiyle alnında biriken ter tanelerini sildi ve öç almak istermiş gibi önündeki ağır ateşte pişirilmiş ete saldırdı. Sürekli olarak o gecenin hatıralarını düşünemezdi. Ona bekâretini veren kadının yaptıklarıyla düşüncelerini sömürmesine izin veremezdi. Bu normal değildi. Genevieve'in mekânına yıllardır giderdi, ancak daha önce oradaki hiçbir kadın hakkında ikinci bir kez düşünmemişti.

Fakat o geceden beri Grace denen o hassas kadından başka hiç kimseyi, hiçbir şeyi düşünemiyordu.

Vincent şarap bardağına uzandı ve ikinci bir yudum daha aldı.

Yemek sona erdiğinde geleneksel konyak ve puro partisine katılmak için diğer adamlara eşlik etmedi. Bunun yerine Genevieve'in burada olacağına dair söz verdiği o ufak, sarışın kadını arayarak koridorlarda geziniyordu. Fakat hiçbir yerde yoktu. Baktığı hiçbir yerde yoktu. Onun olabileceğini düşündüğü her yere baktıktan sonra aramasına bir son vere-

rek müzik odasına yöneldi. Performans sona erdiğinde ise Grace'i aramaya kaldığı yerden devam edecekti.

Yan kapıdan müzik odasına girdi ve duvar tarafındaki ilk boş sandalyeye oturdu. Gecenin eğlenceli kısmı çoktan başlamış olduğundan oda tıklım tıklım doluydu ve sahne alan kişiyi görmek imkânsızdı. Fakat Vincent parçayı hemen tanımıştı.

Piyanist Beethoven'in Moonlight Sonata'sının ilk bölümünün ortalarındaydı. Birisinin Leydi Wedgewood'un kardeşlerinden birinin çok yetenekli olduğunu ve bu gece onun içinden bir şeyler çalmayı kabul ettiğini söylediğini anımsadı. Eğer çalan kişi ciddi ciddi onun kardeşlerinden biri ise, gerçekten de oldukça iyiydi. Beethoven'in ilk bölümünün vurucu kederini mükemmel bir şekilde yansıtmıştı. Çalmayı bitirdiğinde gidip onu tebrik etmeliydi.

Derin bir nefes aldı ve dinlemek için arkasına yaslandı. İkinci bölümün dinamik hareketlerini yakalayabilen piyanistin çalışı gerçekten kusursuzdu. Çalmayı bitirdiğinde ise Vincent gülümsedi. Beethoven kadının ilk iki bölümü çalışını gerçekten de takdir ederdi. Fakat yine de yeteneğinin gerçek sınanışı üçüncü bölümde gerçekleşecekti.

Raeborn bekledi ve kadının parmakları tuşlar üzerinde uçup giderken onu takdir ederek dinledi. Kadın gerçekten iyiydi. İyiden daha da iyiydi. Vincent yetenekli bir müzisyen değildi, fakat kadının yeteneğini fark edebilmişti. Ve bu kadın o yeteneğe bolca sahipti. Daha sonra onu bulacaktı. Grace'i bulduktan sonra. Küçük düzenbaza hak ettiği konuşmayı yaptıktan sonra.

Onu yeniden görmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. O kadar yakınlıktan sonra çalışan sınıftan bir yabancıyla yeniden konuşmanın nasıl olacağını merak etti. Bu düşünce onu ürpertti. Vücutlarını para kazanabilmek için erkeklere özgürce vermeyen kadınlarla sevişmeye alışık değildi.

Masum birisinin bekâretini almış olmak içine dert oluyordu ve Vincent birdenbire hem ona hem de Genevieve'e karşı yeniden öfkelendi.

Müziği dinledi; son bölümün hızlı ve şiddetli coşkusu ruh hâline ve öfkesine uyum sağlıyordu. Leydi Wedgewood'un kız kardeşi çalmayı bitirir bitirmez gidip o ele geçirmesi zor hizmetçiyi bulacaktı. Onun hakkında endişelenerek bir hafta daha geçirmek istemiyordu. Bu işin böyle yarım kalmasına katlanamıyordu.

Müzik çalan kişi sona yaklaştıkça şiddetlenmeye başladı. Vincent'ın öfkesi de aynı oranda artıyordu. Onu bulacaktı. Wedgewood'a gidip Grace adında bir çalışanı olup olmadığını sormak zorunda kalsa bile bunu yapacaktı.

Raeborn son notaları bekledi ve oturduğu yerde çıkmaya hazırlanarak kıpırdandı. Konuklar kapıya yönelmeden önce aramaya başlaması gerekiyordu.

Wedgewood'un kardeşi son notayı vurdu ve kalabalık onu çılgınca alkışlamaya başladı.

Vincent ayağa kalktı ve döndü. Aramasına başlamadan önce böylesine mükemmel bir yeteneğe sahip olan kadına bir defa bakmak istedi.

Piyanonun başındaki kadın konuklara döndü ve başını eğdi. Başının arkasında bir kurdeleyle bağlamış olduğu sarı bukleleri omuzlarına dökülüyordu.

Vincent olduğu yerde donup kaldı. Kıpırdayamıyordu. Leydi Wedgewood'un kız kardeşi uzun boyluydu ve bir mum ışığının yansımasına benzer, altın gibi saçları vardı. Vincent parmaklarını aynı renge sahip buklelerin arasında gezdirdiğini hatırladı. Onun üzerine uzandığında yastığın üzerine saçılan aynı sıklıkta ve parlaklıktaki saçları hatırladı.

Kadın kendisini alkışlayanları görebilmek için çenesini kaldırdığında yüzü temiz ve saten gibiydi. Vincent o tene

dokunuşunu, parmaklarını o yanaklarda gezdirişini ve dudaklarını onun yüzüne bastırışını hatırladı.

Ona bakakaldı. Güzelliğiyle büyülenmişti. Aradığı Grace oydu. Onu kaybedeceği korkusuyla gözünü kırpmaya bile cesaret edemiyordu.

Ve Grace, sanki gözleri Vincent'a doğru çekilmiş gibi, döndü. Bakışları kenetlendi.

Onu hemen fark etmişti. Ve korkusu oldukça aşikardı.

Ciğerlerindeki tüm nefes Vincent'ı terk etti ve Vincent nefes alamadı. Grace de benzer bir tepki verdi.

Yüzünün rengi attı ve kendisini dengeleyebilmek için bir elini piyanoya dayaması gerekti. Nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Vincent yaşadığı şoktan çıkmaya çalışırken ona baktı.

Grace birkaç saniye daha ona baktıktan sonra döndü ve en yakın kapıya giderek odadan hızla çıktı.

Yedinci Bölüm

Grace, Vincent köşeyi dönmeden önce merdivenlere ulaşmak umuduyla koridor boyunca koştu. Nefes alamıyordu. Kalbi göğüs kafesinde fırtınalar koparıyor ve bacakları da onu güçlükle ayakta tutuyordu. O buradaydı. Tanrı yardımcısı olsun. Grace'i görmüştü. Onu tanımıştı.

Daha hızlı hareket edebilmek için eteklerini kaldırdı. Eğer salonu aşabilirse merdivenlerden çıkabilir ve kendisini bir odaya kilitleyebilirdi.

Neden, neden kardeşinin onu bu gece piyano çalmaya ikna etmesine izin vermişti ki? Hannah'nın ona getirdiği adamın sosyetenin önemli üyelerinden biri olabileceğini düşünmüş olmalıydı. Kardeşi ve Wedgewood ile aynı sınıfa ait biri olabileceğini düşünmüş olmalıydı. Bu ihtimali neden daha önce fark edememişti ki?

Vücudundaki tüm kaslar titriyordu. Ya onu yakalarsa? Yaptığı şeyden sonra onunla nasıl yüzleşecekti?

Salonun karşı tarafına koştu ve merdivenin tırabzanına tutundu. Hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti. Babasının onu evden kovabileceğini düşünmüştü ama olayın oraya kadar gelebileceğine pek ihtimal vermemişti. Tıpkı kardeşine ne yapacağına karar verene kadar onunla birlikte kalıp kala-

mayacağını sormak zorunda kalacağına ihtimal vermediği gibi. Ve bedenini teslim ettiği adamla, yattığı ve tüm o şeyleri yaptığı yabancıyla ve en sonunda iniltilere boğulana kadar ona dokunmuş olan adamla yüz yüze geleceğini de hiç tahmin etmemişti.

Yüzü utançtan kızardı ve Grace merdivenlerden elinden geldiğince hızlı bir şekilde çıktı. Tekrar onunla yüzleşmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Dur!"

Grace bir eli tırabzanda, bir ayağı da bir sonraki basamakta donakaldı. Umutsuzlukla inledi ve gözlerini sımsıkı kapattı. Tanrı yardımcısı olsun, arkasına dönemezdi. Onun gözlerine bakamazdı. Bakamazdı işte.

Titrek bir nefes alarak, Grace ayağını bir sonraki basamağa yerleştirdi ve çıktı. Ayaklarının onu o adamdan uzaklaştırmasını umuyordu. Adamın gitmesine izin vermesi için dua ediyordu.

"Sana. Dur. Dedim."

Grace durdu. Acı verici birkaç saniye boyunca arkası ona dönük şekilde durdu. Göğsü inip kalkıyor, ciğerleri yanıyordu ve bunun yalnızca bir kısmı yorgunluktandı. Çoğunluğu ise korkudan. Onunla birlikte olduğu geceden beri adamın her yerinden fışkıran o gücün farkındaydı. Sevişirken her ne kadar en nazik ve en düşünceli adam oluverse de, etrafına yaydığı ürpertici bir havası vardı. Korkulması gereken bir adamdı. Sakınılması gereken bir adamdı. Etrafındaki herkesi yönetmeye alışık olan bir adamdı.

Grace derin ve kuvvetli bir nefes aldı ve onunla yüzleşmek için arkasına döndü.

Kalbi küt küt atıyordu. Adam görülebilecek en görkemli erkeksilik abidesiydi. Ve bu gece, giymiş olduğu resmi siyah ceketi ve beyaz saten kravatı ile nefes kesiyordu. Grace'in gördüğü en yakışıklı adamdı. Aynı zamanda da en öfkeli.

Vincent kollarını kaskatı bir şekilde iki yanına uzatmış, parmaklarını da eklemleri beyazlayana kadar sıkmış bir hâlde duruyordu. Uzun, erkeksi bacakları iki yana açılmış, geniş omuzları dikleşmiş ve göğsü genişlemişti. Grace adamın öfkesinin patlamadan bir arada durmasını sağlayan tek şeyin incecik bir ip olduğunu biliyordu.

Çıplakken ne kadar güzel göründüğünü unutmaya çalıştı. Ne kadar erkeksi bir havası olduğunu unutmaya çalıştı. O çıplak bir şekilde üzerine uzandığında neler hissettiğini unutmaya çalıştı. İçine girerek derinliklerini doldurduğunda nasıl hissettiğini unutmaya çalıştı. Onu öyle güzel bir yolculuğa çıkarmıştı ki Grace hâlâ sancısını çekiyordu. Fakat yine de gözlerinin içine bakarak onunla cesurca yüzleşti.

Kalbi çıkacak gibiydi. Bakışları hayal edilebilecek en sert ifadeye, öfke ve pişmanlık yüklü ifadeye odaklandı.

Bunu yapamayacaktı. Onunla savaşıp da galip gelemezdi.

Ona arkasını döndü, vücudundaki her kas kaçması için yalvarıyordu. Merdivenlerden hızla çıkmasını ve asla durmamasını söylüyordu.

"Aklından bile geçirme," dedi Vincent, sesi alçak ve kalındı.

Grace durumu kabullendi ve güçlükle yutkundu. Titreyen bacaklarıyla ona doğru döndü.

Hayatında daha önce hiç bu kadar zor bir şey yapmamıştı. O gece Hannah'nın mekânında onu beklemek bile bu kadar zor olmamıştı. Ya da babasının öfkesine katlanmak da. Ya da evden ayrılmak zorunda bırakılmak, bir daha kafasının üzerinde bir çatı olacağı garantisi olmadan yaşamak zorunda olmak da. Bunların hiçbiri merdivenlerin başında onu bekleyen adama, yüzü Grace'in şimdiye kadar gördüğü en büyük hiddeti taşıyan adama doğru bir adım atmak kadar zor olmamıştı.

Grace omuzlarını dikleştirdi ve Ona doğru çekingen bir adım attı. Vincent ise bakışlarını ondan ayırmadı, hatta bakışlarıyla onu öylesine sıkı sarmalıyordu ki Grace boğulacağını sandı. Bu kolay olmayacaktı. Fakat annesi öldüğünden beri kız kardeşlerini büyütmek ve onları babasının açgözlülüğüyle ihmalkârlığından korumaya çalışmakla meşgul olduğundan, hayatının büyük bir kısmı da hiç kolay olmamıştı zaten.

Ardı ardına adımlar atarak merdivenlerin sonuna ulaştı. Bu problemle de diğer problemlerle yüzleştiği gibi yüzleşecekti; başı dik bir şekilde ve tek başına.

Merdivenin en sonuna geldiğinde onun yanından geçti ve ne yapmasını istediğinden pek emin olmadığı için durdu. Vincent'ın eli Grace'in omzuna dokundu ve onu sol tarafa doğru yönlendirdi, Grace'in kız kardeşinin kocasının çalışma odası olarak kullandığı yere. Grace çenesini kaldırdı ve cesur bir şekilde ilerledi.

"Wedgewood'un çalışma odasını özel bir konuşma yapmak için kullanmamızdan rahatsız olacağını sanmıyorum," dedi Vincent kapıyı açarken. "Hatta aramızda yaşananları, Londra sosyetesinin konuştuklarımıza kolaylıkla kulak misafiri olabileceği bir yerde konuşmamamızı tercih edeceğinden eminim."

Grace'in yüzü kızardı, ancak Vincent'ın iğneli laflarına kulak asmayacaktı. "Evet, eminim o da böyle isterdi."

Başını dik tutarak Vincent'ın yanından geçti ve odaya girdi. Ahşap odayı aydınlatan tek şey şömine ateşiydi. Grace eline aldığı ince mumu şömine ateşinde yakarak kardeşinin kocasının masasında bulunan lambayı yakmak için ilerledi. Kendisini izlemekte olan adamın ellerinin nasıl titrediğini fark etmemesi için dua ediyordu. Ne kadar korktuğunu anlamaması için dua ediyordu. Kapı arkasından kapandığı anda nasıl sıçradığını fark etmemiş olması için dua ediyordu.

Elleri kontrolsüzce titrediği hâlde yan tarafta duran küçük masanın üzerindeki lambayı da yakmaya çalıştı. Her lambayı yakacaktı. Odanın parlaklığı Vincent'ın onun karanlıklar içinde kalmak istemediğini görmesini sağlayacaktı.

Vincent'ın eli kendisine değdiğinde Grace neredeyse çığlık atacaktı ve ardından Vincent Grace'in elindeki mumu aldı.

"Bırak ben yapayım."

Grace ona yakın olmaktan kaçındığı için geri adım attı. Onun boyunun uzunluğunu ya da omuzlarının genişliğini ya da kendi yanına ne kadar yakıştığını hatırlamak istemiyordu.

"Hepsinin yanmasını mı istiyorsun?" dedi üçüncü bir lambayı yakıp masanın köşesine yerleştirirken.

"Evet."

Vincent omzunun üzerinden ona bakmak için başını yana doğru çevirdi. Alaycı bir bakış Grace'in bakışlarını yakaladı. "Birlikte geçirdiğimiz en son akşam odanın karanlık olmasını istiyordun gibi hatırlıyorum."

Grace'in nefesi kesildi. "Bunun hiç de kolay olmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

Vincent'ın yüzünde karanlık, ürkütücü bir ifade belirdi. "Bunun kolay olmasını hak etmiyorsun."

Grace şöminenin yanında durdu ve sıcaklığın içine akıp gitmesine izin verdi. Odanın hiç de soğuk olmadığının farkındaydı, ancak vücudunun titremesine bir türlü engel olamıyordu. Ruhunu sıkıştıran derinlerdeki o titremeyi bir türlü bastıramıyordu.

Vincent odanın içinde büyük bir gizlilik ve uyanıklıkla avını gözetleyen bir avcı gibi dolanarak her lambayı bir bir yaktı. Konuştuğunda ise sesi Grace'i korkuttu.

Son lambayı da yakıp kapının yanındaki masaya yerleş-

tirdiğinde, "Sence konuşmaya kendimizi tanıtarak mı başlamalıyız?" diye sordu. "Biliyorum, tüm yaşadıklarımızdan sonra resmi bir tanışma pek de normal değil ama---"

"Kes şunu!"

Grace elini uzatıp şömine başına tutundu. Aralarında uzanan gerilim yüzünden, vücudundaki tüm kaslar çıldırmış gibiydi. "İğneleyici konuşmaların yaşananları silmeyecek," dedi ellerini önünde birleştirerek. Onunla cesurca yüzleşti. "Ben Wedgewood Markizi'nin kız kardeşiyim, adım Grace."

Vincent'm yüzü asıldı. "Soyadın?"

"Warren."

"O hâlde baban...?"

"Portsmont Kontu."

"O zaman sen... *Leydi* Grace oluyorsun."

"Evet."

"Kahretsin!"

Vincent ona arkasını döndü ve Wedgewood'un devasa masasının arkasında durarak teras kapılarının ardındaki karanlığa baktı. Parmakları kapı kolunu kavradı ve Vincent, sanki ondan uzaklaşmasına imkân sağlayacak olduğunu bilse, o kapıyı açıp cehennemin dibine gitmeyi kabul edecek gibiydi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu, Grace'in yüzüne bakmak için arkasına bile dönmeden.

"Hayır. Ama ismini bilmenin benim için bir önemi yok."

Vincent arkasına döndü ve Grace'e o zamana kadar gördüğü en ürkünç bakışı attı. "Ah, gayet önemli, leydim. Gerçekten çok önemli. Ben Vincent Germaine'im, Raeborn Dükü."

Grace'in bacakları tutmamaya başladı. Raeborn. Raeborn Dükü. Hannah'nın Grace'in bekâretini alması için Raeborn'u seçtiğine inanamıyordu. Kasabada yaşadığı giz-

li hayatı bile meşhur Raeborn Dükü'nün namını duymasına engel olamamıştı. Grace adamın yönetimde ne kadar önemli bir pozisyonu olduğunu biliyordu. Kendisi meclisin önemli bir üyesi olmakla kalmıyor, aynı zamanda gerekli durumlarda kraliçenin danışmanlığını da yapıyordu. Ve Grace adamın doğum esnasında kaybettiği iki karısının hüzünlü hikâyesini de duymuştu.

Vincent, Grace'e doğru bir adım attı. "Nasıl oldu da hiç tanışmadık?"

Grace adama dik dik baktığını fark etti ve bakışlarını sol omzunun hemen arkasında bir yere odakladı. "Geçtiğimiz yıllarda Londra'ya yalnızca birkaç defa geldim, Ekselansları. Kendimi sosyal olaylara eklemek istemedim."

"Neden?"

Sorusu Grace'i rahatsız etmişti, fakat Grace ona cevap vermemek için iyi bir sebep bulamadı. "Ben yedi kız kardeşin en büyüğüyüm. Annem en küçük kardeşim Anne'yi doğururken öldü. Anneme hepsinin iyi yetişmesine dikkat edeceğime ve kendi seçtikleri kişilerle evleneceklerine dair söz verdim. Sorumluluklarım başka şeyler için pek de vakit bırakmıyordu."

"Peki ya baban? Kızlarını yetiştirmede kendisine hiçbir rol çıkarmadı mı?"

"Hiçbirimiz onun vârisi değiliz, Ekselansları. Bir kız evlat ya da bir erkek evlat sahibi olmak arasındaki farkı en iyi siz anlarsınız. Bir de yedi kız olduğunu düşünün."

Dük ona doğru bir adım attı. "Bana neden bekâretini yabancının birine vermek istediğini anlat."

Grace acı içinde güçlükle yutkundu. Onu korkutmasına izin vermeyecekti. Yaptığı şeyden pişman değildi ve adamın onu verdiği karar konusunda şüpheye düşürmesine izin vermeyecekti. "Kardeşimi korkunç bir adamla evlenmekten kurtarmak için, onun yerini almayı kabul ettim ve adamın

da... bakire olmadığımı öğrendiğinde benimle evlenmek istemeyeceğini biliyordum."

"Ve sen de bu küçük problemi senin yerine çözmeme izin verdin?"

Grace yere baktı. "Evet."

"Planın işe yaradı mı peki?"

"Evet," diye fısıldadı Grace, adama direkt olarak bakamıyordu.

"Peki, şimdiki planın ne?"

"Planım mı?"

"Evet." Dük ona doğru bir adım attı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Hayatının geri kalanı boyunca gizlice yaşayabileceğin kasabaya geri dönmeyi mi?"

"Hayır." Babasının onu evden attığını söyleyemezdi. Ona artık yetiştirdiği altı kız kardeşinin insafına kaldığını söyleyemezdi.

"Londra'nın sosyal yaşamının rüzgârına kapılıp kendine bir koca bulmayı mı?"

Grace'in bakışları adamın yüzüne kaydı. "Ben evlilik yaşını geçeli çok oldu. Okuldan yeni çıkmış genç kızlarla koca bulma yarışına girmeyeceğim."

"O hâlde benden seninle evlenmemi mi bekliyorsun?"

"Senin mi?" Grace, Vincent'a inanmayan gözlerle baktı. "Hayır, Ekselansları. O gece üstlendiğin rol dışında, bu olayın tamamen dışındasın."

"Ve sen de, leydim, ya inanılmaz derece saf ya da inanılmaz derecede aptalsın. Aptal olduğunu sanmıyorum. Belki çaresiz olabilirsin. Ama aptal değilsin."

Grace bu durumdan olabildiğince çabuk bir şekilde kurtulması gerektiğini düşündü. Eğer istediği bir özürse, Grace özür dileyebilir ve Vincent da ona bir bakış daha atmadan onu yalnız bırakabilirdi. "Eminim ki rahatsızlığınız---"

"Rahatsızlığım mı? Ne kadar rahatsız olduğum hakkında en ufak bir fikrin bile olduğunu sanmıyorum."

Grace derin bir nefes aldı ve cümlesine yeniden başladı. "Pekâlâ. Bana kızgın olduğunu biliyorum---"

"*Küplere binmiş* demek daha doğru bir tabir olur."

Grace yutkunarak boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalıştı. "Pekâlâ. Çok öfkeli olduğunu biliyorum. Duygularını anlıyorum. Sebep olduğum her sıkıntı için özür dilerim, fakat çok çaresizdim ve bana yardım etmene ihtiyacım vardı."

"Ve şimdi de güzel bir gece geçirdiğim için teşekkür ederek yürüyüp gitmemi mi bekliyorsun?"

Yanakları ateş değmiş gibi yanmasına rağmen, Grace çenesini kaldırdı. "Evet."

Vincent'ın dudakları öyle bir gülücük formunu aldı ki adamın yüzündeki ifade daha da ürpertici bir hâle geldi. "Bunun pek de mümkün olmadığını bilmelisin."

"Ekselansları." Grace cümlelerine daha iyi vurgu yapabilmek için ona bir adım daha yaklaştı. "İstemediğim bir evlilikten kaçmak için bekâretimden vazgeçme kararı aldım. Yine olsa hiç tereddütsüz bir daha yaparım. Yaptıklarımın tek amacı iğrendiğim bir adamla evlenmekten kaçınabilmekti. Senden bir şey beklemek niyetinde değilim, o zaman da değildim. Ve tabii ki seni benden sorumlu olacağın bir tuzağa çekmek amacında da değildim."

"Ne yapacağımı düşünüyordun?"

Grace omuzlarını silkti. "Doğruyu söylemek gerekirse, ne yapacağın konusunda pek kafa yormadım. Madam Genevieve'in diğer kızlarına nasıl davranıyorsan, bana da öyle davranmanı bekliyordum. Geceyi benle geçirdikten sonra beni unutmanı bekliyordum."

"Yattığım kadının bir bakire olduğunu göz önüne alırsak bu pek de olası bir ihtimal değildi."

Grace yutkundu. "Bunu fark etmiş olmana gerçekten üzülüyorum. Genevieve sana bir şey verece---"

"Evet. Biliyorum. Verdiği ilacın senin daha önce hiçbir erkekle birlikte olmadığını anlamama engel olacağını düşünmüştü."

Grace bakışlarını zemine çevirdi. İçinde kıpırdanan bir karmaşa vardı. Adamın burada olması tamamen bir rastlantıdan ibaret değildi. Hannah'nın onun karşısında duramayacağını tahmin etmeliydi. Her neyse, artık bir önemi yoktu. Konuşma kısmını halletmişti. Neden onunla birlikte olmayı o kadar istediğini ona açıklamıştı. Sadece bir gece yüzünden kendisine karşı bir sorumluluğu olmadığını anlatmıştı.

"Artık beni yalnız bırakırsan sevinirim, Ekselansları. Seni kandırdığım için özür dilerim, fakat başka bir seçim şansım yoktu. Ertesi gün uyanır ve beni bir daha düşünmezsin diye umuyordum. Kim olduğumu bilmek ya da beni bulmak istemezsin diye düşünmüştüm. Bunu neden yaptığını da anlayamıyorum. Beni bulmuş olmana da gerçekten çok üzüldüm."

Grace olduğu yerde durdu ve kararlı bir şekilde başını kaldırdı. "Aramızda olanları unutmak istiyorum ve senin de aynısını yapmanı rica ediyorum."

"Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye yalan söyledi Grace. "Bana kalırsa, o gece hiç yaşanmadı."

"Peki ya hamile kaldıysan?"

Oda etrafında dönmeye başladı ve Grace dengede durabilmek için elini odanın duvarına yasladı. "Kalmadım."

"Emin misin?"

Grace nefes almaya çalıştı. "Tabii ki. Hamile kalabilmek için birden fazla sefer birlikte olmak gerekiyor."

Vincent güldü. "Bu düşünce birçok genç kadının hamile kalmasına neden olmuştur."

Grace yüzünü çevirdi.

"Seviştiğimiz zamandan beri âdet gördün mü?"

Grace yanaklarının yandığını hissetti.

"Gördün mü?"

"Hayır. Henüz zamanı gelmedi."

"Emin olana kadar ne kadar beklemen gerekiyor?"

Grace başını iki yana salladı. "Seninle bunu tartışmak istemiyorum."

"Eğer beni kandırarak yatağına sokmasaydın tartışmak zorunda kalmazdın."

Bu sözleri Grace'in canını acıtmak için söylemişti ve öyle de oldu. "Özrümü zaten diledim, Ekselansları. Lütfen, buradan git ve tanıştığımızı bile unut."

"Ne kadar beklemen gerekiyor?"

Grace, Vincent'ın utandırıcı derecede özel soruları karşısında öfkeyle yumruklarını sıktı. "Bilmiyorum. Ben bazı kadınlar gibi... düzenli görmüyorum."

"Lanet olsun."

Vincent bu kelimeleri fısıldayarak söylemişti, fakat bu onları daha az korkutucu yapmıyordu. Parmaklarını o sık ve siyah saçlarına daldırış şekli bunu açıkça vurguluyordu.

"Lütfen buradan git, Ekselansları. Bana karşı bir sorumluluğun yok. Bunun aksini düşünmene izin vermeyeceğim."

"Peki, *gebe* olduğunu anlarsan?"

Grace ellerinin karnında birleştirdi. "Öyle olmadığıma eminim."

"Bir sonraki Raeborn vârisinin gayrimeşru bir şekilde doğmasına izin vermek gibi bir niyetim yok."

Grace nefessiz kaldı. "Böyle olmasına asla izin vermem," diye fısıldadı, tüm vücudu titriyordu. Birlikte oldukları gece hamile kaldıysa bunun ne anlama geleceğin ilk kez fark ediyordu. Daha önce hissettiklerinden çok daha büyük bir korku hissetti. Bakışlarını halının üzerindeki desenlere odakladı. "Eğer senin çocuğunu taşıdığımı bilsem, sana söylerim."

"Peki, ondan sonra ne olur? Daha önce bizi bir defa bile birlikte görmemiş olan sosyeteyi bir yıldırım nikahıyla şoka mı uğratırdık?"

Nikah!

Grace boğazının etrafında daralan bir halat hissetti. "Henüz endişelenmemiz için bir neden yok, Ekselansları. Boş yere endişelendiğine eminim."

Dük gözlerini kapattı ve ona inanmıyormuş gibi, sanki onunla evlenme fikri hiç hoş bir şey değilmiş gibi başka bir tarafa baktı. Grace acı hissetmemeye çalıştı. Hiçbir zaman kız kardeşleri kadar güzel olmamıştı. Her zaman sıradan ve gösterişsiz biri olmuştu ve onda beğenilen tek şey altın sarısı, sık saçları ile iri, karanlık gözleriydi. Dükün yüzündeki ifadeden de bu özelliklerin yeterli olmadığı anlaşılıyordu.

Onun bakışlarından kaçmak istedi ama kendisini olduğu yerde durmaya zorladı.

"Hâlâ babanın buradaki, Londra'daki evinde mi kalıyorsun?"

Sorusu Grace'i şaşırttı. "Hayır. Burada kız kardeşim ve kocası ile birlikte kalıyorum. Burada olduğum süre boyunca bana kapılarını açmayı kabul edecek kadar nazik insanlar."

"Pekâlâ. Yarın seni ziyarete gelirim ve biraz daha konuşuruz. Artık birileri yokluğumuzu fark etmeden müzikale dönsek iyi olur. İlk sen git. Ben ardından gelirim. İçeri girdikten sonra seninle birlikte bir şeyler içmeye gideceğiz. Bu kesinlikle fark edilecektir. Yarın öğleden sonra ise Hyde Park'taki saat beş törenine katılacağız. Ki bu daha çok söylentiye neden olacaktır.

"Önümüzdeki ya da ondan sonraki hafta katılmayı planladığın sosyal etkinliklerin bir listesini çıkarıp bana ver ve ben de takvimimi ona göre ayarlayayım. Eğer acil bir evlilik kararı almamız gerekirse gelecek olan sorulardan kaçınmak için sık sık birlikte görülmemiz gerekiyor."

Grace geri bir adım attı. "Tabii, bunların hiçbiri gerekli değil," diye fısıldadı boynundaki halat daha da daralırken.

"Dua et de bir an önce âdet gör, leydim. Yoksa aldığın riskler seni kaçmak istediğin o evlilikten çok daha kötü bir evlilik yapmaya zorlayabilir."

Bayılacağını düşünerek korkan Grace ellerini karnının üzerinde kenetledi.

"Tüm Londra'nın önünde Raeborn Dükü'nün kur yapması seni ölümüne korkutmuyormuş gibi rol kesmeye hazır mısın?"

Grace'in bakışları onun yüzüne odaklandı. "Neden kur yapman beni korkutsun ki?" Grace Vincent'ın yüzünde beliren ürkütücü ifadeyi inceledi.

Raeborn'un dudakları hafifçe kıvrıldı, fakat tam olarak bir gülücük sayılmazdı. "O kadar uzun zamandır uzaklarda, kasabadasın ki leydim, buradaki tüm dedikodulara yabancısın. Ama merak etme. Birisinin çıkıp da sana benim evlendiğim kişilerden daha uzun yaşadığım gerçeğini söylemesi çok uzun bir zaman almayacaktır."

Grace karşı çıkmaya çalıştı, fakat Vincent'ın yüzündeki ifadeyi görünce durdu. Tabii ki iki karısının ölümünden kendini sorumlu tutmuyordu. İkisi de doğumda ölmüştü. Tıpkı birçok kadın gibi. Bu onun suçu sayılamazdı.

Vincent ona kendisiyle tartışacak kadar vakit tanımadı. Odanın karşısına yürüyerek elini kapının koluna koydu. "Başlayalım mı?"

Grace bir an tereddüt etti ve ardından onu daha fazla taşıyamamakla tehdit eden bacaklarıyla Vincent'ı takip etti. Yanına vardığında ise kandırdığı adama yakında bakabilecek kadar vakti oldu. Bir bakire ile seviştiğini fark etmeyeceğini umduğu adama. Bir bakireyle sevişse de bunu umursamayacağını umut ettiği adama.

Ona bir şey söylemek istedi. Bir şey söylemesi gerekiyordu, fakat ağzından çıkan tek kelime, "Üzgünüm," oldu.

Bu teslimiyeti Vincent'ın yüzünün yumuşamasına neden oldu. "Ben de öyle," diye cevap verdi. İfadesinden bunu gerçekten hissederek söylediği anlaşılıyordu. Grace daha hareket edemeden, Vincent bir parmağını onun çenesinin altına yerleştirdi ve başını kaldırdı. "Bir gülücük bu küçük oyunumuzu daha inanılır hâle getirecektir."

Grace gülümsemeye çalıştı, ardından güçlükle yutkundu ve onun yanından geçip gitti. Sonunda yalnız kaldığı koridora vardı ve durakladı. Açıklayamadığı bir nedenden ötürü titreyen elini karnına yerleştirdi ve öylece durdu. Orada bir bebek olmasını nasıl istemezdi ki? Hayatı boyunca bebeklerle dolu bir yuvaya sahip olmayı dilemişti. Her zaman kendisine ait bir yuvası ve onu seven bir kocası olmasını arzu etmişti. Tüm kardeşlerinin sahip olduğu şeyi istemişti.

Fakat bu şekilde değil. Onu istemeyen, hatta ondan biraz olsun hoşlanmayan bir adamı kendisiyle evlenmeye zorlayarak değil.

Hayatının geri kalanını kandırdığı bir adamla geçirerek değil.

Sekizinci Bölüm

Hyde Park'ta Grace ile geçirdiği günün ardından eve gelmişti. Bu dışarıda birlikte görüldükleri ilk seferdi. Eğer amaçları sosyeteyi şaşırtmak ve şoke etmek olsaydı, bugün bunu büyük bir başarıyla gerçekleştirmiş olurlardı. Görünüşe göre daha bahar gelmemesine rağmen neredeyse herkes dışarıdaydı ve sıcak havanın tadını çıkarıyordu. Ve kendisine eşlik eden kişi, Leydi Grace Warren, her biri tarafından fark ediliyordu.

Raeborn şapkasını ve eldivenlerini Carver'ın bekleyen ellerine bıraktıktan sonra fayans döşeli salondan geçerek çalışma odasına gitti. Sessiz odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Pencereden içeri giren yumuşak güneş ışınları yerde uzanan gölgeler oluşturuyordu. Neredeyse odanın bir ucundan diğer ucuna ulaşan gölgeler. Güneş ışığının sıcaklığı Vincent'ın yanaklarına dokunuyor, onu bir kadın elinin yumuşaklığıyla kucaklıyordu. Tıpkı onun kim olduğunu bilmeden önce onunla yattığı gece Grace'in elinin yaptığı gibi.

Vincent anıları silmek istercesine elini yanağına götürdü. Fakat aynı zamanda bu duyguları içinde tutmak ve Grace'in onun içinde uyandırdığı hisleri asla unutmamak istiyordu. Duygularının neden bu kadar savaş hâlinde olduğunu bili-

yordu. İçindeki tüm bu hengamenin neden bu kadar zorlu olduğunu biliyordu. Grace başarmıştı. Umut kelimesinin kendisine çok uzak olduğu gerçeğine kendini ikna etmiş bir adamı yeniden umutlandırmıştı. Hayatta her zaman istediği şeye sahip olma şansını elde ettiğini inanması için bir sebep vermişti. Bir eş. Çocuklar. Yaşamak için bir sebep.

Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı ve ardından masasına oturdu. Tıpkı savaş yorgunu bir asker gibi yastıkların üzerine doğru yaslandı ve gözlerini kapattı. Hem dün geceki Wedgewood müzikalinde Leydi Grace'e kur yaptığı görüldüğünde hem de bugün Hyde Park'ta gezerlerken insanların onlara yönelttiği dikkatli bakışları ve yüzlerindeki şok ifadelerini zihninden uzaklaştırması gerekiyordu.

Bu akşam Pendleton Kontu'nun kapısının önünden geçerken, herkesin Raeborn Dükü'nün yeni bir eş almak için uğraştığını duymuş olacağını biliyordu.

Öfkeli bir şekilde kravatını çekiştirdi ve ayağa fırladı. Belki de onu hamile bırakmamıştı. Belki bir ya da iki gün sonra Grace gelip ona endişelenmemesini, âdetinin geldiğini söyleyecekti.

Alnında kocaman ter taneleri birikti. Grace'in bunu söylemesini o kadar isterdi ki. Başka bir kadının hamileliğini görmesi gerekmediğini bilmeyi öylesine isterdi ki. Özellikle de Grace Warren'in hamileliğini. Kadın çok kırılgan, çok hassas görünüyordu.

Öğleden sonrasını birlikte geçirdiği kadını düşündü. Tabii ki aralarında belirli seviyede bir gerginlik vardı, fakat Vincent onunlayken eğlenmediğini söyleyemezdi. Aslında bakılırsa, ikisi oldukça iyi anlaşıyordu. İnsanların Raeborn Dükü'nü ve evlenmeyi planladığı leydiyi daha iyi görebilmeleri için faytonunu durduğu zamanlar dışında sohbetlerinde hiçbir kesinti olmuyordu. Yanındayken Grace'in tüm vücudunun kasılması Vincent'a kendisiyle birlikte olmanın getirdiği ilginin Grace'i rahatsız ettiğini söylüyordu. ¶Fakat

yalnız kaldıklarında tamamen kendisi oluyordu. Vincent Grace'in aşırı derece yetenekli olduğunu zaten biliyordu. Artık kendisiyle eşleşecek zekâya sahip olduğunun da bilincindeydi. Onunla konuşmak toy ya da ahmak bir kızla konuşmak gibi değildi. Son zamanlardaki politik gelişmelerden haberi olmasının yanı sıra oldukça aklı başında biriydi de. Tartıştıkları her konuda bir fikri vardı. Raeborn gülümsedi. Ve kendi düşüncesi Raeborn'unkiyle eşleşmediğinde geri adım atmıyordu.

Sadece bir anlığına, Raeborn yeniden bir kadına kur yapmanın, evlenmenin, eve geldiğinde bekleyen biri olmasının, konuşacak, birlikte gülecek ve birlikte uyuyacak biri olmasının nasıl bir şey olacağını düşündü. Çocuğunu taşıyacak ve hatta belki de onu sevmeyi öğrenecek birisine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Beraber yaşlanacak birisinin olmasının nasıl bir şey olacağını.

Fakat bunlar ilk iki karısıyla flörtleşirken de düşündüğü şeylerdi. Ona istediği çocuğu, ihtiyacı olan vârisi vermeye çalışırken ölen iki masum kadın.

Raeborn çenesini okşadı ve parlak gün ışığının onu sarmalamasına izin verdi. Hayır. Tohumunu onun içine ekmemek en iyi seçim olacaktı. Hatta bu gece ya da yarın gelip hamile olmadığını söylese çok daha iyi olacaktı.

Vincent'ın bir parçası Grace'in bunu yapması için dua ediyordu.

Diğer bir parçası, ortaya çıkmasına pek izin vermediği diğer parçası ise böyle olmaması için dua ediyordu. Tanrı'nın ona ikinci bir şans vermesi için.

***

"Uyanık mısın, Grace?"

Grace kapının çalındığını duydu ve Caroline'ın içeri girmesini bekledi.

"Belki bu gece dinlenirsin diye tahmin ediyordum."

"Hayır. Okuyordum." Grace kucağında kapalı bir şekilde duran kitabı aldı ve açtı. Caroline'ın onun yalan söylediğini anladığını biliyor ve bu konuda bir yorum yapmadığı için kendini müteşekkir hissediyordu.

"Bunlar az önce senin için geldi." Caroline muhteşem çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordu. "Raeborn Dükü'nden gelmiş. Bu çok düşünceli bir hareket, sence de öyle değil mi?"

Grace pencere kenarında oturmakta olduğu sandalyesinden kalktı ve çiçekleri aldı. "Evet. Öyle."

"Dün gece onun üzerinde iyi bir etki bırakmış olmalısın. Yoksa önceden de tanışıyor muydunuz?" diye sordu Caroline. Sesinin tonu Grace'e Caroline'ın daha önceden tanışmadıklarını bildiğini söylüyordu. Ya da en azından geçen geceden önce tanışmadıklarını. Caroline ikisinin de ortadan kaybolmasına ve ikisinin de birkaç dakika farkla geri dönmesine diğer herkes kadar çok şaşırmıştı.

Grace Caroline'ın ona bakış şeklini görüyordu. Raeborn'la yalnız kalmış olduğu için yüzünde oluşan endişe ve kaygıyı görebiliyordu. Caroline onu daha sonra sorguya çektiğinde pek de ikna edici olmadığını biliyordu. Ona çok sıcakladığını ve temiz hava alabilmek için dışarı çıktığını, bu esnada da Raeborn'un müzik konusunda kendisine iltifat etmek ve iyi olduğundan emin olmak için onun arkasından geldiğini söylediğinde Caroline'm kendisine inanmadığını biliyordu.

"Dük oldukça düşünceli davranıyor. Bence senden oldukça etkilenmiş."

Grace çiçekleri küçük yazı masasının köşesine yerleştirdi. "Belki de."

"Ondan onun senden etkilendiği kadar etkilenmediğini mi ima ediyorsun?"

Grace Caroline'ın yüzündeki sorgulayan ifadeyi gördü ve dikkatini yeniden çiçekleri çevirdi.

"Ona karşı isteksiz misin, Grace?"

"Tabii ki hayır. Neden öyle düşündün?"

"Bilmiyorum. Sadece, onunla birlikteyken biraz gergin görünüyorsun. Neredeyse seni kendi istekleri için zorluyormuş gibi. Raeborn'un böyle bir şey yapacağını düşünmek istemiyorum, fakat öyle mi yapıyor, Grace?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"Peki, o zaman sorun ne?"

Grace Caroline'a anlatmayı o kadar istiyordu ki. Onu günün her saati dehşete düşüren ve geceleri de uykularından eden ağırlığın en azından bir kısmını anlatabilmeyi nasıl da istiyordu. Kardeşiyle konuşmayı ve ona dükün kendisinden hiç de etkilenmediğini söylemeyi nasıl da istiyordu. Onu kandırdığını ve tüm bu âşık havalarının tamamen bir oyundan ibaret olduğunu söylemeyi nasıl da istiyordu. Dükün Grace için tiksintiden başka bir duygu beslemediğini ve yalnızca Grace onu istemediği bir evliliğin için çekmiş olabileceği için cesur bir görüntü sergilediğini anlatmayı çok istiyordu. "Hiçbir şey."

Caroline aralarındaki kısa mesafeyi kapattı ve Grace'in ellerini tuttu. Grace birdenbire küçük olan kardeşmiş gibi hissetti. Sanki göz kulak olunması gereken kişi kendisiymiş gibi. Bu ona tamamen yabancı bir histi.

"Yanıma otur," dedi Caroline, Grace'i şöminenin karşısına yerleştirilmiş küçük koltuğa çekerken. "Seninle konuşmak istiyorum."

Oturdular ve Caroline ona döndü. "Thomas ile evlendiğimde, ona elimde hiçbir şey olmadan geldim. Bildiğin gibi, babam hiçbirimize bir çeyiz yapmadı. Fakat Thomas'ın ailesi parayı umursamayacak kadar zengin bir aile olduğu için dünyanın en şanslı kadınıydım. Hatta açgözlü babamızın benim için istediği parayı da sorgulamadan ödediler."

"Biliyorum," dedi Grace, Caroline'ın Thomas'ın babasının o parayı ödemeyi reddedeceği ve Thomas ile evlenemeyeceklerinden nasıl korktuğunu hatırlayarak.

"Evlendiğimiz gün, Thomas'ın babası beni yanına aldı ve bana bunu verdi. Bunun benim için bir düğün hediyesi olduğunu söyledi."

Caroline elbisesinin cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı Grace'e uzattı. "Bunu senin almanı istiyorum."

"Nedir bu?"

"Kasabada küçük bir köşkün tapusu. Oldukça güzel ve buraya yalnızca bir saat uzaklıkta bir yer. Ve tapu benim üzerime."

Grace elinde tuttuğu kâğıda bakakaldı. "Hayır, Linny. Bunu kabul edemem."

"Evet, edebilirsin. Bunu senin almanı istiyorum." Caroline Grace'in ellerine uzandı ve kavradı. "Thomas'ın babası, Thomas'a herhangi bir şey olması durumunda tekrar babama güvenmek zorunda kalmayacağımdan emin olmak istediğini söyledi. Babam hakkındaki düşüncelerini söylemeyeceğim ama bir daha kesinlikle geri dönüp onun çatısı altında yaşamayacağımdan emin olmak istiyordu."

Grace kâğıdı göğsüne götürdü ve gözyaşlarının yanaklarından dökülmemesi için bir savaş verdi.

"Bu artık senin Grace. Hayatın boyunca. İstemediğin takdirde bağımsızlığından vazgeçmek zorunda kalmanı istemediğimi bil istiyorum. Raeborn'dan daha iyi bir aday düşünemesem de, sırf gidecek başka yerin yok diye evlenmek zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum."

"Ah, Caroline," dedi Grace, kollarını kardeşine sarıp ona sıkıca sarılarak. "Seni seviyorum. Senden daha iyi bir kardeş dileyemezdim. Fakat Raeborn'un bana kur yapmasına izin vermemin nedeni bana başımı sokacak bir çatı sağlaya-

bilecek olması değil. Aslında belki de nedeni bu olmalıydı," dedi hafif bir kahkahayla utangaçlığını gizleyerek. "Yoksa bir salgın olup hayatımın geri kalanı boyunca hepinize dert olacağım."

"Bize hiçbir zaman dert olmazsın, Grace. Hepimiz sana bizim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyecek kadar borçluyuz. Thomas sana istediğin kadar kalabileceğini söylememi istedi. Ve Josie de ilk olarak ona gitmek yerine buraya gelmene epey bozulmuş. Francie, Sarah ve Mary de yakın zamanda onları da ziyaret etmeni beklediklerini iletmemi istediler."

Grace gözyaşları içinde gülümsedi.

"Sorun yaşayacak bir yer bulmak değilse, ne o zaman? Raeborn değil herhâlde? Ona karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünüyorum. Kendisi fevkalade bir adamdır, Grace. Ve seninle ilgilendiği de oldukça açık."

Grace bakışlarını Caroline'dan kaçırdı. Raeborn'un bu ilgisinin Grace'in onun çocuğunu taşımadığını öğrendiği saniyede yok olacağını ona nasıl söyleyebilirdi ki? "Hiç kimsenin benimle ilgileneceğini düşünmemiştim ve şimdi ise..."

"Neden seninle ilgilenmesinler ki?"

"Sebebi benim kadar sen de biliyorsun. Bana bir bak, Linny."

"Bakıyorum. Ve beğenilmeyecek hiçbir şeyin yok. Belli ki Ekselansları da aynı şeyi düşünüyor. Bazen ürkütücü olabildiğini biliyorum fakat---" Caroline duraksadı. "Ondan korkuyor musun, Grace?"

"Hayır. Tabii ki korkmuyorum. Ben sadece..."

"Onun hakkında konuşulanları dinlemedin herhâlde?"

Grace başını çevirdi ve Caroline'a baktı. "Hangi konuşulanları?"

"İki karısı da doğumda öldüğü için onun lanetli biri olduğu hakkındaki konuşulanları."

Grace güldü. "Tabii ki hayır. Hatta ona üzülüyorum bile. Bir eşini kaybetmek yeterince trajik bir durum. Ama aynı durumu ikinci kez yaşamak? Bir de umutla beklediği vârisleri düşününce... Raeborn onların ölümünden sorumlu olmadığının farkında tabii ki. Çocuk sahibi olmanın risklerini hepimiz biliyoruz. Hayır, sorunum bu değil."

"Peki, o zaman sorun nedir, Grace?"

Grace elini karnına yerleştirmemek için bir savaş verdi. "Bir şey değil, Linny. Sanırım sadece gerginim. Babamla ve Fentington'la yaşadıklarım hâlâ kâbuslar görmeme neden oluyor."

"Keşke sana yardım edebilmek için orada olsaydım," dedi Caroline. "Keşke ona söylediklerini duyabilseydim. Ona onun nasıl birisi olduğunu ve karısına neler yaptığını bildiğini, ayrıca karısının onunla bir gün daha geçirmektense kendi canına kıydığından herkesin haberdar olduğunu söylediğinde adamın nasıl kıvrandığını görmek dünyadaki tüm hazinelere değerdi."

"Eğer onu görseydin böyle demezdin. Adamın gözlerindeki bakışlar hâlâ ödümü koparıyor. Babamın adamın nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen yine de beni ona satmaya çalışmış olması da öyle."

"Babamı biliyoruz zaten. İnanamadığım şey ise Fentington'un senden bu kadar kolayca vazgeçmiş olması ve ondan kurtulmak için bir koza ihtiyaç duymamış olman."

"Ben yalnızca vazgeçtiği için şükrediyorum."

Grace kardeşinin gözlerine bakamadı. Fentington'la evlenmekten kurtulmanın kendisine neye mâl olduğunu bilmesini istemedi. Raeborn'u oyuna getirmiş olduğunu bilmesini istemedi.

"Endişelenme, Grace. Bizimle olduğun sürece Fentington seni incitemeyecektir. Babamın da takas edebileceği ya da satabileceği hiç kimsesi kalmadı. Her ikisinden de kurtulduk."

Grace bunun doğru olmasını diledi. Fentington'un söylediklerini yalnızca bir anlık öfkeyle söylemiş olmasını ve Grace'e onu kandırmış olmanın bedelini ödetmek için herhangi bir şey yapmamasını diledi. Fakat Caroline haklıydı. Burada güvendeydi. Güvende olmadığı tek kişi Raeborn Dükü'ydü.

"Şimdi," dedi Caroline oturduğu yerden kalkarak. "Bu geceye hazırlanabilmen için ben gitsem iyi olacak. Hiç şüphesiz Raeborn da orada olacak ve eminim çok güzel görünmek istiyorsundur."

Caroline çıkmadan önce Grace elini uzattı ve ona tapuyu geri verdi. "Linny, lütfen bunu benim için muhafaza et," dedi Caroline'm parmaklarını kâğıdın etrafına sararken. "Eğer ona ihtiyacım olursa nerede olacağını bileceğim."

"Unutma. Eğer ihtiyaç duyarsan, bu tapu senindir," dedi Caroline ve ardından odadan ayrıldı.

Grace kapalı kapıya baktı ve görüşü gözyaşlarıyla buğulandı. Onu tüketen minnet duygusunu kelimelere dökemedi. Kendisine bir eş arama utancına katlanmak zorunda olmadığını bilmenin verdiği neşeyi anlatamadı. Kız kardeşlerine yük olmadan yaşayabileceği bir yeri olmasının verdiği rahatlığı da. Doğal döngüsünün birkaç güne kalmaz gerçekleşeceğine ve Raeborn'un onun peşini bırakacağına dair aklında en ufak bir şüphesi yoktu. O zaman geldiğinde ise hayatının geri kalanında ne yapacağını ciddi ciddi düşünmesi gerekecekti.

Koltuğa yaslandı ve bir yastığı göğsüne bastırdı. Dün gece gizlice kız kardeşlerinin düğünlerinden ne kadar sonra hamile kaldıklarını hesaplamıştı. Caroline üç ay sonra, Josie dört ay sonra, Francie iki aydan daha kısa bir sürede, Sarah üç ve Mary de dört ay sonra hamile kalmıştı. Annie ise evleneli henüz bir ay bile olmamıştı ve bu yüzden bir soru işaretiydi. Bu kız kardeşlerinin hiçbirinin evlendikleri

gece hamile kalmadığını kanıtlıyordu ve dük ile geçirdiği gece evliliklerinin ilk gecesi olmasa da, muhtemelen kendisi de hamile değildi. Tek yapması gereken doğanın bunu ispatlaması için bir hafta kadar beklemekti.

Ve belki o zaman Caroline'ın teklifini kabul eder ve sessiz kasabada tek başına yaşardı. Kendi kendisine bakamayacak değildi. Müzik eğitmenliği yapabilirdi. Kazancı onu zengin etmeyebilirdi, fakat en azından kendi kendine bakabilecek durumda olurdu ve bir eşe ya da kardeşlerine ihtiyaç duymazdı.

Grace koltuktan kalktı ve kendisine korkacak bir şeyi olmadığını söyledi. Mutlu olacağını ve omuzlarından büyük bir yükün kalktığını söyledi. Fakat yine de bir türlü atlatamadığı bir hüzün vardı. Çünkü hayatı boyunca beslediği hayallerinden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Karı koca arasında paylaşılan sevgi dolayısıyla davetkâr ve sıcak olan bir ev hayalinden. Çocuk kahkahalarıyla dolu bir ev hayalinden.

Küçük hilesi gerçekten de çok pahalıya patlayacaktı.

***

Grace birkaç arkadaşını ziyarete geldiği Pendleton balo salonunun merdivenlerinin başında durdu. Bir tarafından Caroline, diğer tarafından ise Josie vardı. Aklını etrafında dönen sohbete odaklamaya çalışıyordu, fakat dikkati sürekli olarak dağılıyordu. Yalnızca tek bir şeyi düşünebiliyordu. Tek bir kişiyi.

Raeborn'un gelişini daha o anda fark etmişti. Merdivenlerin başında durduğu anda fark etmişti. Daha adı anons edilmemiş olmasına rağmen onu fark etmişti.

Oda gitgide küçüldü. Hava gitgide ısındı.

Kendi kendine arkasına dönmemesini söylüyordu. O

kapkara gözlere bakmayacak, gözleri adamın asil hatlarını inceleyerek bayram etmeyecekti. Kendi kendine adamın mükemmel kıyafetlerini, geniş omuzlarını ve kaslı bacaklarını fark etmeyeceğini söylüyordu. Çıplak teninin kendi tenine değişini ve ellerini omuzlarından başlayarak tüm koluna yayılan kaslarında gezdirişini hatırlamayacağını söylüyordu. Ama öyle olmadı.

Arkasına döndü. Raeborn'un bakışları Grace'in bakışlarına kilitlendi ve gözleri Grace'in rahatsız edici bulduğu bir sahiplenme edasıyla ona odaklandı. Adam yerinden kıpırdamamasına rağmen, baskınlığı yoğun bir sis gibi odanın karşı tarafına geçmiş, Grace'in beklediği yere ulaşmış ve Grace kendisini tıpkı onunla yattığı gece olduğu gibi onun bir parçası gibi hissetmeye başlayana dek onu baştan aşağı sarmalamıştı.

Gerginlikten karnı sancıyordu. Göğsü daralıyor, nefesten kesiliyordu. Ve oda etrafında dönmeye başladı. Adamın Grace üzerindeki etkisi böylesine güçlü olmasaydı her şey daha kolay olabilirdi. Grace o gecenin nasıl hissettirdiğini unutabilse her şey daha basit olabilirdi. On yıl kadar önce bir mucize olsaydı ve Raeborn Grace'i o zaman fark etseydi. Grace Raeborn'un onunla ilgilenmesinin nedeninin onu kandırmış olması olduğunu bilmeseydi. Tüm bu ilgisinin nedeninin bir zorunluluk olduğunu ve Grace'in onun çocuğunu taşımadığını öğreneceği zamana kadar süreceğini bilmeseydi.

"Sen iyi misin, Grace?" diye sordu Caroline, eldiven geçirmiş olduğu elini Grace'in omzuna koyarak.

Grace şaşkınlıkla bir nefes aldı ve yüzüne bir gülücük kondurdu. "Tabii ki. Sadece biraz dalmışım."

Caroline başka bir şey diyemeden, gözleri Grace'in omzunun üzerine kaydı. Grace etrafındaki kadınların kur yapan gülümsemelerinden ve ufak çemberlerini bölmele-

rinden, Raeborn'un orada, hemen arkasında olduğunu anladı. Onun vücudundan gelen sıcaklığı, etrafa saçtığı gücü hissedebiliyordu. Ona bakmak için arkasında döndüğünde göğsü sıkıştı.

"İyi akşamlar, Leydi Grace. Hanımlar," dedi diğerlerine de selam vererek.

"Ekselansları."

Raeborn birkaç dakika boyunca sanki hiç kimse oraya gelmesinin nedenini bilmiyormuş gibi güzel sohbetler yürüttü. Sanki kimse ilgisinin odağındaki leydiyi fark etmemiş gibi. Bir bayrak açıp bir tellal tutup niyetini haykırsa niyetlerini daha az belli etmiş olurdu.

"Bir sonraki eseri çalmaya hazırlanıyorlar, Leydi Grace. Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Grace gülümsedi ve kendisinden bekleneni yaparak Raeborn'un ona doğru uzatmış olduğu elini tuttu. Onunla birlikte yürürken herkesin onlara baktığını hissedebiliyordu. Eğer insanlara bakarsa, herkesin yüzünde gördüklerine inanamayan bir ifade olduğunu göreceğini biliyordu. Raeborn Dükü'nün neden ona kur yaptığını anlamanın herkes için imkânsız bir durum olmasının nedenini biliyordu.

Kendisini kabul edilir yapacak ne bir çeyizi ne de saygıdeğer bir soyadı vardı. Gençlik ve güzellik bile ona zıt çalışıyordu. Dükün ikinci karısının ölümünün ardından hiç kimseye ilgi göstermemiş olması nedeniyle, adamın başka biriyle evlenmek isteyebileceğini düşünmemiş olduklarını söylemeye gerek bile yoktu.

Peki, neden Grace?

Bir panik dalgası onu tüketmeye başladı. Böylesine mükemmel bir adamı kendisine kur yapması için bazı dolaplar döndürdüğünü birisi illa ki fark edecekti. Kalbi göğsünde fırtınalar koparıyordu. Ne kadar ileri gittiğini bilmeyebilirlerdi fakat onu tuzağa düşürmek için bir şey yapmış oldu-

ğunu fark etmeleri çok uzun sürmeyecekti. Yoksa mükemmel Raeborn Dükü neden dönüp ona bir kez daha baksın ki? Birilerinin dükün kuzeninin şaşkınlığını dile getirdiğini ve Raeborn Dükü'nün bir daha asla evlenmeyeceğine dair yemin ettiğini söylediğini duymuştu bile.

"Bu gece farklı bir güzelsin, leydim," dedi Grace'i dans pistine götürürken. Ardından onu kollarının arasına aldı.

Grace dansın vals olmamasını diledi. Aralarında en azından biraz olsun mesafe bulundurabilmeyi diledi. Fakat bu imkânsızdı. Raeborn onu kendisine çekiyor ve kendisiyle birlikte zeminin üzerinde gezdiriyordu. Grace'in vücudu ürperdi.

"Bir sorun mu var?"

Grace başını iki yana salladı. "Hayır. Tabii ki yok."

"O hâlde yüzündeki ifadeyi ve neden titrediğini açıklarsın herhâlde."

Grace yüzünde hissettiği korkuyu yansıtan her türlü ifadeyi silmeye çalıştı ve dudaklarına samimi görünmesi için dualar ettiği bir gülücük yerleştirdi. Raeborn kaşlarını kaldırdığında ise başarısız olduğunu anladı.

Raeborn onu kendisine daha da yaklaştırarak art arda üç kez döndürdü ve ardından onu açık olan çift kapıya yönlendirerek terasa çıkardı. Üç küçük basamağı geçip bahçeye ulaşana dek de durmadı.

Ellerini Grace'in omuzlarına yerleştirip onu kendisine çevirdi. "Ne oldu?" dedi bir parmağını Grace'in çenesinin altına yerleştirip başını yukarı kaldırarak.

Grace yüzüne başka tarafa çevirdi. "Hiçbir şey."

"Bir şey olmuş. Sen titriyorsun. Söyle. Sorun ne?"

Grace derin bir nefes aldı ve ondan uzaklaştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Bu kadar uğraşmak zorunda değilsin. İnsanlar bana olan ilgin hakkında konuşup duruyor."

"Ve bu senin rahatsız mı ediyor?"

"Evet. Senin ciddi olduğunu düşünüyorlar. Beni düşesin olarak almak istediğini sanıyorlar."

"Fakat tabii, sen öyle olmadığını biliyorsun."

"Evet." Grace başını çevirdi. "Bana olan ilgini kaybettiğinde yüzlerinde oluşacak alaycı gülüşe katlanmaktansa bir yıldırım nikahıyla hepsini şok etmeyi tercih ederdim."

"İlgimi kaybedeceğim gün yaklaşıyor mu sence?"

Grace Raeborn'a baktı. "Tabii ki."

Raeborn güçlükle yutkundu. "Âdetin başla---"

Grace yanaklarının yandığını hissetti. "Hayır. Fakat başlaması an meselesi. Sadece bir defa seviştikten sonra hamile kalmış olmam pek mümkün değil."

Raeborn yüzüne hiçbir mizah bulundurmayan bir gülücük kondurdu. "Belki de tüm bunlar küçük oyunun için ödemen gereken bir bedeldir."

Grace ürperdi. Kanı buz kesildi. Tüm bunlar sona erdiğinde mutlu olacaktı. Ona onun çocuğunu taşımadığını söylediğinde ve Raeborn bu saçmalığa bir son verdiğinde mutlu olacaktı.

Yaptığı şeyin ağırlığı birdenbire altından kalkamayacağı bir yük olmuştu. Suçluluk ve utanç duygusu onu neredeyse boğuyordu. Bu küçük oyunlarına bir süre daha katlanabileceğini sanmıştı, fakat katlanamıyordu. Bunun yapmak istediği son şey olduğunu bildiği için, Raeborn'un ona bakmasına, dokunmasına, onunla dans etmesine ve hatta ona gülümsemesine bile katlanamıyordu. Grace'i fark etmiş olmasının nedeninin onu kandırmış olması olduğunu ve adamın onunla ilgilenmek zorunda kaldığını biliyordu. Onu kandırdığı için görünenin arkasında kaynayan bir öfkesi olduğunu biliyordu.

"Lütfen balo salonuna dön, Ekselansları. Ben de hemen arkandan gelirim."

Ona arkasını döndü ve geri kalan azıcık özgüveni toparlayabilmek için aralarına kasıtlı bir mesafe koyarak yolda birkaç adım ilerledi. Vücudunun titremesine engel olamıyordu. Raeborn'un onun yalnız kalmak istediğini anlaması için dua etti. Adamın hareket ettiğini duydu ve nefesini tuttu.

Gitmesine izin verdi.

Ellerini karnında birleştirdi ve ağzından çıkacak gibi olan küçük iniltiyi bastırabilmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Birbirleriyle zaten olduklarından daha fazla haşır neşir olmadan, birileri aralarındaki duyguların gerçek olduğunu düşünmeden ve Raeborn artık onunla ilgilenmediğinde ortaya çıkacak acıma dolu bakışlara katlanmak zorunda kalmadan bu oyuna bir son vermek en iyisiydi. Sosyeteye dedikodu yapmaları için yeterine malzeme vermemişler miydi? Âdeti düzene girdiğinde ve Raeborn daha fazla rol kesmek zorunda kalmadığında bu dedikodular daha artacaktı da.

Grace gözlerini sımsıkı kapattı ve Raeborn'un onu yalnız bırakmasını istedi. Raeborn arkasına geçip omuzlarını tuttuğunda Grace irkildi. Nabzı yükseldi ve Raeborn'un dokunduğu her nokta yanmaya başladı. Ardından Raeborn akla gelmeyecek bir şey yaptı. Grace'i kendisine doğru çekti ve ona sarıldı.

Grace'in sırtı Raeborn'un göğsüne yaslanmıştı ve adamın sıcak nefesi Grace'in açıkta kalan boynuna ve omuzlarına değiyordu. Raeborn kollarını Grace'e sardı ve parmaklarını onun karnının üzerinde birbirine doladı.

"Sadece nefes al ve rahatla," diye fısıldadı Grace'in kulağına. "Herhangi bir şeyden emin olmadan kendini bu kadar üzmen anlamsız."

Sesi Grace'i öylesine etkilemişti ki en derinlerinde bulunan ve bir türlü yok olmayan bir korkuyu barındıran yerlerinde bile yatıştırıcı bir merhem etkisi yaratmıştı.

Grace nefes almaya çalıştı, tüm vücudu titriyordu. Raeborn ise sanki Grace'in içinde baş gösteren telaşı hissetmiş gibi onu kendisine doğru çevirdi yakınına çekti.

Raeborn'un eli sırtında bir aşağı bir yukarı ilerlerken, etrafına sarmış olduğu kolları Grace'i rahatlatıyordu. Adamın sıcaklığı içine işliyordu ve Grace de sanki yeryüzünde ona destek olabilecek tek kişi Raeborn'muş gibi ona daha da yaslandı.

"Ne kadar da dokunaklı. Umarım bir şeyleri bölmüyorumdur, Ekselansları."

Grace kaskatı kesildi ve Raeborn'un ellerini hareket ettirmeyi durdu. Kendisini ondan ayırdığında dengesi bozulmasın diye Grace'i tuttu. Davetsiz misafirin kim olduğunu görebilmek için arkasına döndü, fakat bir yandan da Grace'in önünde durarak kalkan görevi görüyordu.

Grace sesi tanımıştı ve paniğin tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Ses korktuğu birine ait olduğu içi ortaya çıkan paniği arttıkça, etine batıp çıkan keskin iğneler de artıyordu.

"Yeniden evlenme arayışındaymışsın diye duydum, Raeborn, fakat kimi seçtiğini duyduğumda ise duyduklarıma inanamadım. Dedikoduların doğru olup olmadığını kendim öğrenmek zorundaydım. Ve şunu belirtmeliyim ki oldukça şaşırdım."

"Peki, neden şaşırdın, Lord Fentington?"

Grace bakışlarını yukarı kaldırdı ve baron Fentington'a baktı. Onu görmek içinde bastıramadığı bir korku oluşmasına neden oldu.

Raeborn Grace'e yaklaştı ve onu korumacı bir şekilde yanına çekti. Yüzünde karışık bir ifade oluşmuştu. Ardından ise yavaşça ortaya çıkan, ne olup bittiğini anladığını gösteren bir ifade.

Artık biliyordu. Grace'in bekâretini ona vermesinin nedeni Fentington'du.

Yüzündeki ifade ölümcül bir ifadeye dönüştü, gözlerini öfke bürüdü. Grace'i daha sıkı sardı. Grace ise yüzeye yakın bir noktada yükselen ve çok kötü sonuçlar doğuracak şekilde patlamasından korktuğu öfkeyi hissedebiliyordu. Birdenbire babasının ofisinde Fentington'la yüzleştiği günkünden daha fazla korktuğunu hissetti.

Raeborn'un onun onurunu korumak için yapabileceği şeylerden korkuyordu.

Fentington'dan her şeyin beklenebileceğini, adamın yüksek sosyeteye Grace'in bakire olmadığını zevkle söyleyeceğini ve Raeborn'un utandırmak için bildiği her şeyi kullanacağını biliyordu. Raeborn'un onun onurunu korumaktan başka bir seçeneği kalmayacağını da.

Fentington onlara doğru bir adım attı. "Leydi Grace ile ilgili çok önemli bilgilere sahibim diyelim."

Raeborn omuzlarını dikleştirdi. "Eminim ki duyduğun her şey oldukça yüklü iltifatlardan ibarettir."

Grace olduğu yerde sarsıldı. Raeborn ona baktı ve gülümsedi.

"Peki ya öyle değilse?"

Raeborn bakışlarını yavaşça Fentington'a çevirdi. Konuştuğu zaman ise cümleleri ağzından yavaş ama baskın bir tonda çıkıyordu. "O hâlde yerinde olsam çok dikkatli olurdum lordum. Kendisi için özel hisler besliyorum ve korkarım ki onunla ilgili kötüleyici şeyler söylediğini duyarsam, ters düşeriz."

"Seni temin ederim ki söylediklerim yalnızca doğrular olacaktır ve hatta bilhassa senin iyiliğin için söylenecek doğrular. Seni... Bunu nasıl izah etsem ki? Seni gelecekte yaşayacağın bir utançtan kurtaracak doğrular."

Raeborn kolunu kaldırarak Grace'i arkasına itti. Grace bu hareketi ilk uyarıcı işaret olarak görmüştü. İkincisi ise Raeborn konuştuğunda kullandığı ölümcül ses tonuydu.

"Dikkatli ol, Fentington."

Fentington büyük bir saygı gösterisiyle başını eğdi. "İnan bana, Raeborn, sana söylemek zorunda olduğum şeyi söylemekten ben de bir zevk almıyorum. Fakat bir Hıristiyan olarak bu benim görevim."

Fentington başını kaldırıp alaycı bakışlarını ona odakladığında Grace'in dizlerinin bağı çözüldü. Raeborn'un öfkesinin gitgide yükseldiğinin farkındaydı. Baronla kavgaya tutuşmaktan çekinmeyeceğini biliyordu.

Bu tamamen Grace'in suçuydu. Her şeyin sorumlusu oydu. Eğer bir an önce bir şeyler yapmazsa, Raeborn'un onun onurunu korumak için kendisini tehlikeyi atacağından hiçbir şüphesi yoktu.

"Lütfen bizi yalnız bırakın, Lord Fentington," dedi Grace öne doğru bir adım atarak. "Burada olmanızdan da suçlamalarınızdan da oldukça rahatsızım ve bir an önce gitmenizi istiyorum."

Fentington güldü. "Eminim öyle istiyorsundur, fakat Ekselanslarının sana olan hislerinin söyleyeceklerimi duymadan daha da gelişmesine izin verirsem kendimi kusurlu sayarım."

"Hayır."

"Ah, evet, leydim." Adam dikkatini Raeborn'a odakladı. "Leydi Grace hakkında bilinmesi gereken birkaç detay var." Fentington bir parmağını kullanılabilecek en iyi kelimeyi seçmeye çalışıyormuş gibi yanağına dayadı. "Kendisi ona daha fazla ısınmadan önce araştırmak isteyebileceğiniz türden bir *karaktere* sahip."

Raeborn Grace'i arkasına çekti. "Seni uyarıyorum, Fentington."

Fentington gülümsedi. "İnan bana, kimse söyleyeceklerime Leydi Grace hakkındaki gerçeği öğrendiğimde benim şaşırmış olduğum kadar şaşıramaz."

"Yeter," diye kükredi Raeborn. "Tabii, eğer bana bunları söylemenin sebebi bu gecenin senin bu dünya üzerinde geçirdiğin son gece olmasını istemiyorsan. Eğer yarını görebilecek kadar yaşamak istiyorsan, gözümün önünden çekilmeni öneririm. Yoksa bana seni Cravenshaw'ın merasında bir düelloya davet etmekten başka bir şans bırakmamış olacaksın."

Grace dünyanın ayaklarının altından kaydığını hissetti. "Ekselansları, hayır." Daha fazlasını söylemek istedi, fakat Raeborn Dükü ona o zamana dek gördüğü en sert bakışı atınca susmak zorunda kaldı.

Fentington ise durumun gidişatına daha çok şaşırmış gibi görünüyordu. "Fakat Ekselansları---"

Fentington daha cevabını veremeden, Raeborn adamın kravatını kavradı ve onu neredeyse havaya kaldırdı. "Bir kelime daha etmemeni öneririm. Leydi hakkında şimdiye kadar tek bir skandal bile ortaya atılmadı ve sen onu mahvetmek istiyorsun. Ve herkes de sebebini biliyor. Sebep kendisinin akıllılık yaparak senin evlilik teklifini reddetmesi ve senin de bu cevabı bir misilleme yapmadan kabul edecek kadar erkek olamaman."

"Bu doğru değil."

"Ve kimse de onu suçlayamaz. Sosyetede senin zalimliğini ve ahlaksız eğilimlerini bilmeyen tek bir kişi bile yok. Fakat maalesef bu iğrenç hareketleri kabullenmek yerine, herkes başını başka bir yöne çevirmeyi seçiyor. Fakat bu daha uzun sürmeyecek. Eğer leydim hakkında ağzından ona en ufak bir leke sürecek tek bir kelime bile çıkarsa, geçmişte yaptığın her iğrençliği tüm İngiltere'ye duyurmaktan çekinmem. Anlaşıldı mı?"

Raeborn Fentington'u bıraktı ve Fentington dengesini sağlayabilmek için bir savaş verdi. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı ve Grace adamın boynundan fırlayan da-

marları ay ışığında bile görebiliyordu. Böylesine bariz bir nefreti, böylesine şeytani istekleri daha önce hiç görmemişti.

"Bunu yaptığına pişman olacaksın," dedi Fentington, alçak ve hırıltılı sesi yalnızca daha fazla şiddet istediğine işaret ediyordu. Onlara doğru bir adım daha atarak bir parmağıyla suçlarcasına Grace'i işaret etti. "Unutmayacağım."

Ardından topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı, öfkeli hareketleri geçtiği yolda duran yarım düzine kadar izleyicinin kenara çekilmesine neden oldu.

Uzun bir süre boyunca kimse kımıldamadı ve ardından Raeborn orada duran küçük gruba sadece bir bakışıyla balo salonuna geri dönmelerini emretti. Birbirleriyle fısıldaşırlarken kafaları bir araya gelen grup oradan ayrıldı.

Grace alt dudağını ısırdı. Az önce olan şeyleri düşünürken karnında acımasız bir ağrı hissediyordu. Onun yüzünden yapılacak olan bir düellodan ucuz kurtulmuştu. Bir adamın yaralanmasından ya da ölümünden sorumlu olmaktan ucuz kurtulmuştu. Raeborn'un Fentington'a bir rekabet daveti göndereceğinden hiç şüphesi yoktu. Fentington ise bu defa geri adım atmıştı. Fakat bu misilleme yapmak için, yaptığı şey yüzünden Grace'e bir karşılık vermek için başka bir yol bulamayacağı anlamına gelmezdi. Raeborn'un yaptıkları yüzünden de. Raeborn onu topluluk içinde rezil ederek en büyük darbeyi vurmuştu.

Grace kollarını kendisine sarılır gibi karnına sardı. Titremesini durduramıyordu. Ayakları üzerinde zar zor duruyordu. Raeborn ona doğru gelip onu kollarının arasına aldığında ise, Grace daha önce hiç bu kadar müteşekkir hissetmediğini düşündü.

"Artık geçti, Grace," diye fısıldadı Raeborn, bir elini Grace'in sırtında gezdirip diğerini başının arkasına yerleştirerek onu göğsüne bastırırken. "Fentington konusunda endişelenme. Bir daha seni rahatsız etmeyecek."

Grace kollarını onun beline sardı ve kalbinin atışını dinledi. Hayatında ilk kez güvende hissetti. Dayanabileceği birisi olduğunu hissetti. Göz kulak olunacak değil de ona göz kulak olacak birisi olduğunu hissetti. Mükemmel bir histi. Aynı zamanda da korkutucu. Ona bu şekilde güvenmek güvenli değildi. Öğrendikleri zaman sosyete ile yüzleşmek daha zor bir hâl alırdı.

Balo biter bitmez, Raeborn ve Fentington arasında gerçekleşen sahnenin düzinelerce farklı şekilde yeniden cereyan edeceğinden hiçbir şüphesi yoktu. Ve Grace'in emin olduğu tek bir gerçek vardı. Herkes bu olayın gerçekleşme sebebinin Grace olduğunu bilecekti. *Yüksek sosyete* bu tartışmanın Grace yüzünden çıktığını bilecekti.

Raeborn Dükü'nün şaibeli bir geçmişi olan bir adamla ne ilgisi olabileceğiyle ilgili daha fazla soru ortaya çıkacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Başka bir hafta daha geçit ve Grace hâlâ âdet gördüğü haberini vermemişti. Raeborn böyle bir haber almayacağının farkındaydı. Onunla birlikte olalı neredeyse bir ay olmuştu.

Derin bir nefes aldı. Bir adamın hayatında kontrol edemediği bazı durumlar olabiliyordu. Vincent bunun o durumlardan biri olduğunun bilincindeydi. Eğer seçim ona kalmış olsaydı, Angeline'nin ölümünden sonra bir daha kimseyle evlenmeyeceğine dair ettiği yemini tutardı. Bir sonraki Raeborn vârisinin kendisinden olmayacağını bilmek onu üzmüyor değildi, fakat bunu yapardı. Çünkü başka bir kadının hayatını daha riske atmak istemiyordu.

Fakat Tanrı bu seçimi onun ellerinden almayı uygun görmüştü. Vincent sevinçten çığlık mı atmalıydı, yoksa umutsuzluktan ağlamalı mıydı bilmiyordu.

Yanından geçen bir uşağın elindeki tepsiden bir bardak almak için uzandı ve merdivenlerin en yukarısına baktı; Grace'in Baron Covington'un balosuna varmasını bekliyordu. Buraya geldiği zaman yüzündeki ifadenin dün gece Leydi Plumbdale'nin suaresindeki ya da bir önceki gece Mentery Kontesi'nin müzikalindeki gibi olacağını biliyordu. Ya da bir gün önce onu parkta gezintiye çıkardığı zaman

veya ondan bir gece önce operaya gittiklerinde yüzünde olan ifade gibi olacağını. Gergin bir bekleyiş içinde olduğunu belli eden endişeli bir ifade. Suçluluk ifadesi. Korku ifadesi.

Grace'in endişelerinin geçmişte kalacağı gün burnunda tütüyordu.

Raeborn ise elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve şu ana kadar başarılı olmuş görünüyordu. Sosyetenin her üyesi Grace'e gösterdiği ilgiyi fark ediyordu ve Grace'in adı gün geçtikte Raeborn adıyla daha fazla anılıyordu. Her şey Raeborn'un istediği gibiydi. Olması gerektiği gibiydi.

En son konuşmalarını hatırladığında kahkaha atmak istedi. Grace, Raeborn'a hamile olmadığından emin olduğunu söylerken üstü kapalı ip uçları kullanıyordu. Âdet döngüsünün işlemeye başlayacağını söylerken utançtan yanakları kızarıyordu. Fakat Raeborn hiç de öyle düşünmüyordu.

Grace'in kendini kandırdığının, bir gecelik bir ilişkinin böylesine kalıcı sonuçlar doğurmasının imkânsız olduğuna inanıyormuş gibi davrandığının farkındaydı. Raeborn, Grace'in hamile olduğunu adı gibi biliyordu. Ona daha fazla zaman vermenin sadece gereksiz endişelerini daha da arttıracağının ve hatta bebeğe zarar bile verebileceğini biliyordu.

Böylesine bir risk almak gibi bir amacı yoktu. Bebek her hâlükârda erken doğacaktı. Sosyeteye bebek doğduğunda evlilikleriyle doğum arasındaki zamanı saydıkları zaman verecekleri dedikodu malzemesine daha fazlasını eklemeye hiç gerek yoktu. Bir ay erken doğacak bir bebek spekülasyon yaratırdı. İki aydan daha uzun bir süre erken doğan bir bebek ise bariz bir kanıt olurdu.

Grace'e bir hafta daha verecekti. Eğer durum o zamana kadar bir farklılık göstermezse evleneceklerdi. Grace istesin ya da istemesin.

Raeborn merdivenlerin tepesine baktı ve onu gördü. Bu gece normalde giydiğinden daha dekolteli olan zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Uzun ve zarif boynu incilerden oluşan sade bir kolyeyle süslenmişti. Dik tuttuğu başı ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyle büyüleyici bir görüntü sergiliyordu.

Raeborn içinde yayılan garip bir sıcaklık hissetti, karnının derinliklerinde girdaplar oluşturan bir sıcaklık. Grace'in gözleri odayı tarayıp onun bakışlarıyla buluştuğunda durduğu an Raeborn'un yüzünde engel olamadığı bir gülümseme oluştu.

Grace o zaman kadar gördüğü en büyüleyici gözlere sahipti. Zekâ ve yaşam pırıltılarıyla bezeli kocaman, siyah gözler. Altın sarısı saçları rahat bir şekilde başının üzerinde toplanmış, sık ve dağınık bukleleri de omuzlarına salıverilmişti. Yüzünü çevreleyen birkaç ince kurdele vardı ve Grace, yanaklarında gül rengi ton ile odadaki en etkileyici kadındı.

Raeborn gülümsedi. Ona nasıl göründüğünü düşündüğünü söylese de Grace'in bunun aksini iddia edeceğini biliyordu. Bu özellik ise onu daha da güzel hâle getiriyordu. Gerçekten de ne kadar güzel olduğunun farkında değildi.

Grace merdivenlerin sonuna geldiğinde, Vincent onunla buluşmak için yanına yürüdü. Tüm odanın onun hareketlerine ve Grace'in tepkilerine odaklandığını biliyordu. Bu düşünce onu rahatsız etmiyordu. Hepsi oyunun bir parçasıydı. Her şey tüm sosyeteyi birbirlerinden etkilendiklerine inandırmak için üstlendikleri rollerin parçasıydı. Birbirlerini ikna etmek için sergiledikleri oyunun parçasıydı.

Grace'in yanına vardığında eğildi ve eline bir öpücük kondurdu. "Leydi Grace."

"Ekselansları."

"Leydi Wedgewood. Wedgewood," dedi Grace'in kardeşini ve onun eşini selamlarken.

Raeborn dikkatini yeniden Grace'e verdi ve Grace bir anlığına onun bakışlarına karşılık vermedi. Fakat bu Raeborn'un, Grace'in kendisine verecek bir haberi olmadığını anlamasına yetmişti. Grace ona hâlâ hamile olmadığı garantisini veremiyordu.

"Ekselansları," dedi Wedgewood Markizi Vincent'm bakışlarını Grace'in gözlerinin altındaki gölgelerden uzaklaştırarak. "En küçük kardeşim Annie'nin balayından dönüşünü kutlamak için bir hafta sonra bir akşam yemeği partisi düzenlemeyi düşünüyorum. Bu etkinliğe katılarak bizi onurlandırır mısınız?"

Vincent nazik bir şekilde eğildi. "Zevk duyarım."

"Mükemmel," dedi Leydi Wedgewood, gülüşü samimiydi. "Yarın bir aracı ile davetiyenizi gönderirim."

Vincent'ın bakışları Grace'in bakışlarıyla buluşmuştu ki Wedgewood Markisi salona az önce gelen üç ya da dört diğer adamla ettiği sohbete onu da ekledi. Vincent bir gözünü Grace'in üzerinde tutarken, bir yandan da diğer adamların dediklerine odaklanmıştı. Rengi solmuştu ve Raeborn'un bir görüş bildirmesi gerekirse, geçen aydan beri karnı biraz kalınlaşmıştı da. Vincent içinde köpüren bir endişe dalgası hissetti.

Ona bir adım daha yaklaştı. "Affedersin, leydim, fakat biraz temiz hava alabilmek için benimle dışarıya kadar gelir misin?"

Grace alnını çattı, yüzünde neredeyse bir şaşkınlık ifadesi oluşmuştu. Ardından sanki oynaması gereken rolü bir anda hatırlamış gibi dudaklarına bir gülücük kondurdu. Vincent kolunu kaldırdı ve Grace de onun koluna girdi.

Oraya vardıklarında teras boştu, fakat Raeborn kendilerine kulak misafiri olunması ihtimalini göze almak istemediği için onu ışıklandırılmış bir yoldan aşağı indirdi. Bahçenin ortasın ufak, üzüm asmalarıyla kaplı bir çardak vardı. Ve Raeborn Grace'i oraya yönlendirdi.

Merdivenlerden çıktılar ve banka doğru ilerlediler. Grace oturdu ve Raeborn da bir elini onun omzuna yerleştirerek hemen önünde durdu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu."

"Sabahları mide bulantısı yaşamaya başladın mı?"

Grace kendini ondan geri çekerek ayağa fırladı. "Hayır!"

Vincent onun geçmesine izin vererek bir adım geri gitti. Grace çardağın diğer tarafına geçerek ona arkasını döndü. Kendini korumak istercesine bir tavırla kollarını karnına sardı ve sanki orada görebileceği bir şey varmış gibi karanlığın içine baktı.

Vincent onun yanına gitmek, ona sarılmak ve onu rahatlatmak istiyordu. Fakat Grace'in hâlâ biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kendisine olanları, onlara olanları kabullenmesi için hâlâ biraz zamana ihtiyacı vardı.

Raeborn, Grace'in omuzlarının ürperdiğini ve nefesinin titrediğini fark etti. Bu işkenceye daha fazla dayanamadı. Ona doğru ilerledi ve onu kendisine çevirerek kollarının arasına aldı.

"Sorun yok, Grace. Artık bu konuda yapılacak bir şey yok."

"Ben hâlâ emin değilim. Âdetlerim gerçekten çok düzensizdir. Ben... Ben..."

"Şşş," diye fısıldadı Vincent. Onu kendisine doğru çekti ve başını tutup göğsüne yasladı. Grace titriyordu ve Raeborn Grace'in ağlamamak için kendisini tutmaya çalıştığının farkındaydı.

"Benim soyadımı ve çocuğumu taşımak senin için bu kadar mı korkunç bir şey?"

Grace kendini ondan geri çekti ve ahşap tırabzana yaslanmadan önce elini yanağına götürdü. Raeborn'a arkası dönüktü, omuzları dik ve çenesi havadaydı. "Sana bir sorum olacak, Ekselansları," dedi acı dolu bakışlarını onun

bakışlarına kenetleyerek. "Normal şartlar altında tanışmış olsaydık bana dönüp ikinci bir defa bakar mıydım?"

"Bakardım diye düşünüyorum."

Grace gülümsedi. "Mükemmel bir cevap. Tıpkı geçen haftalarda yaptığınız her şeyin mükemmel olması gibi: çiçekler, notlar, öğleden sonra gezintileri, toplum içindeyken yüzünde oluşan o sıcak gülümseme. Beni tüm Londra'da peşinde en çok koşulan kadınmış gibi hissettirmekle kalmadın, tüm sosyeteyi de benim senin karın olmamı istediğine inandırdın."

"Sen ne yapmamı isterdin?"

Grace parmaklarını dalgın bir şekilde tırabzanların üzerinde gezdirdi. "Sana pek seçim hakkı bırakmadım, öyle değil mi?"

Vincent cevap vermedi. Veremedi. Ona ne kadar sinirli olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Kendisini onunla evlenmek için tuzağa düşürdüğünü bilerek ne kadar öfkelendirdiğini? Onu hamile bıraktığını düşünerek, Grace'in onu en büyük kâbusuyla üçünce kez yüzleşmeye zorladığını düşünerek ne kadar korktuğunu ona nasıl söyleyecekti? O kadar korkuyordu ki düşüp bayılacağını sandığı anlar oluyordu.

Fakat yine de, bir yanı Grace'in onu kandırmasının en sonunda bir vâris sahibi olmasına bir şans tanıdığını fark etmişti. Ve bu kendi başına asla almayacağı bir riskti.

Grace omzunun üzerinden ona baktı. "Kendimi kurtarmak için seni mahvettim. Belki de aklında olan başkası---"

Grace döndü ve ellerini boynuna götürdü. Gözleri kocaman oldu ve yüzünde açıkça görülen saf bir panik ifadesi vardı. "Başka biri var mıydı? Evlenmek istediğin biri var mıydı? Âşık olduğunu düşündüğün herhangi biri var mıydı?"

"Hayır. Kimse yoktu. Ve sen de beni mahvetmedin."

Raeborn Grace'in iç çektiğini duydu. "Mahvetmedim mi? Peki, sen bu duruma ne ad veriyorsun?"

Grace ellerini birleştirdi ve Vincent gerginliğinin arttığını hissetti. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve omuzlarına yerleştirdiği elleriyle onu kendisine doğru çekti. "Bence bu konuda kendini gerekenden fazla üzüyorsun." Bir parmağını Grace'in çenesinin altına yerleştirdi ve başını yukarı kaldırdı, ardından parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Benim istediğimden çok daha fazla endişeleniyorsun."

Bunu söyledikten sonra öne eğildi ve onu öptü.

***

Grace, Raeborn'un onu öpeceğini daha ona sarıldığı anda anlamıştı. İçinden bir ses Raeborn'un onu öpmesinin tek nedeninin kendisinden beklenenin bu olması olduğunu söylüyordu. Ay ışığı altında paylaşacakları küçük bir öpücüğün ilişkilerini ileri götürmede bir adım olduğunu söylüyordu. Bu öpücüğün onun için gönderdiği çiçeklerden ya da yazdığı notlardan hiçbir farkı olmayan, zorunlu bir hareket olduğunu söylüyordu. Grace'in bir yanı başını çevirip ona etrafta kendilerini izleyen bir seyirci kitlesi olmadığı zamanlarda bu gibi davranışları sergilemesini beklemediğini belirtmek istedi.

Ama içinden gelen daha baskın bir ses buna izin vermiyordu. Bir yanı Raeborn'un onu öpmesini öylesine istiyordu ki bu arzu Grace'in canını yakıyordu. Ve aynı yanı Raeborn'un tıpkı Madam Genevieve'in mekânında geçirdikleri gece yaptığı gibi kollarını ona sarmasını ve dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirmesini istiyordu. O anı yeniden yaşamayı öylesine istiyordu ki kendisini zar zor dizginliyordu.

Bir yanı da aynı olmayacağından korkuyordu. Artık Grace'in kim olduğunu ve ona ne yaptığını bildiği için, hayal kırıklığının ve öfkenin her dokunuşta, her öpücükten kendini belli edeceğinden korkuyordu.

Grace kaskatı kesildi. Ne tam olarak geri çekilmişti ne de tam anlamıyla itaat ediyordu.

"Korkma, Grace," diye fısıldadı Raeborn, Grace'in yüzünü ellerinin arasına alıp parmaklarıyla yanaklarında nazik çemberler çizerken. Parmakları Grace'in ensesine ulaştı ve dikkatli bir şekilde tuttu.

Grace Vincent'ı teslimiyet olarak algıladığı bir şekilde iç çekti ve bir an sonra Vincent'ın dudakları gelerek dudaklarını kapladı.

Dudakları onun dudaklarında dolaşırken, paylaştıkları öpücük yumuşak, nazik ve muzipti. Ve Grace de onu öptü. İlk başta çekingen olan öpücükleri daha sonra oldukça tutkulu bir hâl aldı. Bu hareket Vincent'ın ihtiyaç duyduğu tüm cesareti toparlamasına yetmişti.

Vincent da derin bir iç çekti ve kollarını Grace'e doladıktan sonra ağzını onun ağzının üzerine kapattı.

Ah, evet. Grace'in hatırladığı da buydu. İki ruhun bir araya gelmesi, iki insanın nefeslerinin birleşmesi ve dudakların çatışması. Grace kollarını onun boynuna doladı ve kendine doğru çekti. Gitgide derinleşen öpücüklerinin etkisi sertleşti ve kontrol edemediği duygulardan oluşan bir girdaba sürüklemeye başladı. Raeborn öpücüklerini derinleştirdi ve Grace'in de aynısını yapmasını istediğini belirtiyordu. Grace de öyle yaptı.

Dili Grace'in dudaklarına değdi, her birine şehvetle dokunurken dilini sanki bir ödül ararmış gibi, sanki sefere çıkmış gibi Grace'in ağzının derinliklerine ittirdi. Grace parmaklarını Raeborn'un başının arkasına yerleştirdi ve sıkıca tuttu, ağzını işgal eden adamı kendisine yakın tutmak istiyordu. Grace onunla cüretkârca buluştu. Ona erişmeye çabalıyor, arıyor, araştırıyor, istiyordu. Ve aradığını da buluyordu.

Dillerinin birleşmesi çok hassas duyguların patlamasına

neden olmuştu. Sessizliğin içinde bir inilti duyuldu ve Grace bu iniltinin kendisinden geldiğini biliyordu.

Vincent'ın dudakları onun dudaklarının üzerinde gezindi. Her öpücük bir öncekinden daha yoğundu ve vücutlarının yalnızca bu kısmının birleşmesi bile Grace'in kaldırabileceğinden fazlaydı. Ve ardından Vincent'ın öpücükleri yeniden derinleşti.

Grace ona tutundu, çünkü yapabileceği tek şey buydu. Bacakları onu taşıyacak güçte değildi ve dizleri de onu tutacak istikrara sahip değildi. Vincent'a tutundu ve onu daha önce hiç hissetmediği bir arzuyla öptü. Arzusu öyle tüketiciydi ki Vincent'ın ona sunduğu bu şey olmadan hayatta kalmanın imkânsız olduğunu düşündü. Ve Vincent geri çekildiğinde Grace neredeyse ölüyordu.

Dudakları Grace'in dudaklarının üzerinde durdu, ardından başını kaldırdı ve kendisini Grace'den ayırdı. Grace iniltisini bastırdı. Dudaklarının üzerindeki dudaklarının yokluğu neredeyse acı veriyordu. Fakat Vincent onu bırakmamıştı. Derin bir nefes vererek, Grace'i kendisine çekti ve nefes alışverişleri normal hâle gelene kadar ona sarıldı. Uzun bir süre boyunca ikisi de kıpırdamadı.

"Sanırım artık geri dönmeliyiz," dedi Vincent sonunda. "Eğer biraz daha dışarıda durursak insanlar konuşmaya başlayacaktır."

Kolunu uzattı ve koluna giren Grace ile birlikte yeniden eve girdiler.

"İyi misin?" diye sordu Vincent sıcak balo salonuna adım attıklarında.

Grace tabii ki iyi olduğunu söyleyerek arsızca bir yanıt vermek istedi ama bundan pek emin değildi. Yalnızca başını sallamakla yetindi.¶"Sen burada bekle ve ben de gidip bize içecek bir şeyler alayım. Hemen geri dönerim."

Grace yeniden başını salladı ve Vincent onun yanından

ayrıldı. Onun balo salonunun karşısına yürüyüşünü izledi, mükemmel varlığının her noktasından güç ve görkem fışkırıyordu. Geniş omuzları baskın bir karakteri işaret ediyor ve asil duruşu da saygı ve hayranlık duyguları uyandırıyordu. Grace bakışlarını ondan alamadı.

"Oldukça çarpıcı bir görüntüsü var, değil mi?"

Grace döndü ve karşısında uzun boylu ve yüzündeki gülümsemesi gülümseyen gözleriyle uyum gösteren, yakışıklı bir yabancıyla karşılaştı. Grace kendini birdenbire ona yakın hissetti, fakat nedenini anlayamadı. Fakat o da Vincent gibi siyah saçlara ve kapkara gözlere sahipti.

"Sizi ürküttüğüm için beni affedin, leydim."

Grace birkaç derin nefes aldı. "Ürkütmediniz, gerçekten. Sadece burada birisinin olduğunu bilmiyordum."

"Size kendimi tanıtayım. Ben Kevin Germaine. Raeborn'un kuzeniyim."

Grace, Germaine önünde eğilirken şaşkınlığını gizleyemedi. Germaine onun elini tutarak dudaklarına götürdü. Vücudunu tekrar dikleştirdiğinde ise Grace'in yüzüne odakladığı açık bakışları Grace'in ona yakın hissetmesine neden oldu.

"Ah," dedi Germaine rahat bir tavırla başını yana yatırarak. "Görüyorum ki Ekselansları ailesinden bahsetmek konusunda biraz eksik kalıyor."

"Bu onun dikkatini çekeceğim bir kusur, emin olabilirsiniz," dedi Grace samimi bir şekilde. Fakat sonra Vincent hakkında ne kadar az şey bildiğini, ona ailesi ve geçmişi hakkında ne kadar az şey sorduğunu fark etti. "Kuzeni olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

"Evet. Babam ve Raeborn'un babası kardeşti. Babam ben on altı yaşındayken öldü ve Raeborn'u da gardiyanlığıma atadı."

"Gardiyanlığınıza mı?"

"Evet. Babam çok zeki bir şekilde Ekselanslarını tüm mirasımdan ve yetiştirilme şeklimden sorumlu kıldı. Raeborn'un geleceğim üzerindeki etkisini anlatamam."

Grace, Germaine'in bakışlarında karanlık bir parıltı gördüğünü sandı, fakat tekrar baktığında herhangi bir şey göremedi ve bunun kendi hayal ürününün bir parçası olduğunu düşündü. "Peki, bu anlaşma sizin de onayladığınız bir anlaşma mı?"

"Neden olmasın ki, leydim? Raeborn'dan daha güvenilir olan bir mütevelli hayal edemiyorum. Ya da daha kontrollü. Mirasımın durumunu kontrol edecek Raeborn gibi birisi olmasaydı hayatım ne hâlde olurdu bilemiyorum."

"O hâlde siz ve Raeborn oldukça yakın olmalısınız."

Germaine gülümsedi. "Ben öyle düşünmek istiyorum. Yaşayan tek akrabası benim ki bana sizden bahsetmemiş olmasının bende yarattığı hayal kırıklığının nedeni de bu. Ya da benden size."

"Hayal kırıklığı noktasında size katılıyorum," diyerek gülümsedi Grace.

"Şans eseri kendisinin yeni bir eş arayışında olduğunu öğrendiğimde çok şaşırdım. Nasıl şok olduğumu bilemezsiniz."

"Şok mu?" dedi Grace midesinin derinliklerinde gergin bir düğüm hissederek.

"Evet. Özellikle de geçmişte bir değil, iki karısını ve onlarla birlikte iki vârisini de kaybetme trajedisini yaşamış birisi olduğunu göz önünde bulundurursak. Fikrini değiştirdiğini ve bir daha asla evlenmeyeceğine dair olan yeminine sadık kalmayacağını gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Grace bakışlarını indirdi. İnsanların bu yeminden haberi var mıydı? Onu Raeborn ile her gördüklerinden akıllarına bu mu geliyordu?

"Yalnız kalmak tam bir ziyan olurdu. Her ikisine de

oldukça düşkündü ve biricik Angeline'si öldükten sonra başka bir eş arayışına girmediğinde, bir vârisi olmasın diye lanetlendiği dedikodularına gerçekten de inandığından korkmuştum."

Grace yüzünün renginin attığını fark etti. "Evlilikleri birer aşk evliliği miydi?" diye sordu, gelecek cevaptan korkarak.

Germaine gülümsedi. "Evet. Öyle olduğunu düşünüyorum. Fakat bu geçmişteydi ve biz şimdide yaşıyoruz. Her neyse, ben kendisinin böyle bir dedikoduya kulak asmadığını gördüğüme gerçekten çok memnun oldum. Hatta böylesine güzel ve zarif birisini seçecek kadar mükemmel bir zevke sahip olduğunu gördüğüme daha da memnun oldum."

Grace'in kalbi göğsünde fırtınalar koparıyordu. Raeborn'un geçmişinin gömülü kalmasına izin vermesi gerektiğini biliyordu, fakat bunu yapamıyordu. Daha fazlasını bilmek istiyordu ve Raeborn'un hayatının o kısmını kesinlikle ifşa etmeyeceğinin de farkındaydı. "Teşekkür ederim, efendim. Fakat Ekselanslarının eninde sonunda yeniden evleneceğini tahmin etmiş olmalısınız."

"Aslına bakarsanız, evleneceğine inanmıyordum."

"Fakat neden?" dedi Grace, Raeborn'un geçmişini gömülü bırakması konusunda onu uyarmaya çalışan sesi susturmaya çalışarak.

"Alacağı riskin böylesine bir kayba değmeyeceğini düşünüyor sanırım. Tek bildiğim son karısının ölümünden sonra bir daha asla evlenmeyeceğine, bir daha asla bir çocuğa babalık yapmayı düşünmeyeceğine dair çok katı bir şekilde yemin ettiği." Germaine'in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Oldukça özel olmalısınız, leydim. Güzeller güzeli Angeline öldüğünden beri Raeborn'un adı asla bir başkasıyla anılmamıştı."

Grace elleriyle elbisesinin iki yanını sımsıkı tuttu, oda etrafında dönerken dengesini sağlamaya çalışıyordu.

"Ve Raeborn'un mükemmel bir seçim yaptığını da eklemek istiyorum. İkiniz birbirinize mükemmel bir uyum sağlayacaksınız."

Grace göğsüne batıp çıkan suçluluk duygusunun acısını hissetti. Germaine'in böyle düşünmesine izin veremezdi. Yüksek sosyeteyi kandırmak bir şeydi, fakat Raeborn'un kuzenini kandırmak bambaşka bir şeydi. "Teşekkür ederim, efendim. Böyle düşünmenize sevindim, fakat biraz hızlı çıkarımlarda bulunuyorsunuz. Raeborn ve ben yalnızca arkadaşız."

Germaine'in yüzündeki ifade ona inanmadığını gösterir yöndeydi ama Grace, genç adam bunu dile getirmediği için minnettardı. "Yine de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Raeborn ile akraba olduğunuzu daha ilk bakışta fark etmeliydim. Ten renkleriniz aynı ve birbirinize daha birçok açıdan da benziyorsunuz."

Kevin Germaine kocaman gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak alıyorum, leydim. Sanırım bunun nedeni babalarımızın kardeş olmasıydı."

"Aslına bakarsan, ikizlerdi," dedi Raeborn, Grace'in arkasından.

Grace arkasına döndü ve elinde iki bardak ile bekleyen Raeborn'u gördü.

"İkiz mi?" dedi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

"Evet. Bu ailemizde zaman zaman görülen bir durum."

Bardaklardan birini Grace'e uzattı ve Grace bardağı aldığında Vincent ona bir adım daha yaklaştı. Grace kendisini ondan ayırmak istedi. Onun yakın olması dolayısıyla doğan o battaniyeye sarılmış hissini yaşamamak için aralarında belli bir mesafe bulunmasını istedi.

Artık çok daha fazlasını anlıyordu. Raeborn ne zaman evlilik hakkında konuşsa sözlerinin altında yattığını hissettiği o öfkenin nedenini anlıyordu. Adamın bir daha evlen-

mek gibi bir niyeti yoktu. Hiçbir vârisi olmamasına rağmen başka bir çocuk istemiyordu.

Tüm oda etrafında dönmeye başlamıştı ve Grace, Raeborn'un ona getirdiği soğuk içecekten hızlıca bir yudum aldı.

"Burada olduğunu fark etmemiştim," dedi Raeborn kuzenine, gözlerinde farklı bir bakış vardı. "Seni görmek çok hoş. Son görüşmemizin üzerinden birkaç hafta geçmişti."

"Evet, öyle. Biraz meşguldüm."

"Ben de öyle duydum. Gelişme kaydediyormuşsun."

Çok uzun süren birkaç saniye boyunca iki adam birbirlerine dik dik baktılar. Grace aralarındaki durumun ne olduğu konusunda emin değildi ama bir şeyler olduğu belliydi. Önemli bir şeyler. Sessizliği bölen kişi Vincent'ın kuzeni oldu.

"Günlük hesap kitap özeti alacağını bilmiyordum," dedi iltifatı yok sayarak, ardından dikkatini yeniden Grace'e çevirdi.

"Raeborn. Böylesine güzel biriyle tanıştığını bana söylemediğin için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilemezsin."

"O hâlde sana bir özür borçluyum. Evet, onunla tanıştım." Raeborn bakışlarını Grace'e çevirdi ve Grace yeniden kendi rolünü üstlenmesi gerektiğinin farkına vararak gülümsedi.

"Ve şu anda böylesine güzel bir hanımla dans etmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok." Grace'e elini uzattı. "İzninle."

"Tabii ki."

Raeborn, Grace'in elindeki bardağı aldı ve oradan geçen bir uşağa verdi, ardından Grace'i dans pistine yönlendirdi. Orkestra vals çalmaya başlıyordu ve Vincent kollarına aldığı Grace'i zeminde uzman bir şekilde döndürdü.

"Çok güzel dans ediyorsun," dedi Raeborn bir muhabbet açmaya çalışarak. "Ayak parmaklarıma basmayan biriyle dans etmekten ne kadar hoşlanıyorum hayal bile edemezsin."

Grace güldü. "Bunun sebebi nasıl dans edileceğini öğretmem gereken altı kız kardeşimin olmasıydı. Bol bol pratik yaptım."

"Sana kim öğretti peki?"

"Annem. Dans etmeyi çok severdi."

"Belli oluyor. Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On iki."

"Hasta mıydı?"

"Hayır. Anne'yi doğururken öldü."

Hava birdenbire serinledi ve Grace ellerinin Raeborn'un gerilen kaslarını hissetti. Bunun sebebini de biliyordu. Raeborn uzun bir süre konuşmadı, tek yaptığı sanki dans etmek doğasında varmışçasına rahat bir şekilde Grace'in adımlarına eşlik etmekti. Yeniden konuşmaya başladığında ise kısa kelimeler kullandı.

"Kuzenim sana ne söyledi, Grace?"

"Hiçbir şey. Yalnızca tanışmak istediğini ve bizi tanıştıran kişi sen olmadığın için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyledi."

"Hepsi bu mu?"

Grace renginin attığını hissetti. Kevin Germaine'in ona söylediği her şeyi nasıl dillendirebilirdi? Artık Vincent'ın kendisiyle neden evlenmek istemediğini bildiğini nasıl söyleyebilirdi? Neden bir kadının hamileliğini görmek istemediğini, başka bir vârisi kaybetme riskini almak istemediğini bildiğini nasıl söyleyebilirdi?

"Başka ne söyleyebilirdi ki?"

Raeborn kaşlarını kaldırdı. "Hiç."

Sanki Grace'in ona her şeyi söylemediğini biliyormuş

gibi onu bakışlarının odağından çıkarmadı. Grace ondan uzak durmak istiyordu. Düşünebileceği, uzak bir yerde olmak istiyordu. Kendi başına kalabileceği bir yerde. Birkaç günlüğüne herkesten ve her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Belki de Vincent her gün başında durup ona göz kulak olmasaydı ya da Grace sürekli olarak kendisine biçilen rolü oynamaya çalışmasaydı vücudu normal hâline gelir ve tüm bu kâbus sona erebilirdi.

Dansları bittiğinde Raeborn, Grace'i Caroline'ın yanına götürdü. Grace Raeborn'a iyi geceler dileklerini sunarken yorgun olduğunu ve eve gitmek istediğini ima etti. Caroline de ona katıldı. Ev sahiplerine veda ettikten sonra evden çıkarak serin bahar akşamına bir adım attılar.

Grace gece serinliğini hisseder hissetmez aklı netleşti ve artık tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

***

"Hâlâ uyanık mısın, Linny?" diye fısıldadı Grace, kardeşinin giyinme odasının kapısını tıkladıktan sonra.

Kapıyı Caroline'ın hizmetlisi açtı.

Caroline'ın içerden gelen sesini duydu. "İçeri gel, Grace. Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Grace odanın içine bir adım atarken. Hizmetli odadan ayrıldı ve kapıyı arkasından kapattı. "Sadece seninle konuşmaya ihtiyacım var."

Caroline iki masanın önünde duran sandalyesinden kalktı ve şöminenin önüne yerleştirilmiş çiçekli koltuğa, Grace'in yanına oturdu. "Sorun nedir, Grace?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var, Linny."

"Tabii ki. Ne istersen."

"Köşkünde kalmam konusunda yaptığın teklifi birkaç günlüğüne kabul etmek istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet. Yalnızca bir hafta kadar." Grace koltuktan kalktı ve Caroline'ın pencerenin önünde duran masasına doğru ilerledi. "Önümüzdeki hafta vereceğin akşam yemeği için burada olacağım. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki. Fakat yolunda gitmeyen bir şeyler mi var, Grace?"

"Hayır. Sadece birkaç gün kendimle baş başa kalmam gerekiyor. Sen de böyle bir teklif yapmış olduğuna göre, düşündüm ki..."

"Tabii ki, Grace. Uşaklardan birini de yanında götürebilirsin. Bizimle birlikte yaşayan sadece Herman ve Maudie var, yani istersen---"

Grace başını iki yana salladı. "Hayır. Gerçekten. Tamamen yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ," dedi Caroline ayağa kalkarak.

Grace kardeşine bakamıyordu. Bunun yerine parmağını dalgın bir şekilde masanın üzerinde gezdirdi. "Bana bir iyilik daha yapar mısın?"

"Yapabileceğim bir şeyse, evet."

"Lütfen nereye gittiğimi kimseye söyleme."

"Raeborn Dükü'ne bile mi?"

Grace Vincent'ın görüntüsünü gözünün önünden yok etmeye çalışarak gözlerini kapattı. Öpücüklerini ve Grace'in gittiğini öğrendiğinde hissedeceğinden emin olduğu öfkesini de.

"Evet. Raeborn Dükü'ne bile."

"Grace, bir şey mi---"

"Lütfen, Linny. Endişelenme. Her şey yolunda. Sadece kendime ayıracak biraz zamana ihtiyacım var. Benim nasıl olduğumu bilirsin. Hiçbir zaman Londra'yı ve bitmek bilmez partilerini, balolarını seven biri olmadım. Her zaman kasabada yaşamayı ve daha sessiz bir hayat yaşamayı tercih ettim."

"Peki, nereye gittiğini sorarsa?"

"Hiç beklenmedik bir çağrı aldığımı söyle. Önümüzdeki Cuma günü vereceğin akşam yemeği partine geleceğimi de."

"Bu cevapla yetineceğinden şüpheliyim."

"Muhtemelen yetinmeyecektir. Fakat benim gittiğimi öğrendiği zaman bu konuda bir şeyler yapmak için çok geç kalmış olacak. O yüzden pek de önemli değil."

Caroline bir süre sessizce durdu. Ardından Grace onun derin bir nefes verdiğini duydu. "Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Bu sabah. Erkenden."

"Pekâlâ. Ben bir fayton hazırlatayım."

Grace kız kardeşine sıkıca sarılmak için uzandı. "Teşekkür ederim, Linny. İyi geceler."

"İyi geceler, Grace."

Grace odasına gitti ve küçük bir kasaya kendisine bir hafta yetecek kadar kıyafet doldurdu. İşi bittiğinde ise geceliğini giyerek yatak örtüsünün altına girdi.

Gözlerini kapattığında yüzünde bir gülücük vardı. Bekâretini verdiği adamla karşı karşıya geldiğinden beri gerçekten huzurlu hissettiği ilk gece bu geceydi. Tek ihtiyacının ondan uzakta birkaç gün geçirmek olduğundan ve ardından durumun çözüleceğinden emindi. Sonrasında ona nihayet bir bebek beklemediğini söyleyebilecekti.

Grace haftalardır hissettiğinden çok daha iyi hissediyordu.

Ta ki sabah kalkıp kusmadan önce güçlükle lavaboya yetişene kadar.

Onuncu Bölüm

Vincent ön kapının tokmağını bıraktı ve Wedgewood Markizi'nin uşağının kapıyı açmasını bekledi. Dün geceden sonra Grace'i planları hakkında bilgilendirmesi gerektiğine karar vermişti. Bir hafta içinde evleneceklerini bildirme kararı vermişti.

Elini çenesinde gezdirdi. Grace'in bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu, fakat dün gece onu izledikten sonra artık zamanının geldiğine kanaat getirmişti. Grace karnının büyüdüğünden emin olsa da olmasa da, Raeborn oldukça emindi. Sanki en başından beri biliyor gibiydi. Bekâretini aldığı andan itibaren Grace'in rahmine bir bebek yerleştirdiğini biliyordu.

Fakat kahretsin ki bunu bir kez daha yaşayabileceğinden emin değildi. Grace çok ama çok kırılgandı. Vefat eden her iki karısından da daha hassas bir yapısı vardı.

Uşağın onun için açık tuttuğu kapıdan içeri girerken bir öfke ve gerginlik dalgası hissetti.

"Leydi Grace'i görmek istiyorum," dedi şapkasını ve eldivenlerini mavi üniformalı uşağa teslim ederken.

"Korkarım Leydi Grace dışarıdalar, Ekselansları."

Vincent duraksadı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Korkarım ki bilmiyorum, Ekselansları. Fakat Leydi

Wedgewood oturma odasında, birazdan çay içecek. Ve kendisi sizi bekliyor."

Vincent'ın midesinde rahatsız edici bir düğüm oluştu.

Uşak onayını beklemedi ve onu evin arka tarafına yönlendirdi. Kapıyı hafifçe çaldıktan sonra açtı ve Raeborn Dükü'nün geldiğini söyledi.

"Ekselansları," dedi Leydi Wedgewood onu karşılamak için elini uzatırken.

Vincent odanın karşısına yürüdü ve önünde eğilirken markizin eline resmi bir öpücük kondurdu.

"Lütfen oturun, Ekselansları."

Vincent markizin karşısındaki sandalyeye oturdu ve bekledi. Odada bir gerginlik hissi vardı. Sanki oradaki varlığı kendisi hariç diğer herkesin aşina olduğu bir oyunun parçasıymış gibiydi.

Sandalyesi öyle bir açıyla yerleştirilmişti ki markizin oturduğu koltuğa ne çok samimi olacak kadar ne de kolay bir sohbet, kolay bir sorgu yürütecek kadar yakındı. Markizin onu beklediği çok belliydi.

Midesinin derinliklerinde küçük, gergin bir uyarı ateşi yayıldı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Leydi Wedgewood koltukta öne doğru eğildi ve zarif bir biçimde iki bardak çay doldurdu. "Krema ve şeker ister misiniz?"

"Sadece krema olsun."

Vincent markizin her iki bardağa da krema koyuşunu izledi. Eğer yanılmıyorsa eli hafifçe titriyordu. İçinde bir rahatsız dürtü daha oluştu. "Ben Leydi Grace'i görmeye gelmiştim," dedi ses tonu olabildiğince duygusuz tutmaya çalışarak.

Leydi Wedgewood bir bardak ve bardak altlığı uzattı ve Vincent elindekileri aldıktan sonra yerine geri oturdu. Bakışları Vincent'ın bakışlarıyla bir defa bile karşılaşmadı ve

Vincent markizin ellerinin titrediğinden bu defa emin olmuştu.

"O nerede?"

Leydi Wedgewood derin bir nefes verdi ve bardağından küçük bir yudum aldı. "Size bunu söyleyemem, Ekselansları."

"Neden?"

Markiz Raeborn'un gözlerine baktı. "Grace'e bunu söylemeyeceğime dair söz verdim."

Vincent içinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştı, fakat çabalarının boşuna olduğunu biliyordu. "Ne zaman ayrıldı?"

"Bunun çok önemli olduğunu sanmıyorum, Ekselansları."

"Ne zaman?" diye tekrar etti.

"Bu sabah, erkenden."

"Uzaklaşmak için bir nedeni var mıydı peki?"

"Birkaç günlüğüne yalnız kalması gerektiğini söyledi. Grace sizin ya da benim gibi Londra hayatına alışık değil ve zaman zaman yalnızlığı tercih edebiliyor."

"Onunla konuşmak zorundayım. Lütfen bana onun nereye gittiğini söyleyin."

"Korkarım ki bu mümkün değil. Grace talimatlarında oldukça katıydı. Yalnız kalmak istiyor."

Vincent oturduğu yerden fırladı. "Ve ben de onun şu anda yalnız kalmasını istemiyorum."

Leydi Wedgewood'un ani nefesini duymuştu. "Saygısızlık etmek istemem, Ekselansları, fakat kardeşimin verdiği kararları onaylayacak bir konumda olduğunuzu düşünmüyorum. Ki nereye gittiği de sizi ilgilendiren bir şey değil. Grace'in Londra'dan gitmek ve kendisine birkaç gün ayırmak istemesinin nedeninin *siz* olabileceği aklınıza geldi mi hiç?"

Vincent Leydi Wedgewood'un gözlerinde öfkeyi ve sesindeki kararlılığı fark etmişti. Grace'in nereye gittiğini yalnızca sorarak öğrenemeyeceğinin farkındaydı.

"Kardeşimin üzerinde nasıl bir etkiniz var? Onun omuzlarını yüklediğiniz yük nedir?"

Vincent ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Caroline'a arkası dönüktü, omuzları dik ve elleri de belinde bağlanmış hâldeydi.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye sözüne devam etti markiz, sesi Vincent'ın mümkün olduğunu sanmadığı bir şekilde sertti, "fakat ikinizin arasında doğru olmayan bir şeyler olduğunu seziyorum. Kardeşi olarak, onu olabilecek her türlü şeye karşı korumayı bir görev olarak görüyorum. Onun canının yandığını görmeyeceğim."

"Ve ben de onun canını yakmak için kasıtlı bir şey yapmayacağım," diye cevapladı Raeborn arkasına dönmeden.

"Peki, aranızda onu üzecek nasıl bir şey yaşandı? Çünkü Grace üzgün. Birkaç haftadır bu hâlde."

"Onunla konuşmam gerekiyor, Leydi Wedgewood. Lütfen, bana onun nereye gittiğini söyleyin."

"Korkarım söyleyeceğiniz hiçbir şeyin bekleyemeyecek kadar önemli olduğunu düşünmüyorum. Cuma günü en küçük kardeşimizin balayı dönüşünü kutlamak için vereceğim akşam yemeğine geleceğine dair söz verdi."

Vincent başını iki yana salladı. "Ona bu kadar zaman tanıyamam."

Hava gerilimden çatırdayacak gibiydi. Raeborn, Grace'in kardeşini olayın daha da dışına ittiğini fark etmişti.

"Maalesef vermek zorundasınız. İstediği bu bir haftayı elde edememesine neden olacak kadar önemli bir şey düşünemiyorum."

Pencerenin dış tarafındaki, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olan bahçe Vincent'ın dikkatinden kaçmıştı.

Vincent bakıyordu ama yakında açmaya başlayacak mükemmel bahar çiçeklerini görmedi. Birbirlerini kovalarken bir daldan diğer dala sıçrayan sincapları da. Grace'in soluk yüzü, gözlerinin altındaki kara çizgiler ve Vincent'a bakarken yüzünde oluşan umutsuzluk ifadesi dışında hiçbir şey görmüyordu. Karnının büyüyüp büyümediğini şimdiye kadar anlamış olması gerekiyordu. Ve eğer karnının büyüdüğünün farkındaysa da, Vincent bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdi.

Arkasına döndü. "Size onun nereye gittiğini bir kez daha soruyorum."

"Üzgünüm. Daha önce de söylediğim gibi, hiçbir şey onun canını sıkmanıza neden olacak kadar önemli olamaz. Kendisi bir hafta içinde geri dönene kadar beklemek zorundasınız."

Vincent başını eğdi ve derin bir iç çekti. Leydi Wedgewood'a neden şüphelendiğini söylemek istemiyordu. Grace'in de korkularını dile getirmediğini biliyordu. Fakat bir seçeneği yoktu.

"Yeterince önemli olan bir şey var." Vincent, Grace'in kardeşine ona daha yürümeye başladığı dönemde edindirilen o asil ifadesiyle baktı. "Kardeşinizin benim çocuğumu taşıyor olması gibi büyük bir ihtimal var."

Leydi Wedgewood'un elindeki bardak ve altlık yere düştü. Çay markizin eteğini kirletti. Her iki elini de küçük çığlını bastırması için ağzına kapatırken yüzünün tüm rengi attı.

Vincent ayaklarının dibindeki parçalara ayrılmış bardağı görmezden gelerek ona bir adım daha yaklaştı. "Eğer durum gerçekten de böyleyse, Grace'in şu anda yalnız olmasını istemiyorum. Ayrıca, dedikodulardan kaçınabilmek için, elimizden geldiğince çabuk evlenmeliyiz. Özel izni çoktan aldım ve Cuma günü öğleden sonrası saatlerini boş bırak-

ması için Papaz Carrington ile gerekli ayarlamaları yaptım."

Wedgewood Markizi konuşabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. Konuştuğu zaman ise sesi sığ ve duygusuzdu. "Bu mümkün değil. Grace hamile ola---"

Vincent elini kaldırdı. "Şu kadarını söyleyeyim, leydim, çok büyük bir ihtimalle öyle."

Leydi Wedgewood sarsılmış görünüyordu.

"Bu bilgiyi kolay kolay paylaşmazdım, leydim. Fakat Grace'in gizli tutmaya çalıştığından emin olduğum bir utanç durumunu ortaya çıkarmadan ağzınızdan laf alabilmem mümkün olsaydı, emin olun öyle yapardım."

Leydi Wedgewood ellerini kucağında birleştirdi. Gözle görülür şekilde sarsılmıştı. "Ben bilmiyordum," dedi. "Grace en ufak bir ipucu bile..."

"Sanırım bir çeşit mucize bekliyor. Fakat korkarım öyle bir mucize olmayacak."

Markiz güç bir nefes aldı ve ardından ciddi bakışlarını Vincent'a odakladı. "Siz de bir mucize bekliyor musunuz, Ekselansları?"

Vincent kaşlarını kaldırdı. "Ben oldukça gerçekçi bir adamımdır, Leydi Wedgewood. Hiçbir zaman mucizelere inanmadım."

"Anlıyorum," diye fısıldadı markiz, ellerini öyle sıkı kapatmıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Bu yüzden olabildiğince erken bir şekilde enlenmemiz lazım. En geç önümüzdeki Cuma. Tüm ailesinin böyle özel bir durum için bir arada bulunması Grace'in de hoşuna gidecektir, eminim. Eğer siz de uygun görürseniz, töreni burada yapabiliriz ve vereceğiniz o akşam yemeği partisi bir çeşit kutlama olabilir."

"Tabii ki."

"Şimdi. Eğer bana kız kardeşinizin nerede olduğunu söylerseniz, ben yola çıkayım."

Wedgewood Markizi yanağından akan gözyaşını sildi ve Raeborn'a Grace'in nereye gittiğini söyledi.

***

Vincent bineğini sırılsıklam olmuş İngiliz kasabasına sürdü. Her kilometrede daha da yoğu hâle gelen güneşsizliği ve ağır sisi görmezden geliyordu. İliklerini kadar donmuştu. Grace şükretmeliydi. Belki de Vincent ona ulaşana kadar, soğuk hava alevler içindeki öfkesini biraz yatıştırabilirdi.

Fakat büyük ihtimalle bu yalnızca onu daha da sinirlendirecek ve içinde gitgide büyüyen öfkesini daha da alevlendirecekti. Ne diye çekip gitmişti ki? Kaçıp gitmekten nasıl bir hayır beklenebilirdi? Milyonlarca yıl geçse de kadınların kafasının nasıl çalıştığını anlayamayacaktı. Ondan kaçarak neyi başarmaya çalıştığını anlayamayacaktı.

Vincent kendisini yağmur korumak için başını atının boynuna doğru eğdi ve Grace'in kaçmaya çalışacağını daha önceden göremediği için kendi kendine bin defa kızdı. Fakat arazi işleri tüm sabahını ve öğleden sonrası vaktini almıştı ve o da planladıkları zamanda gelemediği için özürlerini ilettirmek zorunda kalmıştı. Çok daha sonra Wedgewoodların evine gidene kadar da Grace'in gittiğinden haberi olmamıştı.

Grace'in onu bırakıp gittiğini öğrendiğinden ne kadar öfkelendiğini düşünmemeye çalıştı. Tıpkı yeniden evlenmemek için elindeki tüm nedenleri hatırlamaya kendisini zorladığı gibi. Ve evlenmeyecekti de. Fakat Grace onu buna zorlamıştı.

Grace'i düşündü, onun üzerine uzandığı ve Grace'in kendisini ona bıraktığı geceyi ve bu hatıranın hayat boyu devam edecek bir hatıra olduğunu. Bu bebek sağ salim doğ-

duğunda ki öyle doğması için Tanrı'ya dualar ediyordu, bir daha asla onunla birlikte olmayacaktı. Onu bir kez daha hamile bırakma riskini almayacaktı.

Tıpkı onu sevme riskini almadığı gibi. Geçtikleri ay boyunca ona kur yapmış, onunla dans etmiş ve konuşmuştu. Onunla gülmüş, ona sarılmış ve bir defaya mahsus olmak üzere onu öpme hatasını yapmıştı. Ona âşık olmanın her zaman çok kolay olacağını biliyordu. Fakat bu bir daha hissetmek için kendisine asla izin vermeyeceği bir duyguydu. Kaybın acısını iki defa yaşamıştı. Aynı acıyı bir daha yaşamayacaktı.

Vincent atını daha da hızlandırdı. İliklerini kadar ıslanmıştı ve oraya ne kadar erken varırsa, kuruluk ve sıcaklık hissine o kadar erken kavuşacaktı. Ve tartışmasını o kadar erken yapacaktı.

Vincent Leydi Wedgewood'un onu Grace'in bulunduğu köşek götüreceğini söylediği patikayı geçtiğini fark edince atını birden durdurdu ve arkasına döndü. Eyerin üzerinde yağmurun izin verdiği kadar dik oturdu ve dizginleri çekerek atını döndürdü.

Atı henüz birkaç adım atmıştı ki Vincent sol tarafında ani bir sancı hissetti. Bir an sonra havada bir silah sesi duydu. Vurulduğunu anlaması da birkaç saniyesini aldı. Birkaç dakika sonra da korkunun onu tükettiğini hissetti.

Vincent elini yan tarafına yerleştirdi ve birkaç ağacın olduğu sağ tarafına doğru baktı. Gözleri karanlığın içinde bir hareket fark etti ancak ağaçların arasında ilerleyen beyaz bir bulanıklık dışında bir şey göremedi. Bir kez daha baktı ama o şey yok olmuştu. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Derin bir nefes almaya çalıştı, fakat acısı tüm göğsüne yayılıyor, kolunu parmak uçlarına kadar uyuşturuyordu. Onu tüketen, katlanılmaz acıyla savaştı ve kısa süren bir tereddüdün ardından eğildi ve harekete geçmesi için atını tekmeledi.

Havada başka bir atış sesi daha duyuldu. Eyere tutunmak vücudundaki tüm gücü kullanmasını gerektiriyordu. Yere düşmemek için tüm yaşam gücünü kullanması gerekiyordu.

Vincent elini bir tarafına kenetledi. Parmaklarının arasından kan akıyordu. Maşa gibi sıcak bir acı onu içten içe tüketiyordu.

Gökyüzü dönmeye başladı ve Vincent bilincini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anladı. Çakıl döşeli yola girip köşkün önüne ulaştığında ise her şey siyaha büründü.

***

"Leydim, hemen gelin!"

Grace dinlenmekte olduğu yatağından fırladı ve kendisine ayırdığı odanın karşısına koştu. Oda bir anlığına tehlikeli bir şekilde döndü ve Grace kendisine dengeleyebilmek için bir yere tutundu. Bu his fazla uzun sürmemişti ama hemen ardından bir panik dalgası hissetti. Baş dönmelerinin artık inkar edemeyeceği bir şeyin belirtisi olduğunu biliyordu.

Şimdi onunla nasıl yüzleşecekti? Adamın Grace ile evlenmekten ve taşıdığı çocuğu kabullenmekten başka ne seçeneği vardı?

Göğsüne acı dolu bir ağırlık oturdu. Her uyandığında hamile kalmış olmamak içi dualar etmişti. Hayatının geri kalanını onu istemeyen bir adamla geçirmek zorunda kalmamak için dualar etmişti. En başından beri kandırdığı bir adamla evlenmemek için dualar etmişti.

Alnında ter damlaları birikmişti. Londra'da değil de orada olduğundan memnundu. Onunla yüzleşmesi gerekmeden önce, gözlerindeki teslimiyeti görmeden ve istemediği hâlde onunla evlenerek doğru şeyi yapmadan önce yaşadığı şeyi kabullenmek için en azından birkaç günü olmasından memnundu.

"Leydim, acele edin!"

Bay Featherly'nin sesindeki gerginliğe şaşırmış bir hâlde odanın karşısına koştu ve kapıyı açtı.

Grace, Herman ve Maudie Featherly'i çok iyi tanımıyordu, fakat buraya geldiklerinden beri sergiledikleri rahat tavırları Grace'i tıpkı rahatlatıcı bir merhem gibi sarmıştı. Raeborn'u Caroline'ın müzik odasının arka tarafından gördüğünden ve bulunduğunu fark ettiğinden beri hissetmediği kadar kontrollü hissediyordu.

Merdivenlerin ucuna koştu ve aşağıya baktı. Kalbi duracak gibi oldu.

"Vincent?" dedi boğulurmuş gibi çıkan bir sesle.

"Leydim. Onu araç yolunda bulduk. Kendisi yaralı."

Grace onların yanına gitmek için hızla aşağıya indi. "Vincent?" Islak saçlarını alnında çekti. "Yaran nerede?"

"Yan tarafında, leydim," dedi Herman.

Grace, Vincent'ın gömleğinden çıkıp ceketine bulaşan kana baktı.

"Grace..."

"Şşş, Ekselansları. Konuşma. Seni yatağa götürmemiz gerekiyor."

"Ben... Ben..."

Daha hiçbir şey söyleyememişti ki bir öksürük vücudunu kırıp geçti ve acısını iki katına çıkardı. Herman neredeyse daha fazla dayanamadı ve Vincent'ın ağırlığının altında sarsıldı.

"Konuşma, Vincent. Üst kata çıkabilir misin?"

"Evet... Ama bir şey..."

"Şşş. Daha sonra da söyleyebilirsin. Kanamanı durdurmamız gerekiyor."

Grace'in parmaklarını tutabilmek için elini uzattı ve sıkıca tuttu.

"Hayır," dedi nefes nefese. "Gitmeyeceğine... söz ver."

"Hayır, Ekselansları. Seni bırakmayacağım."

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

Adım adım yukarıya çıktılar. Raeborn elinden geldiğince yardımcı oluyordu ama kaybettiği kan kendisini belli ediyordu. Ayağını zar zor kaldırıyordu, dizleri birkaç defa pes etti ve neredeyse dördü birden yuvarlanıyorlardı.

En tepeye vardıklarında Grace koştu ve kendi odasının yanındaki odanın kapısını açtı. Hızla içeri girdi ve yatağın örtülerini kaldırdı.

"Onu buraya yatırın Bay Featherly. Maudie, lütfen biraz su ve bez getir. Ayrıca iğne ile iplik."

"Herman'ın dolapta sakladığı bir şişe konyağı da getireceğim." Hizmetçi o kısa ve tombul bacaklarının ona izin verdiği kadar bir hızla odadan çıktı.

Herman Vincent'ı yatağa yatırdı. Bir eliyle ceketini çıkarırken diğer eliyle Vincent'ı olduğu yerde tutuyordu. "Gömleğini çıkarıp nasıl bir yarası olduğunu görsek iyi olacak," dedi Herman, Vincent'ın kıyafetlerini çıkarırken. Grace de bir havlu kapıp onu ıslattı.

Vincent'ın belden üstü çıplak kaldığında, Herman onu düzgünce yatırdı ve botlarını çıkardı. "Ben Ekselanslarının diğer kıyafetlerini de çıkarırken arkanızı dönseniz iyi olur, leydim. O üşütmeden önce bu ıslak giysileri çıkarmalı ve onu sıcak şeylerle sarmalıyız."

Grace, Herman işini bitirene kadar arkası yatağa dönük bir şekilde durdu ve ardından dönerek terleri silmek için Vincent'ın alnına bir bez parçası koydu.

"O bezi buraya bastırın," dedi Herman, kanın hâlâ akmakta olduğu iki yaradan büyük olanını işaret ederek. Bir kurşun yan tarafını parçalamıştı, fakat Grace kaburgasına geldi mi, yoksa sıyırıp geçti mi bilemiyordu. Ölümcül kurşun izleri görünüyordu, birisi temizdi ve çok kötü bir şekil-

de kanamıyordu ama diğeri hırpalanmış ve kan çanağına dönmüştü.¶

Grace uzun ve parçalanmış yaraya bastırdığında Vincent sert bir nefes aldı, fakat daha sonra başını yatığa dayayarak gözlerini kapattı. Acıya karşılık olarak dişlerini sıkarken, çenesindeki kaslar geriliyordu.

"Kurşun daha kötü sonuçlara neden olabilirmiş, Ekselansları." Herman yaraya daha yakından bakabilmek için bezi kaldırdı. "Fakat çok fazla kan kaybettiniz. Dikiş atmamız gerekecek."

Grace elini Vincent'ın yan tarafına bastırmaya devam etti. Tüm bu zaman boyunca yaptığı tek şey ise onun yüzünden ve çıplak bedeninden başka bir şeye odaklanmaya çalışmaktı. Ya da ince örtünün altında kalan, belinin alt kısmından başka bir şeye. Fakat yapamıyordu. Tıpkı o gecedeki gibiydi. Tıpkı ona sarıldığı ve ellerinin onun gergin kaslarında gezdirdiği geceden hatırladığı gibi göz kamaştırıcı bir şekilde kaslıydı. Vücudu hatıralardan dolayı rahatsız bir hâl almıştı.

Teni esmerdi ve yağmur damlaları hâlâ göğsünde ve omuzlarında birikiyordu. Boşta olan eliyle temiz bir havluya uzandı ve yüzündeki ıslaklığı sildi. Gözleri yavaşça açıldı ve Grace'e baktı. Bakışları acıyla doluydu.

"Maudie birazdan burada olacak," diye fısıldadı Grace, Vincent'ın tenindeki yumuşak bezi hareket ettirerek. "Yakında daha iyi olacaksın."

"Yanımdan... ayrılmayacağına... söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Grace yaraya çok fazla yaklaşmadan silmeye çalışırken.

Maudie hızla içeri girdiğinde Grace bakışlarını kapıya çevirdi. Elinde bir sürahi sıcak su ve merhemler vardı. Kolunun altında ise yarısına kadar dolu bir şişe tutuyordu.

"İşte, leydim," dedi şişe ve bardağı Grace'e uzatarak.

"Başlamadan önce Ekselanslarınm bundan bir bardak içmesini sağlayın."

Grace sıvının birazını bardağa döktü ve Vincent'ın başını kaldırarak bardağı dudaklarına götürdü. Vincent iki büyük yudum aldı ve başını tekrar yastığa koydu.

"Yeterli," dedi. "Şu işi bir bitirelim artık."

Grace, Maudie yaraları temizlerken ve dikiş atarken rahatça hareket etsin diye odanın diğer tarafına geçti ve Vincent sanki Grace ona yalan söylemiş ve yapabildiği ilk saniyede kaçıp gidecekmiş gibi bakışlarıyla onu takip etti.

"Önce yarayı temizleyeceğim, Ekselansları," dedi Maudie. "Yaraların enfeksiyon kapmamasını sağlamak için de Herman'ın konyağından kullanacağım."

Grace hizmetçinin yaptıklarını izleyemedi. Bunun yerine bakışlarını Vincent'ın bakışlarına odakladı.

"Konyağınızın yerine yenisini koyacağımdan emin olun," dedi Vincent. Yüzü soluktu, fakat nefesleri daha düzenliydi. Bakışları hâlâ Grace'in üzerindeydi.

"Bu sözünüzü hatırlatacağım, Ekselansları," dedi Herman espri yapmaya çalışarak.

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından Maudie konuştu. "Bu keskin bir acı yaratacak, Ekselansları."

"O kadarını... tahmin edebiliyorum," dedi Vincent. "İyi bir konyak... varsa... bu kaçınılmaz."

"Aynen öyle," dedi Maudie. "Üzgünüm, Ekselansları," dedi ve daha sözlerini bitirmeden yaranın üzerine bol miktarda konyak döktü.

Vincent'ın vücudu irkildi ama Grace'in parmaklarını daha çok sıkmaktan başka bir tepki vermedi.

"Birazdan bitecek," diye fısıldadı Maudie, yaranın üzerine bir miktar daha konyak dökerken.

Vincent'ın soluk yüzünü bol miktarda ter taneleri kapladı. Efor ve acının birleşimi kendisini belli etmeye başla-

mıştı ve Grace Vincent'ın bilincini kaybetmeye çok yakın olduğunu biliyordu. Bunun bir lütuf olduğunu düşünse de, Vincent'ın bununla savaşacağını da biliyordu. Gözlerindeki katı kararlılık ve sımsıkı kapattığı çenesi Grace'e Vincent'ın bu durumun acı dolu her anıyla savaşacağını söylüyordu.

"İşte oldu, Ekselansları," dedi Maudie iğneye iplik takarken. "En kötü kısmı bitti."

Vincent yastığına yıkıldı ve derin bir nefes aldı.

"Nazik olmaya çalışacağım. El işlerinde gayet iyiyimdir ama bir ödül alacak kadar iyi miyim bilmiyorum," dedi yatağın bir yanına yaslanarak. "Fakat yaranız iyi ve düzgün bir şekilde iyileşecek. Bu konuda söz verebilirim."

"Sana her türlü... güveniyorum," dedi Vincent, gözleri hâlâ Grace'in üzerindeydi.

Maudie ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve ardından iğneyi etine soktu.

"Ne oldu, Vincent?" dedi Grace kısmen onun aklını meşgul tutmak ve iğnenin acısını hissetmemesini sağlamak için. Fakat nasıl vurulmuş olabileceğini tahmin edememiş olması daha itekleyici bir nedendi. "Bir avcı mı yaptı sence?"

Vincent ilk kez göz temasını bozdu. Maudie'nin daha iyi görebilmesi için ışık tutan Herman'ın olduğu yere baktı.

Herman boğazını temizledi. "Buralarda avcı bulunmaz, leydim. Köşke bu kadar yakın yerlerde bulunamaz."

Grace'in nefesi kesildi. "Vincent?"

Raeborn Dükü gözlerini kapattı. "Ben yanında olmadıkça... evden... ayrılmayacaksın. Anlıyor musun, Grace?"

Aklı böylesine bir isteğin arkasında ne gibi bir anlam olabileceğini bulmaya çalışırken, Grace Maudie'nin iğneyi Vincent'ın etine batırıp çıkaran marifetli ellerine baktı.

"Evet. Ama tabii---"

Raeborn'un gözleri açıldı ve Grace'in tutmakta olduğu

el yukarı doğru, avuç içi yukarı gelecek şekilde açıldı ve cümlesini bitirmesine engel oldu. "Anlıyor musun?"

Grace güçlükle yutkundu. "Evet, Ekselansları."

Vincent derin bir nefes verdi ve gözlerini yeniden kapattı. Grace onun gözlerindeki kararlılığı ve acıyı gördü ve Maudie'nin işini bir an önce bitirmesi için dua etti.

"Bir gözünüz dışarıda olsun, Bay Featherly," dedi Vincent sıktığı dişlerinin arasından. "Kimseyi içeri alma."

"Tabii ki, Ekselansları. Bana güvenebilirsiniz."

Grace'in aklından bin bir türlü soru geçiyordu ve Vincent'ın isteklerinin vurucu imaları onu korkutuyordu. Bunu daha sonra düşünecekti, fakat şu an tek istediği bu işin bitmesi ve Vincent'ın dinlenmesiydi.

"Hepsi bitti," dedi Maudie son ipliğe düğüm atarken. "Ekselanslarına konyaktan bir yudum daha verin. Ona ihtiyacı vardır diye tahmin ediyorum."

Grace bardağı Vincent'ın dudaklarına götürdü ve içirdi, ardından başını yeniden yastığa yerleştirdi ve örtüleri çenesine kadar çekti. Vincent acı dolu gözleriyle Grace'i izledi.

"Beni bırakma, Grace."

"Bırakmayacağım."

Vincent gözlerini kapattı ve uyudu.

Grace parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve alnındaki bir tutam saçı geri attı. Herman ve Maudie kana bulanmış bezleri ve Vincent'ın kıyafetlerini alarak odadan çıkıp onları yalnız bıraktılar.

Grace yatağın yanında durdu ve Vincent'ın göğsünün inip kalkışını izledi. Uyurken bile Grace'in gördüğü en mükemmel erkekti. Heykel gibi olan yüzünün tüm uzuvlarının şekli mükemmeldi; geniş alm, sık kaşları, çıkık elmacık kemikleri ve keskin hatlı çenesi. Grace bakışlarını onun dudaklarına götürdü. O kadar yumuşaktılar ki Vincent Grace'i öptüğünde Grace onun karşısında eriyordu, fakat öylesine

katıydılar ki Grace'i onunla yatmadan önce hiç bilmediği dünyalara götürebiliyordu.

Vincent'ın gözlerinin rengini hatırladı, öylesine derin, karanlık ve etkileyiciydi ki bazen Grace'i ürkütüyordu, fakat aynı zamanda öylesine sıcak ve rahatlatıcıydı ki Grace gözlerinin derinliklerinde kendisini kaybedebilirdi. Kendi gösterişsizliğine karşı Vincent tam bir mükemmellik abidesiydi. Grace'in her zaman bulmayı ve evlenmeyi umduğu erkek tipinin bir kopyasıydı.

Fakat bu hâlâ bir şeyler umabildiği zamanlardaydı tabii. Kardeşlerini babasının açgözlülüğünden koruma yükümlülüğü geleceğe dair ne kadar umudu varsa alıp götürmeden önceydi. Birisinin çıkıp da o çok sade dış görünüşüne aldanmayarak onda özel bir şeyler görebileceğini düşündüğü zamanlardı. Ve hayatını onunla geçirmek isteyebileceğine inandığı zamanlar.

Fakat bunun yerine bir adamı kandırmıştı ve şimdi o adamın Grace ile evlenmekten başka hiçbir şansı yoktu.

Grace yatağın yanına bir sandalye koydu ve oturdu. Vincent'ın eli örtülerin üzerinde duruyor, uzun ve güzel parmakları da sanki uykusunda bile acıyla savaşıyormuş gibi örtüyü sıkı sıkı tutuyordu. Ona dokunmak, acısının birazını üstlenmek için uzandı ve ardından duraksadı.

Ona dokunmak, kendisini ona daha da bağlamak akıllıca bir hareket değildi ve Grace bunu biliyordu. Onu gerçekten önemsemeye başlamasının kendisine acıdan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordu. Fakat aynı şekilde, artık çok geç olduğunu da biliyordu. Kalbini korumaya çalışma noktasını çoktan geçmişti. Bu Grace'in Vincent'a bedenini verdiği gece, hayatının en mükemmel gecesinde yaptığı hile yüzünden olmuştu.

Grace onun elini eline aldı, parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçirdi ve avuç içini güvenli bir şekilde

onun avuç içiyle birleştirdi. Kolunda o kadar yoğun bir sıcaklık hissetti ki nefesi kesildi. Sıcaklık koluna, oradan göğsüne ilerledi ve oradan da kıvılcımlar yayarak midesinin derinliklerine indi.

Grace gözlerini kapattı ve kalbinin Vincent'ın sahip olduğu, fakat istemediği o yarısı olmadan yaşayabilmek için sessizce dua etti.

On Birinci Bölüm

Vincent gözlerini hafifçe araladı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hareket etti ve ardından canının neden bu kadar yandığını hatırlamaya çalıştı.

Oda tanıdık gelmiyordu. Kendi evindekilere hiç benzemeyen şarap rengi duvar kâğıtları ve orman yeşili drapeler ona tamamen yabancıydı. Gözlerini yeniden kapattı, ardından burnundan derin bir nefes aldı. Yan tarafı cehennem gibi yanıyordu ve başı da sanki tüm geceyi sarhoş geçirmişçesine zonkluyordu. Gözlerine merakla hafifçe araladı ve etrafa bakabilmek için başını çevirdi. Ve onu gördü.

Küçük koltukta kıvrılmış yatıyordu, bacaklarını kendisine doğru çekmiş ve çenesinin altına da koyu renk bir yorgan çekmişti. Gözleri kapalıydı ve Vincent onu izlediği sırada birkaç defa derin nefes alıp nefesini vermiş ve omuzları yukarı kalkıp tekrar aşağı inmişti.

Buğday rengi saçları pembe bir kurdeleyle ensesinden toplanmıştı. Gecenin bir vakti Vincent'ın kanamasını durdurmaya çalışırken üzerine kan bulaşan geceliğini değiştirmişti.

Grace uykusunda başka bir tarafa döndü ve yorgan bir omzundan düştü. Boğazına kadar uzanan, kemerli ve gayet

uygun bir gecelik giymişti. O sıralar moda olan balo elbiselerinden daha az açıktı, fakat o geceliğin altında tamamen çıplak olduğuna dair en ufak bir şüphesinin olmaması Vincent'ı istediğinden çok daha fazla etkilemişti. Onunla ilk tanıştığı gece nasıl göründüğü gözünün önünden bir türlü gitmiyordu.

Grace sanki Vincent'ın uyanık olduğunu fark etmiş gibi, o simsiyah gözlerini açtı. "Günaydın, Ekselansları."

Sesi nedeyse bir fısıltı gibiydi, fakat Vincent ne kadar şehvetli bir sesi olduğunu fark edip etmediğini merak etmişti. "Günaydın."

Grace yorganı çenesine doğru çekti ve öne eğildi. Elini uzattı ve önce onun alnına, ardından da yanağına dokundu. Vincent bakışlarını onun yüzünden ayırmadı ve sıcak bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Ateşin yok. Bu iyi. Biraz su ister misin?"

"Evet."

Grace bir bardak su doldurmak için kalktı ama ellerini kullanabilmek için yorganı bırakması gerekiyordu. Vincent Grace daha ona arkasını dönüp yorganı sandalyenin üzerine yerleştirmeden önce yanaklarının kızardığını görmüştü. Grace duraksadı.

"Sanırım senin önünde iffetli davranışlar sergilememin saçma olduğunu düşünüyorsundur, sonuçta biz... şey..." Yatağında yanındaki küçük masaya döndü ve titreyen elleriyle bardağı doldurdu. "Uykuya dalmak gibi bir isteğim yoktu ve sen uyanmadan önce giyinik olacaktım."

"Sorun değil, Grace."

Grace bardağı onun dudaklarına götürdü. Vincent birkaç yudum içti ve ardından başını eğdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Grace.

"Berbat."

"Hiç şaşırmadım." Grace sandalyeye oturdu. "Seni vuranın kim olduğunu gördün mü?"

Vincent onu dikkate almamayı ve konuyu değiştirmeyi seçti. "Neden kaçtın?"

Grace alnını çattı ve yüzünde ne olduğunu bildiğini belli eden bir ifade oluştu. "Gördün. Onu gördün. Kimdi seni vuran?"

"Ardından geleceğimi bilmen gerekirdi."

"Bana cevap vermeyeceksin, öyle değil mi?"

"Hayır. Neden kaçtın?"

Grace ayağa kalktı ve sönmek üzere olan şömine ateşine bir odun daha attı. Bunu yapmak gereğinden fazla zamanını aldı. Soruyu erteleme taktiği Vincent'ın zaten kırılgan olan öfkesinin tetiklenmesine neden oldu.

"Beni görmezden gelme, Grace. Oyun oynayacak ruh hâlinde değilim."

Vincent Grace'in iç çekişini duydu ve ardından Grace ona doğru dönerek onunla cesurca yüzleşti.

"Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, Ekselansları. Kendi kendime kalıp düşünebileceğim bir yere."

"Neyi düşünecektin?"

"Düşünecek neyim olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi, inanmayan gözlerle ona bakıyordu.

"Düşünmen gereken daha fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Daha çok harekete geçme zamanındayız artık."

Grace'in rengi attı.

"Hayır. Daha değil," diye fısıldadı.

"Neden? Evlilik fikri o kadar korkutucu bir şey mi?"

"Benim için mi senin için mi?"

Sözleri Vincent'ı kimsenin etkileyemeyeceği kadar etkilemişti. "Neler duyduğundan emin değilim, Grace, fakat---"

Delici bakışları birbirine odaklandığında Grace onu susturmak için elini kaldırdı. "Evlenmek istemediğini biliyorum. En son eşini kaybettiğinde bir daha evlenmeyeceğine yemin ettiğini biliyorum. Hatta bir vâris isteğinden bile vazgeçtiğini de. Onu bu kadar çok mu seviyordun?"

Vincent ciğerlerindeki tüm havanın çekildiğini hissetti. "O çok özeldi. Her iki eşim de öyleydi."

"O hâlde umalım da bir şeyler için çok geç kalmamış olalım."

"Sanırım çok geç olduğunu sen de biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum."

Vincent başını yastığa daha sert bastırdı ve gözlerini kapattı. "Buraya neden geldin, Grace?"

Şaşırdığı Grace'in ses tonundan oldukça belli oluyordu. "Bunu zaten açıkladım."

"Hayır. Neden *burası*?"

"Caroline birkaç günlüğüne onun evini kullanmamı önerdi. Dolu olmadığını biliyordum ve Londra'dan da fazla uzakta değildi."

"Neden eve gitmedin?"

Vincent, Grace'in saçındaki kurdeleyle oynayışını izlemek için başını çevirdi. "Buraya gelmeden önceki gece kulüplerimden birindeyken ne duydum biliyor musun?"

Grace başını iki yana salladı.

"Babanın yeniden evlendiğini duydum."

Vincent beklediği tepkiyi almadı. Grace sanki haberler onu hiç etkilememiş gibi öylece durdu. "Evleneceğini biliyor muydun?"

"Evlenebileceğini söylemişti."

"Ne zaman?"

"Ben Linny'nin evine gitmek için ayrılmadan önce."

"Bir babanın çocuklarından hiçbiri yanında olmadan evlenmesi sence de garip değil mi?"

Grace gülümsedi, fakat bu gerçek olmaktan çok uzak bir gülücüktü. "Babamı hiç tanımıyorsun, öyle değil mi?"

Vincent başını iki yana salladı.

"Şanslısın."

"Gidecek bir evin yok. Öyle değil mi, Grace?"

Grace irkildi ve sımsıkı sıktığı elleriyle onunla yüzleşti. "Gidecek altı tane evim var, Ekselansları. Bir de kalmak istediğim sürece, burası var."

"Fakat bunlar sana ait evler değil."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü gözünü açıp durumunla yüzleşmelisin. Benim çocuğumu taşıyor olman ihtimalinin çok yüksek olduğunu kabul etmelisin. Ve bu çocuğun evlilik dışı bir şekilde doğmasına izin vermeyeceğim. Gidecek başka bir yerin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmelisin. Ailene yük olmadan gidebileceğin hiçbir yerin yok. Bu evlilik istediğin bir şey olmayabilir, fakat başka seçeneğin yok."

"Peki, senin ne gibi seçeneklerin var? İstemediğin ve sevmediğin biriyle evlenmek mi?"

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Bu bana bıraktığın tek seçenek."

Vincent, Grace'in renginin soluşunu izledi ve sözlerini geri alabilecek olmayı diledi. Fakat artık çok geçti.

Grace ellerini kemerinin üzerinde birleştirdi. "Belki de geç kalmamışızdır. Belki de hamile değilimdir, belki de sadece..."

Yüzünde artık hiçbir renk yoktu ve Vincent Grace'in güçlükle yutkunduğunu gördü. Grace dengesini sağlamak için sandalyeye tutundu. Vincent oturmaya ve ona ulaşmaya çalıştı ama yan tarafındaki dikişler onu durdurdu. Grace elini ağzına götürüp odadan koşarak çıktığında orada yatıp izlemekten başka şans yoktu.

***

"Yatağın dışında ne işin var senin?"

Grace odanın karşısından koşarak geldi ve ellerini Vincent'ın karnına koydu. Dikişlere dokunmamaya özen gös-

teriyordu. Dik durabilmek için ellerini duvara yaslamışken alnında ter damlacıkları birikmişti. Pantolonunu ve gömleğini giymişti. Botları da giyilmeye hazır şekilde yerde bekliyordu.

"Yaralanalı sadece iki gün oldu. Daha ayağa kalkmaman gerek."

"Ne zamandan beri sabahları mide bulantısı çekiyorsun?"

Grace'in nefesi kesildi.

"Ne zamandan beri?"

Grace Vincent'ı yatağın kenarına oturttu ve ona bir bardak çay doldurmak için eğildi. "Üç gün."

"O zaman hâlâ erken."

Grace ona çayı uzattı ve ardından pencereye yürüyerek dışarıdaki hiçliğe baktı. "Üzgünüm."

"Üzülme. *Asla* üzülme."

Grace başını geriye attı ve gözlerinde biriken yaşları geri göndermeye çalıştı. "Aynısını ben de sana söyleyebilir miyim?"

Vincent cevap vermediğinde ise, Grace o geldiğinden beri aklını meşgul eden soruları sordu. "Beni nasıl buldun?"

"Leydi Wedgewood söyledi."

Grace başını iki yana salladı. "Hayır. Ona söylememesini rica ettim. Sana hiçbir şey söylemezdi, tabii eğer---" Grace'in bakışları Vincent'ın oturduğu yere kaydı. "Bunu yapmış olamazsın!"

"Kardeşine hamile olduğunu söylemeyi mi? Evet, yaptım. Elimde evlilik izniyle geri döndüğümüzde anlamayacak değillerdi zaten."

"İzni çıkarttın mı?"

"Cuma günü öğleden sonra evleneceğiz. Leydi Wedgewood töreni onun evinde yapmamıza izin verdi ve tüm kardeşlerine haber verip orada bulunmalarını sağlayacağına söz verdi. Babanın gelmesini isteyeceğini sanmıyordum."

Grace titremesine bir son veremiyordu. "İstemiyorum," diye fısıldadı en yakındaki sabit nesneye dayanarak. "Sadece kardeşlerim olsun."

"Grace?"

"Evet."

"Buraya gel." Vincent elini kaldırdı ve yanını işaret etti. "Burada otur."

Grace tereddüt etti, fakat ardından onun yanına oturdu. Vincent Grace'e döndü.

"Ellerini ver."

Grace titreyen ellerini uzattı ve Vincent ellerini ellerinin arasına aldı. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Grace konuşacak oldu, fakat Vincent bir bakışıyla onu susturdu. "Hayır, benim için de kolay değil," diye ekledi. "Fakat ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Birbirimizi tanıyacağız ve birbirimizden ne istediğimizi bileceğiz. Rahatlığından ödün vermen gereken durumlar olmayacak. Ben oldukça varlıklı bir adamım ve sahip olduğum her şeye sen de sahip olacaksın."

"Peki ya karşılığında ne olacak? Ben ne vereceğim? Bir çeyizim bile yok. Sosyetenin seçmeni beklediği güzelliğe de sahip değilim. Gayet sade ve sıradan biriyim. Çocuğu erken doğurduğumda ise herkes evlenmek için seni tuzağa düşürdüğümü bilecek."

"Hayır. Öyle varsayacaklar ve bunda haklılar. Senden o kadar etkilendiğimi ve tutkularımı kontrol edemediğimi düşünecekler. Sessiz bir şekilde evlenmemi bekleyecekler. Ne de olsa bu benim üçüncü evliliğim."

Grace bir an tereddüt etti ve ardından ekledi, "Yine olsa yine aynısını yaparım." Vincent'ın gözlerinin içine baktı. Onu anladığını söyleyen en ufak bir işaret aradı. Grace farklı bir yol denemediği için şükrettiğini ifade edecek

ufak bir parıltı aradı. Fakat bulamadı. Gözlerinde yalnızca üzüntü, onu yoran ve ona başka bir seçenek bırakmadığı için içine sürüklendiği bu durumu kabulleneceğini bildiren bir teslimiyet vardı. Korku ve umutsuzlukla dolu anlık bir bakış vardı. "Fentington ile evlenemezdim."

"Hayır. Evlenemezdin."

"Fakat sana yaptığım şeyden pişmanım."

"Bana hiçbir şey yapmadın. Bunun bedelini ödemesi gereken kişi yine sen olacaksın."

"Ya da ödülleri alan kişi."

Vincent gülümsedi. Hüzünlü bir gülücüktü, fakat yine da asil bir duruşu vardı. Grace ondan etkilenmemesi gerektiğini, bunun kalbini tehlikeye soktuğunu biliyordu ama o yakın olduğunda vücudu alevleniyordu. Vincent'ın teninin bacağına değdiği yer yanıyordu. Omuzlarından parmak uçlarına kadar tüm kolu ona dokunan teni yüzünden titriyordu.

Grace Vincent'ın yüzünü inceledi: alnındaki çizgileri, çıkık elmacık kemiklerini ve güçlü, keskin yapılı çenesini. İçinde bir sıcaklık patlaması oldu ve karnının derinliklerine kayarak oradan daha aşağılara, vücudunun merkezine kadar indi. Vincent'ın seviştikleri gece uyandırdığı bölgeye.

Grace'in yanakları yanmaya başladı ve başını Vincent'tan farklı bir noktaya çevirdi. Düşüncelerini okuyamaması için dua ediyordu, fakat okuyabildiğini biliyordu. Ve birdenbire, Grace ona âşık olmanın ne kadar kolay olduğunu fark etti.

O anda bir yemin etti. Onu yapmaya zorladığı şeyden pişmanlık duymasına asla izin vermeyeceğine yemin etti. Olunabilecek en iyi eş olacaktı, en iyi yoldaş, en iyi dinleyici, en iyi anne ve en iyi arkadaş olacaktı. Ona çocuklarla, kahkahalarla ve sevgiyle dolu bir ev verecekti. Vincent ne zaman ihtiyaç duysa onun yanında olacaktı.¶Onu sevmesini

beklemiyordu. En azından en başta. Ve muhtemelen hiçbir zaman. Fakat bunun bir problem yaratmasına izin vermeyecekti. Vincent Grace için çoktan karşılığı asla ödenemeyecek şeyler yapmıştı bile.

Hâlâ elini tutan ellerine baktı. Parmaklarını tutarak dudaklarına, sonra da yanağına götürdü.

"Sonsuza kadar sana müteşekkir olacağım," diye fısıldadı. "Ve bundan sonraki her günü benimle evlendiğine pişman olmaman için elimden gelenin en iyisini yapmakla harcayacağıma söz veriyorum."

"Ben de benimle evlendiğin için pişman olmaman adına her gün dua edeceğim."

Grace başını kaldırdı ve ona baktı, gözleri duygu yüklüydü. Vincent'ın yüzünde gördüğü kaygıyı yok edecek kelimeleri bilemiyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu ellerini bırakıp önüne geçerek.

"Hayır. Üstümü giyinip aşağı inerek sana katılmayı düşünüyordum."

"Yukarıya bir tepsi getirmemi ister misin?"

"Hayır. Fakat botlarımı giyerken yardıma ihtiyacım olacak. Belki de Herman---"

Grace botları aldı ve birini Vincent'ın ayağına geçirerek susmasını sağladı.

"Gerçekten çok yardımcı oluyorsun," dedi Vincent Grace işini bitirdiğinde.

"Teşekkür ederim." Grace kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Vincent ayağa kalktığında, Grace de onunla birlikte yürüdü, odadan çıkıp merdivenlerden inerlerken kendisine yaslanmasına izin verdi.

"Oldukça iyi gidiyorsun," dedi Grace yemek odasına vardıklarında. "Fakat kendini fazla yorma."

Vincent Grace için bir sandalye çekti. "Ben iyiyim, Grace. Yaralar birkaç tane büyük boy çizikti işte."

Vincent Maudie'nin masaya koyduğu şeyleri yerken Grace de onlara birer bardak çay koydu. "Yemeğimiz bittiğinde," dedi Vincent tabağına birkaç tane daha haşlanmış yumurta koyarken, "gücümü toparlayabileyim diye evi turlayacağız."

Grace bardağını ağzına götüremeden donup kaldı ve kaşlarını kaldırdı.

"Sonra da," dedi Grace'in kaygılarını görmezden gelerek, "benim için piyano çalmanı isteyeceğim. Harikasın, biliyorsun."

Grace yanaklarının ısındığını hissetti.

Samimi bir sessizlikle yemeklerini yediler ve evi dolaştılar. Durdukları zaman Vincent belirgin şekilde yorulmuştu ve Grace o her zaman çok sevdiği Haydn parçasını çalarken koltuğun üzerinde dinlendi.

Hayatları bu şekilde olacaktı. İkisi birlikte olacaktı, sessiz ve rahat olacaklardı; aralarında sürekli olarak büyüyen bir sevgi olacaktı. Grace parmakları tuşlara basarken gülümsedi. Her şey iyi olacaktı. Öyle olacağından emindi.

On İkinci Bölüm

Vincent karısının yatak odasının önündeki koridorda bir ileri bir geri yürüyordu. Alnına boncuk boncuk dizilen ter, gözlerine doğru aktı. Kaçmak istiyordu, fakat gidebileceği hiçbir yer yoktu. Karısının acı dolu iniltilerinin peşinden gelemeyeceği hiçbir yer yoktu.

Omuzlarını dikleştirdi ve koridorun sonuna doğru yürüdü. Hiç öyle hissetmiyor olsa da, duruşu bir düke yakışır hâldeydi. Böyle olacağını biliyordu. Bunu daha önce yaşamıştı. Bunun da bir önceki seferde ve ondan önceki seferde olduğu gibi olacağını biliyordu.

İçinde kocaman dehşet dalgaları hissediyordu, içinde yeşeren panik ona neredeyse diz çöktürecekti. Bunu tekrar yaşayamazdı. Bundan kurtulamazdı.

Bacakları titriyordu. Midesi öyle çalkalanıyordu ki kusacağını sandı. Göğsünde acı dolu bir ağırlık hissetti. Ciğerleri havasız kalmıştı. Başka bir kadın daha ona bir vâris vermeye çalışırken orada öylece duramazdı. Bir daha olmazdı.

Acı çığlıklarını duymamak için elleriyle kulaklarını kapattı. Bu taşıyamayacağı kadar ağır bir suçluluk duygusuydu, pişmanlığı onu tüketiyordu. Jilet gibi keskin nefesler

aldı. Hayır. Bir daha olamazdı. Onun da ölmesine izin vermeyecekti.

Koridorda koştu ve kapıyı açtı. Gözleri odanın diğer tarafındaki yatakta yatmakta olan karısına kaydı. Rengi giden yüzü acıyla kaplıydı. Terden ıslanmış olan saçları alnına yapışmıştı ve daha onun yanına varamadan kırılgan vücudu bir sancıyla iki büklüm oldu.

Vincent titreyen ellerin uzattı ve onu kendine yakın tutarsa koruyabileceği düşüncesiyle parmaklarını onu parmaklarına sardı. Fakat artık çok geç olduğunu biliyordu.

Ölüm çoktan ona pençelerini geçirmişti, onu Vincent›ın kollarından çekmeye başlamıştı bile. Vücudunu yakıp yıkan korku hissi o kadar barizdi ki nefes alamıyordu. Karısı ölüyordu ve Vincent onu kurtaramıyordu. Ve onsuz yaşamak istemiyordu.

Başını arkasına düşürdü ve göklere doğru bağırdı.

"Grace!"

Vincent örtüleri savurdu ve yatağından fırladı. Ter içinde kalmış olan vücudu bir daha serinleyeceğinden pek emin olmadığı bir sıcaklıkla yanıyordu. Pencereye koştu ve Mart ayının akşam rüzgârının onu yıkamasına izin verdi.

Direkt başının tepesinde olan ay dolunay şeklindeydi ve bu da saatin gece yarısını geçtiğini gösteriyordu; bir ya da iki olabilirdi. Fakat Vincent en az on saattir bu kâbusu gördüğüne yemin edebilirdi.

Kalbi göğsünde fırtınalar koparıyordu ve bacakları o kadar güçsüzdü ki her an düşecek gibiydi. Ellerini pencerenin iki tarafına da dayadı ve başını uzatmış olduğu kollarından dışarı sarkıtarak nefes almaya çalıştı.

Lanet olsun! Lanetler olsun!

Bunu yapamayacaktı. Önlerindeki yedi ayı ve daha sonrasını onu tanıyarak, ona değer vermeye başlayarak ve en sonunda onu sevmeye başlayarak geçiremezdi. Her zaman

sahip olmadığı vârisiyle, vücudunun büyüdüğünü izleyemezdi. Ardından kollarında ölüşünü ve bebeği de onunla götürüşünü izleyemezdi. Bunu yapamazdı. Bunu tekrar yaşayabilecek kadar güçlü değildi.

Vücudundan soğuk terler döküldü ve Vincent ellerini havaya savurdu. Ona gitgide sertleşen bir fırtınadaki gelgit dalgası gibi darbeler indiren korkusuyla savaşmaya çalışıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı ve kâbusun yok olmuş olmasını dileyerek yeniden açtı.

Uzaklarda bir şey kıpırdadı. Birisi kıpırdadı. Kalbi hızlıca atmaya başladı, Vincent kalbinin artık yerinden fırlayacağını düşünerek korkana dek daha hızlı ve daha hızlı atmaya devam etti.

Penceresinin altında bir adam kıpırdamıştı. İnce figür kambur gibi eğilip gölgelerin arasına saklanarak köşkün ön tarafından patikaya çıkan uzun araç yolunda ilerledi. Uzun, karanlık bir pelerin, beyaz bir pantolon, ceket giyiyor ve yüzünün büyük bir bölümünü kaplayan bir şapka takıyordu. Patikaya ulaşmadan önce arkasına bakabilmek için geri döndü. Ardından beyaz atının üzerine çıkarak uzaklaştı.

Vincent gerçek olmasına ihtimal verdiğinden çok daha şiddetli bir korku hissetti. Beyaz renge bu kadar düşkün olan tek bir adam biliyordu. Tehditlerinden bir zarar gelebilecek tek bir adam.

Odanın karşısına koştu ve kapıdan çıkmadan önce pantolonlarıyla botlarını giydi.

Yan tarafındaki dikişleri görmezden geldi ve merdivenlerden aşağı inerken geniş gömleğinin bir omzunu düşürdü. Burnuna hafif bir duman kokusu gelince merdivenlerin yarısında durdu. Bakışlarını giriş kapısına çevirdi ve kapının her iki tarafında bulunan camlardan evin dışının alev aldığını gördü. Arkasına döndü ve hızla merdivenlerden çıktı.

"Grace!"

Vincent kapıyı bir hışımla açtı ve odanın içine daldı. "Uyan, Grace!"

Gözleri kocaman açılan Grace uyanmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Vincent? Ne oldu?"

"Yangın var," dedi Vincent Grace'e terliklerini verirken. "İşte. Bunları giy." Yatağın ayak ucunda duran sabahlığı verdikten sonra omuzlarına başka bir battaniye daha attı. "Acele et. Benimle gel."

Kolunu Grace'in beline doladı ve onu merdivenlere götürdü, en aşağı inene kadar da onu sıkıca tutmaya devam etti. Kapının altından ağır bir duman geliyordu ve barut kokusu Vincent'ın burnunu yakıyordu. "Arkaya ilerle. Ön taraftan çıkamayız."

Grace'i ileri ittirdi. Evin arkasına vardıklarında uyanmaları için Herman ve Maudie'ye bağırdı. Grace ile birlikte mutfak kısmından çıkmamışlardı ki iki hizmetli koşarak yanlarına geldiler.

"Evin ön tarafında bir yangın var," dedi Vincent kapıya doğru ilerlerken.

Duman daha kötü bir hâl almadan dışarıya çıkmaları gerekiyordu. Vincent kapıya ulaştı ve ittirdi. Kapı kilitliydi.

"Anahtar nerede, Herman?"

"Bir anahtar yok, Ekselansları. Bu kapı hiçbir zaman kilitlenmemişti."

"Kadınları geride tut," dedi Vincent şömineden aldığı bir odunu odada bulunan tek cama fırlatarak. Bir sandalye çekti ve yukarı tırmandı. "Umarım kapı yalnızca sıkışmıştır da açabilirim."

Vincent açık kısımdan çıkarak kendini yere bıraktı. Kapı kilidinin altına ağır bir kütük dayanmıştı. Onu yerinden çekti ve kapıyı açtı.

"İyi misin," dedi Grace'i evden çıkarıp kollarının arasına alarak.

"Evet, iyiyim."

"Leydi Grace'le birlikte şu bankta otur, Maudie," dedi Vincent Grace'i hızlıca alnından öperek, "ve hiçbiriniz kıpırdamayın. Tüm ev yanmadan bu yangını söndürmemiz gerek. Birkaç kova doldur, Herman."

Herman ile birlikte evin etrafında koşuşturdular.

Alevleri yok etmek çok uzun zamanlarını almadı. Çok şükür ki Vincent yangını yeterince erken fark edebilmişti. Fark etmeseydi diri diri yanabilirlerdi. Özellikle de Grace ve kendisi. Yangın üst merdivenden inişleri engelleyecek şekilde çıkarılmıştı. Yukarıda kapana kısılabilirlerdi.

"Vincent?"

Vincent arkasına döndü ve verdiği battaniyeye sıkıca sarılmış olan Grace'i gördü. "Artık geçti, Grace. Yaralanmadın, değil mi? Bebek...?"

Grace'in bir elini karnına götürüşünü izledi.

"Bebek iyi."

Vincent hissettiği rahatlık hissine inanamadı.

Grace ona doğru bir adım attı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Aralarındaki son mesafeyi de kapattı ve onu kollarına aldı. Grace ellerini onun göğsüne dayayarak geri çekildi.

"Bana yalan söyleme. Neler oluyor? Önce vuruluyorsun. Sonra birisi sen uyurken evi ateşe veriyor. Bunu yapanın kim olduğunu biliyor musun?"

Vincent onu tekrar kendine çekmeye çalıştı, fakat Grace onun ulaşamayacağı bir noktadaydı. "Bir şey gördün mü? Yangını başlar başlamaz fark etmiş olmalısın. Çok fazla zarar verememiş. Ne gördün?"

Vincent başını iki yana salladı ama Grace onun inkarlarının önüne geçmek için elini uzattı.

"Ne gördün!" diye bir kez daha sordu.

"Vurulduktan sonra beyaz atına binip giden bir adam görmüştüm. Onu bu gece yeniden gördüm."

"Beyaz bir at mı? Beyaz bir ata sahip olan kimi tanıyorsun ki? Belki de ---"

Vincent Grace'in yüzünün renginin gittiğini gördü ve onu tutmak için yaklaştı. "Bu o," diye fısıldadı ve Vincent Grace'in kollarının arasında kaydığını hissetti.

"Buna kesin bir şey diyemem, Grace. Adamın yüzünü görmedim."

"O olmalı. Fentington beyaz renge olan düşkünlüğüyle biliniyor. Beyaz at, beyaz fayton, beyaz giysiler."

"Belki de bir tesadüftür."

"Öyle olmadığını biliyorsun. Onu Pendleton balosunda gülünç duruma düşürdüğün için seni öldürmek istiyor. O olaydan sonra hiçbir yerde görünmeyince bunu unuttu sanmıştım."

"Davet edilmiyordu."

Grace şaşkın bir şekilde ona baktı. "Davet edilmiyor muydu?"

"Yüksek sosyete adamın cinsel sapkınlıklarına nihayet bir reddetme damgası vurmaya karar verdi. Fentington herkesin davet listesinden çıkarıldı."

"Bunun için seni suçluyor, Vincent. Her ikimizi de suçluyor."

Vincent kollarını Grace'in omuzlarına sararak onu kendine çekti. "Bu sabah Londra'ya dönüyoruz."

"Ondan sonra ne olacak?"

"Planladığımız gibi, evleneceğiz. Sen seni koruyacak olan soyadıma sahip olacaksın ve ben de Fentington'un icabına bakacağım."

Vincent Grace'in yüzündeki kaygıyı görmezden geldi ve onu eve geri götürdü. "Maudie bu kattaki pencereleri açtı ve koku artık eskisi gibi güçlü değil. Ev havalanana kadar çalışma odasında oturacağız."

Birlikte çalışma odasına girdiler, fakat içeri girdiklerinde

Vincent Grace'in uzun ve çiçek desenli koltukta tek başına oturmasına izin veremedi. O kadar ufak ve ürkek görünüyordu ki. O kadar kırılgan. Bunun yerine kahverengi deri kaplamalı koltuğa geçti.

"Buraya gel," diye fısıldadı ve Grace için kolunu uzattı. Grace tereddüt bile etmeden onun kollarına gitti. Vincent oturdu ve Grace'i kucağına çekti. Grace derin bir iç çektikten sonra onun kucağında kıvrıldı ve yüzünü onun göğsüne çevirdi.

Vincent yorganı Grace'in çenesinin altına kadar çekti ve Tanrı'ya eğer onun hayatını bağışlar ve bebeği sağlıklı bir şekilde doğurmasına izin verirse onu bir daha asla bu riske sokmayacağına dair söz verdi.

Çenesini Grace'in başına yasladı ve bir arzu dalgası hissetti. Elini Grace'in omuzlarından kollarına indirdi. Parmaklarını onun sık, altın sarısı saçlarına doladı ve boynu ile sırtındaki gergin kaslarda gezdirdi. Ardından bakışlarını aşağı indirdi ve onun gözlerine baktı; o zamana kadar kararlı bir şekilde görmezden gelmeye çalıştığı duygusal zenginliğe baktı. Ve o anda savaşı kaybettiğinin farkındaydı.

Başını eğdi ve onunla tanıştığından beri, ona ilk dokunduğundan beri ve onunla birlikte olduğundan beri savaştığı tüm istekle onu öptü.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve onu bir kez daha öptü, ardından Grace ona doğru dönüp kollarını onun boynuna doladığında öpücüklerini daha da derinleştirdi.

Vincent onunla birlikte olmak için çıldırıyordu. Ona sahip olmak ve onu güvende tutmak istiyordu.

Bu sahiplenme duygusu, bir daha asla hissetmeyeceğine dair yemin ettiği bir duyguydu. Bu duygu kendisini koruyacak, kalbini koruyacak her türlü yemine ters düşüyordu.

Onu bir kez daha öptü ve ardından başını kendi göğsüne dayayarak çenesini onun başının üstüne yerleştirdi. Ona ba-

kamıyor, fakat direkt olarak ileri bakıyordu. Grace'in onun gözlerindeki açık arzuyu görmesini istemiyordu. Kırmızı ve dolgun dudaklarını görüp umutsuzca tekrar öpmek istemiyordu. Zaten acı bir hata yaptığını biliyor ve bunu geri döndürülmesi imkânsız olan hislerle daha da şiddetlendirmek istemiyordu.

Ona gerçekten değer veriyor oluşunun akıllıca bir davranış olmadığını biliyordu. Eğer onu kaybedecek olursa, kalbinin buna dayanmayacağını da.

On Üçüncü Bölüm

Grace Londra'ya dönüp Caroline ile yüzleşmektense dayak yemeyi tercih ederdi. Ve şimdiye dek diğer tüm kardeşleri de bu sırrı biliyor olmalıydılar.

Başını çevirdi ve pencereden görünen manzaraya baktı. Yeşil tepeleri ve taze çayırları seyretmek Londra'ya vardıklarında karşılaşacağı sahneyi düşünmekten çok daha iyiydi. Raeborn'un yüzündeki sert ifadenin daha da sertleşmesini izlemekten daha iyiydi.

Bu sabah yine midesi bulanmıştı, hem de tam ayrılmaya hazırlanırken. Adamdan yayılan endişe bıçakla tutulup kesilecek kadar yoğundu. Derin bir nefes aldı ve aracı durdurmaları gerekmeden Londra'ya varabilmek için dua etti.

"İyi hissediyor musun?"

Grace bulanan midesini sakinleştirmeye çalışarak güçlükle yutkundu. "Ayrılışımızı geciktirdiğim için üzgünüm."

"Önemli değil. Mide bulantıları hamileliğin bir parçası. En az birkaç hafta daha devam edecektir."

Grace gülümsedi. "Kardeşim Josie ilk bebeğine hamileyken tüm hamileliği süresince mide bulantısı çekti. Kendisi Vikont Carmody ile evli ve hepimiz bebek doğduğu

zaman Josie'nin cinayetle suçlandığını duyacağımızı düşünüyorduk."

Raeborn hafifçe çattığı kaşlarının altından ona baktı ve Grace onun bu sabah ne kadar da sevimli olduğunu düşündü. Böyle basit bir yüz ifadesinin kalbini nasıl erittiğini düşündü. "Josie acımasız bir şekilde zavallı kocasına çok çektirdi. Hamileliği bitene kadar Caroline ve Wedgewood ile yaşamayı bile düşündü. Çok şükür ki diğer bebekler annelerine karşı daha naziktiler. Hele en sonuncusunda neredeyse hiç mide bulantısı çekmedi bile."

Vincent yüzünü buruşturdu. "Kaç tane çocuğu var ki?"

"Üç. Ama dördüncü yolda olabilir. İçimde öyle bir his var."

"O hâlde tüm çocukları kız herhâlde?"

"Hayır. Hepsi de oğlan."

Raeborn yüzünü daha da buruşturdu. "Eğer vikontun zaten üç tane oğlu varsa, kardeşin neden dördüncü çocuk için hayatını riske atsın ki?"

Grace gülmek istedi, fakat Vincent'm yüzüne bakınca sorusunun gayet ciddi olduğunu anladı. Bir anlığına kanı dondu. "Çoğu kadın hamile kalmayı bir risk olarak algılamaz, Ekselansları. Çocukların kutsal olduğunu düşünürler. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Vincent'ın bakışları sertleşti, yüzünü rahatsız bir ifade kapladı. "Hayır. Belki de bir defasında öyle düşünmüş olabilirim. Mevzubahsin ne olduğunun öğrenmeden önce."

Grace'in vücudu nefessiz kaldı. Konunun kapanmasına izin vermesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. "Her kadın doğumda ölecek diye bir şey yok, Ekselansları."

Sıcak İngiliz güneşinin altındaki yüzünün rengi attı ve Vincent Grace sanki kutsal bir şeye küfretmiş gibi konuşmaya başladı. "Hayır, hepsi ölecek diye bir şey yok. Ama bir tanesi bile ölse bu çok fazla." Konu hakkında daha fazla

şey söylemek istiyormuş gibi tereddüde düştü, fakat söylememeye karar verdi ve ardından ekledi, "Londra'ya vardığımızda doktorumu çağıracağım."

"Buna hiç gerek yok. Ben iyiyim. Ayrıca kız kardeşlerim yarın zaten orada olacak ve ikimizin de istediğinden çok daha fazla ilgiye boğulacağım."

"Ne olursa olsun, bence---"

"Vincent, lütfen," dedi niyet ettiğinden daha zorlayıcı bir ses tonuyla. Midesinin sakinleşmesi için uğraşarak gözlerini kapattı ve yumruklarını sıktı. "En azından evlenmeyi bekle. Lütfen. Daha yeminlerimizi bile etmeden aileden olmayan birine bunu söylemeyelim."

Raeborn nazik bir şekilde başını salladı ve Grace tüm bu kâbusun bitmesini diledi. Sabahleyin uyanıp eli kulağında olan anneliğin bir süreliğine askıya alındığını öğrenmeyi denedi. Ona bir defa bakıp da gözlerinde pişmanlığı görmemeyi diledi.

"Nasıl istersen."

Grace derin bir soluk aldı. "Teşekkür ederim. Vincent, Fentington konusunda... ne yapmayı planlıyorsun?"

"O konuyu ben halledeceğim, Grace. Ondan korkman için bir sebep yok."

"Kendim için korkmuyorum. Senin için korkuyorum. O güvenilecek bir adam değil. Akli dengesi tam olarak yerinde değil."

"Bunun önemi yok. Olan oldu ve ben bunu halledeceğim."

Grace konunun kapandığının farkındaydı. Koltuğa yaslandı ve Vincent'a bir şey olmaması için dua etti. Bu saldırılar onun suçuydu. Fentington'un cezalandırmak istediği kişi oydu. Raeborn ise Fentington için yalnızca Grace'in şeytani yöntemleriyle kandırdığı bir kurbandı.

Fayton, onu süren Herman ile birlikte dar yolda sarsıla-

rak ilerliyordu. Neredeyse varmış olmalıydılar. Grace eve vardıklarında memnun olacaktı. Maudie'nin dediğini yaparak ne kadar nefes alırsa alsın, midesi dönüyor ve bulanıyordu.

"Waverly kavşağına varmak üzereyiz, Ekselansları," diye bağırdı Herman yukarıdan. "Leydi ve siz bacaklarınızı esnetmek için durmamı ister misiniz?"

Raeborn ona kaygılı bir bakış attı ve cevap verdi, "Evet, Herman."

Grace Herman faytonu durduğunda rahat bir nefes aldı ve Vincent onun dışarı çıkmasına yardım etti. Grace'in ayağı toprak yola değdiğinde, Vincent ona elini uzattı ve ikisi yolda yavaşça yürüdüler. Herman ise arada uygun bir mesafe bırakarak arkalarından onları takip ediyordu.

"Yorulduğun zaman haber ver," dedi Vincent düşmemesi için onu kendine yakı tutarken.

"Londra'ya varana kadar haber vereceğimi sanmıyorum," dedi Grace gülümsemeye çalışarak. "Ben çıtkırıldım bir kadın değilim, Ekselansları. Hiçbir zaman içerde oturup nakış ören tiplerden olmadım."

"Piyano çalmak dışında."

"Evet. İçerde yalnızca piyano çalardım. Tek gerçek tutkum bu."

"O hâlde Raeborn arazilerindeki müzik odalarını seveceksin. Oradaki bir piyano görebileceklerinin en iyisi."

"Evlendikten sonra oraya mı gideceğiz?"

"Eninde sonunda, evet. Fakat mümkün olduğunca Londra'da kalacağız.

Grace'in tereddüdünü fark etmiş olacaktı ki durdu ve ona baktı. "Düğün haberimizin yarın sabah *Times*'da çıkması için gerekli ayarlamaları yaptım. Bunun büyük ses getireceğinden oldukça eminim, fakat ziyaretçi olarak gelmeden önce gelin ve damada iki haftalık bir süre tanımak incelik

kurallarından biridir ve biz de bu şekilde dedikodulardan kurtulmuş olacağız. Ve kendimizi evlilik hayatına alıştırmamız için en azından iki haftalık bir zamanımız olacak."

Vincent elini Grace'in dirseğinin altına yerleştirdi ve yürümeye devam ettiler. "O iki hafta bittikten sonra kız kardeşlerinden birini, muhtemelen Leydi Caroline veya Leydi Josalyn'i seni düşesim ilan edebilmem için bizim adımıza bir balo düzenlemeye ikna edeceğiz. Ondan sonra Londra sezonunun geleneklerine uygun davranacağız; her baloya gideceğiz, operalara, özel akşam yemeklerine, suarelere ve müzikallere katılacağız. Birlikte görüleceğimiz her yere katılacağız. Ve tabii ki mecliste benim katılmam gereken toplantılar olacak. Zorunda kalmadığımız sürece kasabaya gitmeyeceğiz. Bu bir süre dedikoduları en alt seviyede tutacaktır."

Yolda yürümeye devam ederlerken Grace ona hayran bir şekilde baktı. "Her şeyi düşünmüşsün, Ekselansları."

"Ben sadece bu acele evliliğimizin yaratacağı spekülasyonları en aza indirmeye çalışıyorum, o kadar."

Grace göğsünde acı dolu bir ağırlık hissetti. Ona bunu o yapmıştı. Vincent evlilikleri ve birlikte geçirecekleri gelecekleri konusundaki detaylarla bunlar sanki birer iş detayıymış gibi uğraşarak kendisini ondan ve onu içine soktuğu hayattan koparıyordu. Sanki bu gibi daha önemsiz konularla meşgul olmak, aklını bir daha evlenmeyeceğine dair ettiği yemine rağmen evlenmeye zorlanması gerçeğini arka plana atmasına yardımcı oluyor gibiydi. Sevmediği, hatta tanımadığı bir kadınla evlendiği gerçeğini. Bir kadının daha hamileliğini görmek zorunda bırakıldığı ve vârisini doğururken onun da ölebileceği korkusuyla yaşaması gerektiği gerçeğini.

Grace durdu ve cesurca yüzleşmek için ona döndü. Birdenbire bu suçluluk yoluna devam edemeyeceğini fark

etmişti. Böyle duygular ne onun için iyi ne de bebek için sağlıklıydı. Olan olmuştu. Bebek doğana kadar sanki sürekli özür dilemesi gerekiyormuş gibi hissederek yaşayamazdı. Özür dilemek için artık çok geçti. onları bunaltan bu pişmanlığın ötesinde yaşamaları gereken upuzun bir hayat vardı.

"Hâlâ baş başa kalabileceğimiz birkaç dakikamız varken senden bir iyilik isteyeceğim."

"Evet."

"Benim için daha fazla endişelenme, Ekselansları. Ben yalnızca bir çocuk taşıyorum, ölümcül bir hastalığa yakalanmadım."

Şaşkınlığı yüzünden okunan Vincent'ın gözleri büyüdü.

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca sana elimden geldiği kadar az dert olacağım. Ve sana burada, şimdi söz veriyorum. Vârisini dünyaya getirirken ölmek gibi bir niyetim yok. Bu yüzden o konuda endişe etmene gerek yok."

Grace onun tepkisini görmek istemedi ve Raeborn ile karanlık endişelerini ardında bırakarak faytona doğru döndü. Gelecek günler, belki de haftalar, hatta aylar, gerçekten de uzun olacak gibi görünüyordu.

***

Grace ne zaman Caroline'ın evinde kalsa sahiplendiği odanın penceresinin önünde durdu. Yumuşak, nazik bir rüzgâr zarif perdeleri havalandırıyor, kararan odada durduğu sırada onları Grace'e doğru savuruyordu. Akşam neredeyse çökmüştü ve Raeborn ile birlikte eve vardıklarından beri geçen zaman Caroline ile yaklaşmakta olan nikahlarını tartışırken geçmişti.

Çok şükür ki akşamı atlatmışlardı. Diğer kız kardeşleri de evlilikten haberdar edilmişlerdi ve yarın akşamdan önce

Wedgewood evine teşrif edeceklerdi. Yiyeceklerden oluşan bir dağ inşa edilmiş, fazladan uşaklar kiralanmış ve çiçekler sipariş edilmişti. Ve tören sonrası için pahalı bir nikah kahvaltısı organize edilmişti.

Şampanyalar sipariş edilmiş, evdeki en iyi gümüşler ve çiniler ortaya çıkmıştı. Evin balo salonunun olabileceği kadar festival havasına bürünmesi için dekorasyon olarak örme fırfırlar kullanılmıştı. Caroline birkaç gün içerisinde mucizeler yaratmıştı. Sanki bu görebilecekleri en eğlenceli durummuş gibi.

Grace bu zorlu sınavdan sağ çıkıp çıkamayacağından emin değildi.

Oraya vardıklarından beri, o ve Raeborn herkesi gerçekten mutlu olduklarına ikna etmek için oynadıkları küçük oyunlarına geri dönmüşlerdi. Birbirlerine gülümsüyorlar, sık sık bakışıyorlardı ve balo odasını turladıklarında ise Raeborn her zaman onun yanında oluyordu. Fakat Grace Caroline'ın yüzüne baktığında onun ikna olmadığını anlayabiliyordu. Odanın içinde içten içe patlamak üzere olan bir gerilim vardı, atmosfer oldukça huzursuzlaşmıştı. Ve Caroline'ın tüm düşmanlığı Raeborn'a yönelikti. İğneleyici bakışlarını fark etmemek için kör olmak gerekiyordu.

Linny tabii ki Raeborn'un onu kullandığını düşünecekti. Ve Grace'in otuz yıl boyunca iffetli bir hayat geçirdikten sonra vücudunu hiç tanımadığı bir adama kendi isteğiyle vermeyeceğini düşünecek olan kız kardeşleri de buna inanacaktı.

Ve gerçeği öğrendiklerinde ise Grace hakkında gerçekten çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Grace bir köşeye kıvrılıp saklanmak istiyordu. Birilerinin onu anlamasını beklemek anlamsızdı. Fakat kardeşlerinin Raeborn'un onursuzca bir hareket yaptığına inanmalarına izin veremezdi.

Elleriyle yüzünü kapattı ve onu gözlerinden akmakla tehdit eden gözyaşlarıyla savaştı. Kapı hafifçe çalındığında irkildi fakat apar topar yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Gel."

Kapı açıldı ve Caroline öylece durdu, yüzünde Grace'in Linny'nin sormak istediğini bildiği tüm sorular duruyordu. Gözlerindeki acıma ve hüzün duygularından oluşan ifade ise katlanılması en zor olandı.

İki kardeş birbirlerine baktılar, ne diyeceklerini, söze nasıl başlayacaklarını bilmiyorlardı. İlk önce Grace denedi. "Linny, ben... ben..."

Cümlesini tamamlayamadı. Ne yaptığını kabullenmek istemedi. Caroline'ın anlamasını nasıl bekleyebilirdi ki? "Ben... Ben..."

Yapamadı. Keder dolu bir iniltiyi bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Gözyaşlarını durdurmayı ne kadar denerse denesin, başaramadı. Yanaklarından sel gibi akıyorlardı.

Grace soluklanmaya çalışırken Caroline onun yanına gelerek sarıldı.

"Sorun değil, Grace. Her şey yoluna girecek."

"Hayır, girmeyecek. Her şey için artık çok geç."

Caroline ona bir kez daha sarıldı ve ardından Grace'i koltuğa yönlendirdi. Birbirlerine bakabilecekleri şekilde oturdular ve Caroline Grace'in eline bir mendil tutuşturdu.

"Artık Raeborn'un yanındayken neden bu kadar çekingen olduğunu anlıyorum. Son zamanlarda neden bu kadar üzgün olduğunu da. Sana neler yaptığını bana neden anlatmadın?"

"Ah, Caroline. O hiçbir şey yapmadı."

Caroline ellerini yumruk yaptı ve tekini bacağına vurdu. "Gayet de bir şey yapmış. Bana onun çocuğunu beklediğini söyledi. Daha o anda senden yararlanmış olduğunu anladım." Linny'nin gözleri kocaman açıldı. "Seni zorladı mı, Grace?"

Grace Caroline'ın ellerini tuttu ve başını iki yana salladı. "Hayır, Caroline. Anlamıyorsun. Bunların hiçbiri onun suçu değil. Bunu yapan bendim. Ondan yararlanan bendim. Hatalı olan benim, o değil."

"Onu korumaya çalışma, Grace. Onu daha önce hiç o şekilde görmemiş olmama rağmen, nasıl bir adam olduğu ortada. Ben onun her zaman saygıdeğer ve asil bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle. O saydığın özelliklere ve hatta fazlasına sahip. Bunu yapan bendim. Onu zorlayan bendim."

"Çabalama, Grace. Hepimiz neyin ne olduğunu biliyoruz."

Gözyaşları yeniden yanaklarından süzülmeye başlayan Grace acı dolu hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Bunu yapan bendim!" diye haykırdı tüm vücudu sarsılırken. "Onu ben kandırdım!"

Caroline ona inanıp inanmaması gerektiğini tartmaya çalışıyormuş gibi Grace'e baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Baron Fentington tıpkı daha önce hepiniz için yaptığı gibi Annie ile evlenmek için de bir teklifte bulundu. Babam bu teklifi kabul etti. Onu kurtarmanın tek yolu baronla evlenmeyi kabul etmemdi." Grace yutkundu. "Önce beni istemedi, tabii ki, çünkü yaşım fazla ilerlemişti, fakat onu mükemmel bir eş olabileceğime inandırdım."

"Ah, Grace. Neden bana gelmedin? Bir şeyler ayarlardık."

Grace titrek bir nefes aldı ve mendiliyle burnunu sildi. "Bir planım vardı. Baron Fentington'un yalnızca bakire olan bir gelin istiyordu ve benden bunun garantisini istedi."

"Ne garantisi?"

"Fentington babama, babamın benim için istediği parayı vermeden önce bakire olduğuma yemin ettiğim bir anlaşma imzalamam gerekiyordu." Bir an tereddüt etti. "Bakire olmadığımı öğrendiğinde beni istemeyeceğini biliyordum."

Grace Linny'nin yüzündeki dehşet ifadesini görmezden geldi.

"Ben de Hannah'ya gittim."

"Madam Genevieve'e mi? Onun genelevine mi?"

"Evet. İstediğim gibi birisini bulacağı konusunda anlaştık. Evli olmayan, tanımadığım ve yaşı benden küçük olmayan birisini. O da Raeborn'u seçti."

Grace Linny'nin dehşetle nefesini tutuşunu duyduktan sonra koltuktan kalktı ve odada kafese kapatılmış bir kaplan gibi dolanmaya başladı. "Hamile kalacağımı bir kez bile düşünememiştim, Linny. Sadece baron ile evlenmekten kaçmak istiyordum. Bekâretimi kaybetmek benim için önemli bir şey değildi. Otuz yaşındayım ve evlilik yaşını geçtim. Kimse bana dönüp ikinci bir kez bakmıyordu. Ve hiçbir çeyizim de yoktu. Herhangi bir adamın benimle ilgilenmesi imkânsız gibiydi. Bu iş bittiğinde... eve geri dönerim ve başımda kimse olmadan bir hayat sürerim diye düşünmüştüm."

"Fakat babam yeni karısıyla arasına girmeni istemedi."

Grace başını iki yana salladı. "Evet. Ben de buraya geldim. Ama yine de..." Ellerini karnına götürdü. Raeborn'un bebeğinin geliştiği yere.

"Raeborn bakire olduğumu o gece anladı ve o aşırı onur anlayışı beni bulana kadar vazgeçmemesine neden oldu. Hamile olmadığımdan emin olana kadar vazgeçmemesine."

"Anlıyorum."

Grace onunla yüzleşmek için döndü. "Hayır, anlamıyorsun. Ah, Linny. Benimle evlenmek istemiyor ama başka bir seçeneği yok. Kendimi Fentington'dan korumak için onu kullandım, kandırdım. Şimdi de onu istemediği bir evliliğe mahkum ettim. Ve daha da kötüsü, bir eşini daha doğum sırasında kaybetmekten ölesiye korkuyor."

Caroline birkaç saniye boyunca kıpırdayamadı. En so-

nunda bakışlarını Grace'e yönlendirdi. "Peki sen? Sen onun bebeğini doğurmaktan korkuyor musun?"

"Sen Thomas'ın bebeklerini doğurmaktan korkuyor muydun?"

Caroline gülümsedi. "Hayır. Gergindim diyebilirim. bir an önce bitsin de istiyordum, özellikle de iyice büyüdüğüm zaman. Ama hiçbir zaman korkmadım."

"Ah, Linny. Çocuklarım olmasını bırak, evleneceğimi bile hiçbir zaman düşünmedim. Aynı zamanda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar sefil bir duruma düşeceğimi hiç düşünmedim. Yaptıklarımdan sonra nasıl Raeborn'un beni affetmesini bekleyebilirim ki?"

Caroline ayağa kalktı ve kardeşinin yanına gitti. Grace'in ellerine uzandı ve onları tuttu. "Affedecektir. Her evlilik aşk evliliği şeklinde başlamıyor, fakat çoğunluğu oldukça iyi bir hâl alıyor. Sadece bir adım daha atman gerek. Raeborn'a evliliğinizin başarılı bir evlilik olması için çok çalışacağını göster."

"Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim, Linny."

"Tabii ki biliyorsun. Raeborn ve sen yüksek sosyeteyi birbirinize gerçekten âşık olduğunuza çoktan ikna ettiniz bile."

"Fakat bu bir oyundu, bir roldü."

"Hepsinin bir oyun olduğunu düşünmüyorum. Bana ona karşı hiçbir hissin olmadığını söyle, Grace."

Grace cevap vermeye çalıştı ama yapamadı.

"Bazı hislerin olduğu çok belli. Tıpkı Raeborn'un senin için bazı hisleri olduğunun çok açık olması gibi. Bu hislerin yok olmasına izin verme. Daha fazlasını ekle. Bir hoşlantıdan ileriye gitmesini sağla."

"Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Kolay değil ama bunu gerçekleştirmek oldukça eğlenceli olabilir."

Gözlerinde bir parıltı vardı ve Grace yanaklarının ısındığını hissetti. Caroline güldü ve Grace'i kollarının arasına çekerek ona sıkıca sarıldı. "Ah, Grace. Bu akşam Raeborn'a gerçekten çok nazik davranacağım. Çay içtiğimiz sırada ona gerçekten çok sert bakışlar attım."

"Fark ettim."

"Kardeşlerinin onun sana yaptığını sandığımız şeyler yüzünden onun için ne gibi işkence planları hazırladığını anlatmayacağım bile."

Grace kanının çekildiğini hissetti. "Ah, Caroline. Hayır. Onları Raeborn'un bir suçu olmadığına ikna etmelisin. Benim suçum olduğunu söyle ama asla ne yaptığımı söyleme. Bunu kaldıramam. Sadece sen bil, Linny. Sadece sen."¶"Grace, yapma." Caroline ona tekrar sarıldı. "Kendini bir hiç uğruna üzüyorsun. Benim dışımda kimse bilmeyecek. Buraya geldiklerinde hepsini üst kata çıkarıp düşmanca bakışlarını ve ölüm tehditlerini bir kenarda saklamalarını söyleyeceğim."

Grace neredeyse çıldıracak gibiydi. "Raeborn hakkında kötü düşünmemeliler. Düşünmemeliler işte."

"Düşünmezler. Benim işim bittiğinde, hepsi onun dünya üzerindeki en güzel kadını seçebilecek kadar iyi sezilere ve öngörülere sahip, dünyanın en zeki adamı olarak görecekler. Onlara söyleyeceğim şey birbirinizden çok etkilendiğiniz ve kendinize hâkim olamadığınız olacak. Bebek olunca da evlenmeye karar verdiğinizi bildireceğim."

"Ah, Caroline," diyerek ağladı Grace, ağzını elleriyle kapatıyordu.

"Üzgünüm, Grace. Fakat hepsi bu acil evliliğin nedenini çoktan biliyorlar. Aranızdaki kontrol edilemez çekimin ortak bir his olduğunu bilmeleri herkes için en iyisi olacak."

Grace derin bir nefes aldı. Göğsünde hissettiği acı verici ağırlık onu boğacak gibiydi.

"Dinlenmen gerek, Grace. Eğer fazla yorulacak olursan Raeborn endişelenecektir. Seni kontrol etmek için buraya gelmek istedi ama zaten yapacağını yaptığını ve şimdi seninle benim ilgileneceğimi söyledim."

"Ah, Linny!"

"Biliyorum. Ama hâlâ onun şey yaptığını... Neyse, bunun için de özür dilemem gerekecek."

"O sadece benim için endişeleniyor, Linny. Sanki yaptığım her şey daha önce yaşanmış bir şeyi hatırlatıyormuş gibi. Çocuk taşımanın nasıl bir şey olduğunu benden daha iyi biliyor."

Caroline gülümsedi. "Her şey iyi olacak, Grace. Şimdi yalnızca dinlen ve sana yardımcı olması için buraya bir hizmetli göndereceğim. Sen uyumaya çalış. Yemek saati geldiğinde seni uyandıracağım."

On Dördüncü Bölüm

Törenin başlama saati neredeyse gelmişti.

"Hazır mısın, Grace?"

Grace yatak odası penceresinden diğer tarafa dönerek altı kız kardeşiyle yüz yüze geldi. Hepsinin yüzünde şüpheli, beklenti içinde olan ve karmaşık birer ifade vardı. Bu soruyu muhtemelen ilk kez sormuyorlardı, fakat düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki onları duymamıştı. Yüzüne kondurduğu gülücük garip bir şekilde abes ve samimiyetsiz gibiydi.

"Tabii ki." Sesini hafif tutmaya çalışıyordu, fakat Caroline'ın yüzündeki ciddi ifadeden o kadar iyi bir iş çıkarmadığını anlayabiliyordu.

"O hâlde acele etsek iyi olur," dedi kardeşi Josie herkesi kapıya doğru yönlendirirken. "Eğer senin damadın da dünyada tüm damatlar gibiyse, şu an gerginlikten ölüyor ve şu işin bitmesi için dua ediyordur."

Kardeşlerinin hepsi güldü ve ayrılırlarken kendi düğünleri hakkında konuşmaya başladılar.

Grace onlara bir şey söylemeden gitmelerine izin vermezdi. Kimse açıkça bir şey söylemeye niyetli olmasa da, hepsi bu acele evliliğin ardında yatanı biliyordu. Bebeği er-

ken doğduğunda duyacakları her türlü yorum için onlardan özür dilemek istedi.

"Durun."

Hepsi birden dönerek odaya geri girdiler. Josie kapıyı kapattı.

Grace ne demek istediğinden pek emin değildi. Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. "Evliliğimin hepiniz için bir sürpriz olduğunu biliyorum. Belki bazılarınızı şaşırtmış ya da hayal kırıklığına bile uğratmış olabilirim."

Tüm kardeşleri onları hayal kırıklığına uğratmadığını belirtmek için ona doğru koşmak istediğinde Grace elini kaldırdım.

"Sizi suçlamıyorum. Ben de evlilik hayatımı bu şekilde başlatmak istemezdim. Raeborn da öyle. Fakat..." Yüzüne bir gülücük oturtmaya çalıştı. "Fakat yaşananları değiştiremem."

"Sorun değil, Grace," dedi kardeşlerinin arasındaki en ciddi ve yumuşak kalpli olanı, Mary. "Bizim için nelerden vazgeçtiğini biliyoruz. Hepimiz mükemmel eşler bulabilelim diye kendi isteklerini görmezden geldiğini de. Şu an sadece kaybetmiş olduğun zamanları telafi ediyorsun."

"Bu doğru," dedi Francine, Grace'e sarılmak için ona doğru giderek. "Sosyetedekilerin dediklerine kulak asma. Bebeğin doğduğu zaman tüm İngiltere ikiniz için o kadar mutlu olacak ki ayları saymayı hatırlamayacaklar bile."

"Ben yalnızca Raeborn hakkında kötü düşünmenizi istemiyorum. Olanlar..." Grace ellerini iki yanında yumruk hâline getirdi ve kendisini devam etmeye zorladı. "Olanlar onun suçu değildi. Onu... onu suçlamayın."

"Durumun nasıl olduğunu biliyoruz," dedi Sarah yanaklarında iki kocaman çukur oluşurken. "Birbirinize nasıl baktığınızı tüm Londra gördü. Birbirinizi ne kadar sevdiğiniz çok açık."

"Evet," dedi kardeşleri hep bir ağızdan, ona o kadar güveniyorlardı ki Grace bayılacak gibi oldu.

"Sizi seviyorum," dedi Grace titrek sesi yaşaran gözleriyle. "Hepinizi."

Kardeşleri toplu hâlde yanına giderek Grace'i çevrelediler. Her biri gelinliğine zarar vermemeye dikkat ederek ona sıkıca sarıldı.

"Sanırım artık aşağı insek iyi olacak," dedi Sarah hem kendi yanaklarını hem Grace'in yanaklarını kurulayarak. "En son baktığımda Ekselansları oldukça gergin görünüyordu."

Grace'in karnı sancıdı. Raeborn tabii ki gergin olacaktı. Başka nasıl hissedebilirdi ki? Burada olmak, tekrar evlenmek, bunlar adamın istediği en son şeylerdi. Kafasına bir silah dayanmış gibi hissettiğini tahmin edebiliyordu. Grace'in ona oynadığı oyun Raeborn bir daha evlenmeyeceğine yemin etmiş olduğu hâlde ona evlenmekten başka bir seçim bırakmamıştı. Eğer bebek olmasaydı...

Grace elini içinde yeni bir hayatın yeşerdiği karnına götürdü. Nefesi kesildi.

"İyi misin, Grace?" diye sordu Caroline.

"Evet, iyiyim. Haydi, aşağı inelim."

Herkes kapıya ilerlemiş, fakat Caroline Grace'in elini hafifçe sıkarak geride kalmıştı. "Her şey yoluna girecek, Grace."

"Öyle mi?" diye sordu Grace herkes odadan çıkmasıyla Caroline ile baş başa kaldıklarında.

"Tabii ki. Böyle şüpheye düşmene neden olan tek şey gerginliğin."

"Raeborn evlenmek istemiyor. Kendisini korumak için kalbinin etrafına devasa duvarlar örmüş. O duvarları nasıl aşacağımı bildiğimden de emin değilim."

"Bir kadın nasıl aşarsa öyle aşacaksın. Kalbinle. Sevginle."

"Peki, benim sevgimi istemezse?"

Caroline gülümsedi. "Nasıl istemeyebilir ki? Raeborn hem sevmeyi hem de sevilmeyi hiçbir insanın özlemediği kadar özlemiş olmalı. Senin sevgini de zamanla kabul edecektir. Ve bundan zevk alacaktır."

"Keşke ben de senin kadar emin olabilsem," dedi Grace iç çekerek.

"Unutma," diye devam etti Caroline. "Şu ana kadar oynadığınız roller gerçek değildi. İkiniz de bir oyunun parçasıydınız, herkesi birbirinize âşık olduğunuza ikna etmeye çabalıyordunuz. Bu oyun bugün bitmeli. Bu evlilik yatağınızda da devam edemez."

Grace yanaklarının kızardığını hissetti. Caroline ona utanması için şans tanımadı. Omuzlarından tuttu ve direkt olarak gözlerinin içine baktı.

"Evlilikte oyun olmaz, Grace. Özelinizde paylaştığınız tutkular gerçek olmalılar, çünkü birlikte yaşayacağınız hayatın temelini oluşturacaklar. Evliliğin zeminini düzgün ve hızlı bir şekilde hazırla. Raeborn'a senin ona karşı hissettiğin şeylerden ya da evliliğinizin yürümesi için aldığın kararlardan şüphe etmesi için hiçbir neden bırakma. Ve ona kalbini vermekten korkma. Şimdi," dedi Grace'e son bir kez daha sarılarak, "herkes bize bakmak için gelmeden aşağı insek iyi olacak."

Grace gülümsedi ve ikisi birlikte aşağı indiler. Grace yemininin edeceği odaya doğru inerken sendeliyordu. Kendine güveni de öyle. Kalbi göğüs kafesinde fırtınalar koparırken kafasının içindeki ince bir ses o üç kelimeyi tekrarlıyordu, *eğer bebek olmasaydı...*

Grace derin bir nefes aldı ve odaya girdi. Küçük grubun üzerinde dolaşan gözleri odanın öbür tarafındaki erkek grubuna odaklandı.

Raeborn dirseğini rahatça şömine başına dayamış bir şe-

kilde merkezde duruyordu. Fakat Grace onun rahat olmadığını biliyordu. Raeborn'un mutlu ve normal görünmek için kendisini bugün her zamankinden daha fazla zorladığını biliyordu. Grace madalyonun diğer yüzünü görebiliyordu.

Raeborn'un yüz hatları keskin, ifadesi ise kaya gibi sertti. Caroline'ın Wedgewood Markisi olan kocası ve Josie'nin vikont kocası ile konuşuyordu. Yüzünde bir gülümseme olsa da, Grace o gülümsemenin Raeborn'un gözlerine yansımadığını biliyordu. Ve Raeborn başını kaldırarak Grace'i gördü.

Cümlesini yarım bıraktı. Bardağını ağzına götüremeden durdu ve temkinli bir sessizlikle bekledi, ardından elindeki bardağı yakındaki masanın üzerine bırakarak Grace'e doğru yürüdü. Fakat...

Gülümsemek aklına geldiğinde çok geçti.

Grace derin bir nefes aldı ve kendisini ayakları üzerinde sabit durmaya zorladı. Tüm hayatta kalma içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Tüm kasları kaçmak için hazır duruma geliyordu. Fakat birdenbire her şey için çok geç olmuştu. Raeborn orada, sadece birkaç santim ilerisindeydi.

Önünde durdu ve Grace'in artık onun varlığıyla özleştirdiği her şeyden üstün baskınlığını yaymaya başladı. Grace o an ne düşündüğünü bilebilmek için her şeyi verebilirdi. Yalnız kaldıkları zamanlarda bazen tanık olduğu o asil tarafsızlık ifadesinden başka bir şey, en ufak bir duygu ifadesi görebilmek için her şeyi feda edebilirdi. Ama hiçbir şey görmedi. Gördüğü tek şey aralarındaki uçurumun daha da genişlediğiydi.

Mükemmel bir nezaket örneği sunarak Grace'in ellerini ellerinin arasına aldı.

Parmaklarında başlayan eritici bir sıcaklık dalgası Grace'in vücudunun en ücra noktalarına kadar yayıldı. Kalbi göğsünde fırtınalar koparırken, içinde, derinlerde bir yer-

lerde de binlerce kelebek uçuşmaya başladı. Bunu yapan Vincent'ın dokunuşuydu.

Bunun olmasına izin vermemesi, aşkı ulaşamayacağı yerlerde olan bir adam için kalbini bu kadar riske etmemesi için kendisini tekrar tekrar uyarmıştı, fakat olan olmuştu.

"Çok güzel görünüyorsun, Grace."

Grace kendini gülümsemeye zorladı. "Teşekkürler, Ekselansları."

"Vincent."

"Vincent," diye tekrar etti Grace. "Bugün biraz yalnız kalabileceğimizi umuyordum," dedi sadece Vincent'ın duyabileceği şekilde. "Sana söylemek istediğim birçok şey var."

"Ne gibi?"

Grace kekelemeye başladı, birdenbire konuşma yeteneğini kaybetmişti. "Ben... Ben bunun senin geleceğin için hayal ettiğin gibi bir durum olmadığının farkındayım."

Raeborn kaşlarını kaldırdı ve Grace sadece bir anlığına onun gerçek duygularını ortaya döken açık bir kapı gördü. Gördüğü şey tüm varlığının rahatlamasına neden oldu. Tereddüt ederek Raeborn'a biraz zaman tanıdı, söylediklerine karşı çıkmasını bekliyordu. Fakat öyle olmadı. Grace de derin bir nefes alarak konuşmasına devam etti.

"Olabileceğim en iyi eş olabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum."

Raeborn nazik bir şekilde eğildi ve bu sözü kabul ettiğini belirtti. "Ben de senin kocan olmak için elimden geleni yapacağım."

Bu sözler Grace'in bocalamasına neden oldu.

Ben de senin kocan olmak için elimden geleni yapacağım.

Midesinin derinliklerinde bir ağırlık hissetti. Karanlık bir önsezi ciğerlerindeki tüm havayı çekip aldı. Midesi te-

petaklak oldu ve Grace birkaç kez derin nefes aldı. *Ben de senin kocan olmak için---*

"İyi misin?"

"E...Evet. İyiyim."

Gözlerindeki okunaksız bakışlarla Grace'e kolunu uzattı ve onu papazın beklediği ön odaya götürdü. Grace'in altı kardeşi de kocalarıyla bir araya geldi. Orada bulunan diğer tek konuk ise Raeborn'un kuzeni Kevin Germaine'di.

Raeborn Grace'in kolunu uygun bir şekilde kendi koluna sardı ve onun sabit durmasını sağladı. Papaz seremoniyi yönetirken ise yontulmuş bir heykel gibi sabit bir şekilde durdu. Cevapları kısa ve özdü. Hastalıkta ve sağlıkta onun yanında olacağını söylerken ses, güven vericiydi. Tek tereddüt ettiği nokta hastalıkta ve sağlıkta birlikte olmaya söz vermekti, fakat Grace orada bulunan kimsenin bu tereddüdü fark etmediğinden ve kimsenin Grace'in doğruluğundan emin olduğu şeyi bilmediğinden emindi. Az önce onu her zaman seveceğine dair söz veren adam daha şimdiden verdiği sözden pişmanlık duyuyordu. Az önce onunla evlenmeyi kabul eden adamın bunu kabul etmesinin tek nedeni Grace'in ona başka bir seçenek bırakmamış olmasıydı.

Ardından sıra Grace'e geldi. Papaz kelimeleri söyledi ve Grace bir anlığına hayır dese ne olacağını merak etti. Kabul etmese ne olacağını.

Oda rahatsız edici derecede ısınmıştı ve Grace yeniden açtığında etrafındaki dünyanın sabit durması için dua ederek gözlerini kapattı. Fakat böyle olmamıştı. Dünya az önce nasılsa yine öyleydi ve onu canını sıkan o kelimelere hâlâ bir çözüm yoktu. *Eğer bebek olmasaydı...*

Bir seçim hakkı olmadığını biliyordu.

"Evet."

Papaz gülümsedi. "O hâlde ben de sizi karı koca ilan ediyorum."

Artık bitmişti. Raeborn ona dönerek başını eğdi. Onu öpecekti. Grace bunu daha dudakları onun dudaklarına değmeden önce biliyordu. Öpmesini istiyordu. Zaten paylaşmış oldukları o samimiyeti hatırlatacak ufak bir şey hissetmek istiyordu.

Dudakları katı ve sıcaktı, neredeyse onu ilk öptüğü zamanki gibiydi. Fakat yine de tamamen farklıydı. Bu öpücükte hiçbir his, hiçbir duygu yoktu. Bu Grace'in açıklayamadığı bir boşluk hissetmesine neden olan, formalite gereği yapılmış bir hareketten başka bir şey değildi.

Ve yine aynı hızla, Raeborn dudaklarını onun dudaklarından ayırdı.

Grace şaşırmış bir ifadeyle ona bakıyor, fakat Raeborn onu izlemiyordu. Bakışları etraflarında toplanan küçük kalabalığa odaklanmıştı.

"Tebrikler!" dedi Grace'in kardeşleri hep bir ağızdan, her biri sıra sıra ona sarılmaya geliyordu.

Ve uşaklar da tam o anı bekliyorlarmış gibi şampanya bardakları dizili tepsilerle içeri girdiler ve tüm kardeşlerinin kocaları Raeborn dük ve düşesinin sağlığı ve mutluluğu için kadeh kaldırdı.

Grace küçük bir yudum aldı ve mide bulantısıyla baş etmeye çalıştı. O andan sonra içkiyi içiyormuş gibi yaptı ve mümkün olduğu zamanlarda dayanabileceği sabit bir şey bularak kendisine destek sağladı.

"Ekselansları," dedi arkasından gelen garip bir ses. "Evliliğinizi tebrik etmek istedim."

Grace arkasını dönerek Kevin Germaine ile yüz yüze geldi. Vincent da Grace'in yanında bitiverdi, elini korumacı bir şekilde Grace'in beline sarmıştı. Yüzünde hâlinden memnun bir ifade vardı, ne zaman toplum arasında olsalar bu ifadeyi mükemmel bir şekilde kullanıyordu.

"Raeborn," dedi Germaine onu kutlarcasına kadehini

kaldırarak. "Düğün töreniniz için bir davetiye aldığımda ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsiniz. Ne kadar memnun olduğumu da."

Gülümsemesi Germaine'in yakışıklı suratını aydınlattı ve Grace kocasının yüzündeki ifadeyi görebilmek için başını kaldırdı. Yüz ifadesi aynı şekilde duruyordu ve Grace bir an onun gerçekten ne hissettiğini bilebilmeyi diledi. Sonuçta artık oyuna devam etme zorunluluğu yoktu.

"Evlendiğine inanamıyorum. Aynı adımı tekrar attığına... Ve senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler, Kevin."

"Ve sizin içinde öyle, Ekselansları," dedi Grace'in olduğu yere bakarak.

"Teşekkürler, Germaine. Gelebildiğinize sevindim."

"Beni davet etmeyi düşünmeniz beni gerçekten onurlandırdı. Bunu asla kaçıramazdım. Evlilik ilanınızın yüksek sosyete üyeleri arasında yarattığı şaşkınlığı hayal bile edemezsiniz. Bu sabah Londra sınırları içinde olup da şaşkınlığa uğramamış olan bir tane kulüp, salon ya da toplantı mekânı yoktu. Tabii, herkes ikinizin evleneceğini tahmin ettiğini söyleyip duruyor. Son zamanlardaki yakınlığınızı hepsi fark etmiş. Sadece gizli bir şekilde ve özel izinle evlenmenize şaşırıyorlar."

Grace yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissediyordu ve bakışlarını yere çevirdi.

Vincent onu kendine doğru çekti. "Evliliğimiz gizli değildi. Gayet bilindik bir durumdu," dedi az önce kazandığı geniş ailenin üyelerine bir bakış atarak. "Özel izin konusuna gelince; ikimizin de nişanla bu işi uzatarak acı çekmeyi göze alamayacak kadar mutlu olduğumuzu görebiliyorsundur."

"Fakat herkesi kesinlikle bir şoka uğratmış oldunuz. Sosyetenin uzman dedikoducularından kurtulmak herkesin

harcı değildir. Fakat sizin kurtulmuş olduğunuz gayet bariz. İkiniz için de çok mutluyum. Gerçekten."

"Teşekkür ederiz," dedi ikisi aynı anda ve ardından Grace'in kardeşleri iyi dileklerini sunmaya geldiklerinde Germaine geri çekildi.

Grace ortama uyum sağladı; doğru zamanlarda gülümsüyor, zorlama sevinçlerle gülüyor ve Vincent'ın her hareketini yeni evlenmiş bir gelinin yapması gerektiği gibi coşku ile karşılıyordu.

Çok daha farklı durumlarda, bu gerçekten mükemmel bir kutlama olabilirdi.

Belirli bir zaman sonra yemek odasına geçerek, aslında Annie'nin balayı dönüşünü kutlamak amacıyla bir öğle yemeği olacağı düşünülen ve sonradan düğün kahvaltısı hâlinde hazırlanan masaya oturdular. Grace iştahsızlığını gizlemeye çalışırken tabağındaki yemeği dökmek için uğraştı. Fakat Vincent onu izlerken bunu yapması imkânsız bir hâl almıştı.

"Sen iyi misin?"

Grace ona baktı ve gülümsedi. "Tabii ki. Sadece pek aç hissetmiyorum."

Raeborn elini Grace'in elinin üzerine yerleştirdi ve herkes tarafından fark edilen bu hareket özellikle Grace'in kardeşleri tarafından iğneleyici bir tonla yorumlandı.

Raeborn güldü. Grace onu haftalardır ilk kez gülerken görüyordu ve bu yüzden içine keskin bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu. O gülüşünün içten olmasını ne kadar da isterdi. Hareketlerinin gerçek ve yüzündeki ifadenin samimi olmasını ne kadar isterdi. Fakat hiçbirinin böyle olmadığını biliyordu. Hepsi bir oyundu. Tıpkı geçen ayın ve daha öncesinin de birer oyun olduğu gibi.

Yemek bittiğinde erkekler Wedgewood'un çalışma odasına geçti ve Grace ile kardeşleri de Grace ayrılmadan önce

biraz yalnız kalabilmek için yukarı çıkmadan birer bardak çay içtiler.

Grace odaya girdi ve kapıyı kapadı. Bir parçası yeni hayatına başlamaya istekliydi. Diğer parçası ise bu meydan okumayla yüzleşmeye hazır değildi. Nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu bile.

Bir sandalyeye oturdu ve Linny'nin cümlelerini hatırladı. "Ona senden uzaklaşması için bir sebep verme ve daha en başından kendini ona bağla."

Grace Linny'nin söylediklerini hafızasında iyice yer edene kadar tekrar tekrar söyledi. Zamanla, üzerinden büyük bir ağırlığın kalktığını hissetti. Cevap tüm bu zaman boyunca önündeydi, fakat korkuları yoluna çıkmıştı. Grace Linny'nin ne dediğini, ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu.

Yüzünde bir gülücükle ayağa kalktı. Evlilik hayatına bu şekilde başlamak istememiş olabilirdi, fakat kalıcı ve mutlu bir evliliği olabileceği biriyle evlenmiş olmayı Raeborn'a borçluydu.

Raeborn'un bir kadında isteyebileceği her şeye sahip olacağına yemin etti. Çünkü onu daha şimdiden çok önemsiyordu. Ve çünkü onun çocuğunu taşıyordu.

Bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

***

"Yeni evinize hoş geldiniz, Ekselansları."

Grace kocasının elini tuttu ve yere indi. Yukarıya bakarak bundan sonra yaşayacağı evi ilk kez gördü.

Raeborn Evi Londra'daki en etkileyici evlerden biriydi. Grace gururlandı.

"Yeni evini beğendin mi?"

Grace başını kaldırdı ve Vincent'ın ciddi yüz ifadesiy-

le karşılaştı. Bu ev hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursuyordu.

"Ev çok güzel, Vincent."

Vincent'ın bakışları yumuşadı. "Beğendiğine sevindim. Burası artık ikimizin evi---"

Ne diyeceğinden emin olamamış gibi duraksadı. Cümleyi onun yerine tamamladı. "Hayatımızın sonuna kadar."

Vincent onaylarcasına başını salladı. "Hayatımızın sonuna kadar."

O kelimeleri söyleyiş şekli Grace'in tüm vücudunun garip bir şekilde ısınmasına neden oldu. Vincent ona dokunduğunda ise Grace, vücudunun her noktasına yayılan duygu kıvılcımlarını hissetti. Titredi.

"Üşüyor musun?"

Vincent kolunu Grace'in omzuna doladı ve onu kendisine doğru çekti. "Hayır, ben iyiyim." Fakat iyi değildi. Vincent'ın bu kadar yakınında olması içinde parıldayan alevler yükseltiyor, onu ısıtıyordu. Grace'in içi dışı yanıyordu.

"Bugün çok uzun ve yorucu bir gündü. Sana yatmadan önce içmen için sıcak bir çay gönderteceğim."

"Teşekkür ederim. Bu çok iyi olur."

Merdivenlerden çıkarak açık kapıdan geçtiler. Saat çok geç olmasına rağmen tüm çalışanlar düzgünce giyinmiş onları bekliyorlardı.

Grace'in midesi sarsıldı. Çalışanlarla tanışma konusunda ilk başta gergindi. Fakat yüzlerindeki kocaman gülücükleri gördüğü anda tüm endişeleri eriyip yok oldu.

"Carver," dedi Raeborn uşağa, "seni Ekselansları, Raeborn Düşesi'yle tanıştırayım."

Carver nazik bir şekilde eğildi. "Ekselansları."

"Seninle tanışmak bir zevk, Carver."

"Çalışanlarınız, Ekselansları," dedi uşak.

Grace, yanında Raeborn ile birlikte, Carver her biri-

ni tanıtırken bir bir çalışanlarla tanıştı. Her biriyle tek tek konuşabilmek için çaba gösterdi. Carver söyleyeceklerini bitirdiğinde hepsi ona iyi geceler dileyerek köşesi çekildi, muhtemelen başlarını yastığa koyacakları için mutluydular.

"Eğer ihtiyacınız olursa tek yapmanız gereken bize söylemek. Tüm çalışanlar emrinizdedir." Raeborn Grace'in kolunu kendi koluna taktı ve onunla birlikte o uzun, kıvrımlı yolda yürüdü. "Başlarında bir hanımları olmayalı çok uzun bir zaman oldu, fakat hepsi çok uzun zamandır benim için çalışıyorlar ve oldukça sadıklar."

"Her şeyin mükemmel olacağından eminim, Vincent," dedi Grace merdivenlerden çıktıkları sırada. Grace başını çevirerek devasa salonu dolduran zengin meşe işlerine ve gösterişli vazolara baktı. "Evin çok güzel."

"Teşekkür ederim. Fakat burası artık senin de evin. Yarın seni bir tura çıkaracağım. Özellikle de bahçeleri çok beğeneceğini düşünüyorum. Hennely'nin en gösterişsiz otları bile yeşile çevirmek gibi bir yeteneği var."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Koridorun sonundaki bir odaya ulaştılar ve Vincent durdu. "Burası senin odan, Grace."

"Benim odam mı?"

"Evet. Benim odam yan tarafta. Hemen bitişikte de bir oturma odası var."

Grace vücuduna yayılan bir ürperti hissetti.

Vincent ise sanki onun gözlerine bakamıyormuş gibi başını diğer yana çevirdi. "Eğer bana ihtiyacın olursa yakınında olacağım."

"Anladım," diye fısıldadı Grace, ses çıkarabilmek zor olmuştu.

"Özel hizmetlin olarak Alice'i seçtim. Carver onu önerdi. Fakat eğer ondan hoşlanmazsan---"

"Bir sorun olmayacağından eminim."

"Pekâlâ. O hâlde iyi geceler, Grace."

"Sen de yatacak mısın?"

"Hayır. Uyumadan önce halletmem gereken bazı işlerim var. Çalışma odamda olacağım."

"Anladım."

Vincent Grace'i kibarca kendine doğru çekerek alnına sade bir öpücük kondurdu. "İyi geceler," dedi tekrar ve kapıyı açarak Grace'in içeri girmesini bekledi.

Grace pek sabit duramayan bacaklarıyla yeni odasına bir adım attı. Tabii ki kendisini ondan ayrı tutacağını söylemiyordu. Evlilikleri tabii ki sadece isimde kalmayacaktı.

Grace yatağın kenarında duran güzel genç kadını konuştuğu ana kadar fark etmedi. Çalkantılı düşünceleri Vincent'ın evliliklerini başlatma şekliyle fazla meşguldü.

Grace düğün elbisesi olarak giydiği elbisesini çıkardı ve Annie'nin ona özellikle bu gece için verdiği o mükemmel saten geceliğini giydi, ardından aynalı bir masanın önüne oturarak Alice'in saçlarını taramasına izin verdi.

Genç hizmetçi işini yaparken gergin bir şekilde sohbet etmeye çalıştı, fakat Grace onun söylediklerini duymadı bile. Düşünceleri aşağı kata geri dönen kocası, karısını ilk gecelerinde yalnız bırakan kocası tarafından işgal edilmişti.

"Başka bir isteğiniz var mı, Ekselansları?" diye sordu Alice endişeli bir ifadeyle Grace'in ardında dururken.

"Hayır. Teşekkür ederim, Alice. Bu kadarı yeterli. Yardımın için sağ ol."

Üst kat hizmetlisi elinde bir tepsiyle geldiğinde Alice tam da kapıyı açıyordu. "Ekselansları uyumadan önce sıcak çay içmek isteyebileceğinizi düşünmüş."

Grace tepsiye baktı ve bir an için tombul hizmetçiye aşağı inerek Ekselanslarına asıl istediğinin kocasının yukarı çıkarak yanına gelmesi olduğunu söylemek istedi. Fakat bunun yerine, hizmetçiye tepsiye bırakmasını söyledi.

"Ekselanslarına teşekkürlerimi ilet lütfen."

"Tabii, Ekselansları. Söylerim."

Grace hizmetçiler gittikten sonra uzun bir süre demliğe baktı. Çay takımı kaliteli çinidendi ve Grace öfkesiyle hayal kırıklığı gitgide artarken parmaklarını çinilerin üzerindeki altın varak işlemelerde gezdirdi.

Eğer aynı yatakta yatmayacaksa nasıl bir evlilikleri olabileceğini düşünüyordu? Eğer kendisini Grace'den böyle ayırırsa nasıl yakınlaşacaklarını sanıyordu?

Grace pencereye yürüdü ve hiçbir şeyin görünmediği karanlığın içine baktı.

Vincent'ın aralarına örmek istediği duvarı nasıl aşabilirdi ki?

Linny'nin sözlerini hatırladı. "Sabır ve sevgiyle aşacaksın."

Grace, Vincent'ın fikrini değiştirerek yanına gelmesi için dua ederken sönmekte olan ateşin yanındaki şarap rengi kadife berjere oturdu ve bekledi.

Birkaç saat sonra onun merdivenleri çıktığını duydu. Ardından da kapattığı kapının hafif tıkırtısını.

Kalbi beklenti içerisinde küt küt atıyordu. Odalarını birbirine bağlayan kapının açılmasını umarak bekledi. Onu evlendikleri gece yalnız bırakmamasını umarak. Evliliklerinin sevgisiz bir evlilik olmasını istemediğini umarak...

Grace şöminedeki son kütük de söndükten sonra uzun bir süre karanlıkta oturdu. Başı ağrıyor, öfkesi gitgide artıyor ve kalbi daha önce hiç olmadığı şekilde acıyordu.

Linny'nin sözleri bir tokat gibi çarptığında titrek bir nefes aldı. *Aranıza ördüğü o duvarı sabır ve sevgiyle aşacaksın... Ve ona senden uzaklaşması için hiçbir şans verme.*

Grace battaniyesini yere bıraktı ve odalarını birleştiren kapıya yürüdü. Eğer ondan uzak durmasına izin verirse kaybedeceği her şeyin farkındaydı.

On Beşinci Bölüm

Vincent yatak odası penceresinde durmuş, dışarıdaki karanlığa bakıyordu. Sokak sessizdi, sosyetenin en son parti katılımcısı da uzun zaman önce evine gitmişti. Düğün günü nihayet bitmişti. Ve nasıl olduysa, Vincent sağ kurtulabilmişti.

Bir daha bir evlilik töreni kutlayacağını hiç düşünmemişti.

Bu sabah Wedgewoodların evine ilk adımını attığı andan itibaren her anı hatırlıyordu. Grace ile yalnız kalabilmeyi ummuştu. Bu gece onu odasına kadar götürüp bıraktığı zaman yüzünde gördüğü şaşkınlık, hatta hayal kırıklığı oluşmasın diye özel hayatlarının nasıl olacağını ona önceden anlatmak istemişti.

Fakat onunla konuşma şansını yakalayamamıştı. Leydi Caroline Grace'in tören için hazırlanmakla meşgul olduğunu söylemişti, fakat Vincent bunun tamamen doğru olmadığını biliyordu. Mide bulantıları çektiğini biliyordu. Onun içine yerleştirdiği bebek yüzünden gerçekleşen mide bulantıları. Bunu Vincent'tan saklamaya çalışmış olsa da, kasabadayken de her sabah mide bulantısı yaşamış olması gibi.

Vincent ona neredeyse diz çöktüren bir panik dalgasıyla

savaştı. Hiçbir zaman böyle bir ailenin parçası olmamıştı. Hayat, sevgi ve kahkahalarla tomurcuklanan bir aile. Sadece kişi sayısı bile oldukça etkileyiciydi. Vincent tek çocuk olarak yalnız başına büyümüştü. Bu zamana kadar yaşayan yalnızca tek bir akrabası olmuştu. Grace kalabalık bir ailede büyümüştü ve bugün hepsi tıpkı şenlik katılımcıları gibi Wedgewood'un evine toplanmışlardı. Hepsi birden. Bütün ailesi. Altı kardeşi ve kocaları.

Leydi Caroline ve Wedgewood tabii ki oradalardı. Ardından Leydi Josalyn ile eşi Vikont Carmody geldi. Ve Leydi Francine ile kocası olan Bladwin Kontu. Ardından Leydi Sarah ile eşi Baron Hensley. Ardından Leydi Mary ile eşi Adledge Kontu. Ve en sonunda ise Leydi Anne ile kocası, Wexley.

Çok şükür ki çocuklar, on bir tane ve Vincent'a göre Noel'e kadar sayıları daha da artacak olan çocuklar, hemen üst kata çıkarılmış ve başlarına bakıcılar bırakılmıştı. Konu çocuklar olduğu zaman nasıl bu kadar rahat olabiliyorlardı? Bu adamların her biri eşlerini tekrar tekrar nasıl riske atabiliyordu?

İlk başta belki de evliliklerinin göründüğü gibi aşk ve duygu yüklü evlilikler olmadığını düşündü. Ama olay bu değildi. Her kardeş ve kocası arasında yaşanan çekim çok barizdi ve hatta bazen birbirlerine bakışları, gülüşleri ve dokunuşları oldukça şaşırtıcı hareketlerdi.

Vincent kaşlarındaki teri sildi. Riski bilmiyorlardı. Önem verdiğin birisini kaybetmenin neden olduğu o kalp kırıklığını hiç yaşamamışlardı. Kendilerini hiç suçlu görmemişlerdi.

Gözlerini kapattı ve Angeline'nin kalp şeklindeki gülümseyen yüzünü ve Lorraine'nin hüzünlü, porselen hatlarını düşündü. Onları unutmayacak ve bu evlilikte de aynı hatalara düşmeyecekti. Üçüncü hamileliği engellemek için

çok geç kalmıştı, fakat kalbini korumak için hâlâ geç değildi.

Göğsünde ciğerlerinin hava dolmasını engelleyen bir ağırlık hissetti. Onu çok istiyordu. Onu o gece Wedgewood'un çalışma odasında kıstırdığından beri istiyordu. Gözleri korkudan kocaman olmuştu, göğüsleri nefes almaya çalıştığı sırada kabarıp iniyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ilk buluşmalarında ona sarıldığında, ona dokunduğunda ve kendisini onun derinliklerine gömdüğünde nasıl hissettiğini unutamıyordu. Ya da şu anda bile onu kollarını alıp ikisi de nefessiz kalana kadar öpmek istediği gerçeğini de.

Kollarını pencerenin her iki tarafına da yerleştirdi ve alnını soğuk cama yasladı. Keşke hiç onunla birlikte olmasaydı. Keşke onu sevmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeseydi. İçi onu kollarına almak dışında nasıl söndüreceğini bilmediği bir şekilde yanan ateşlerle kavruluyordu.

Bu hareketin Grace ile ilgili her düşünceyi aklından uzaklaştırmasını umut ederek elini yüzüne kapattı. Derin bir iç çekti, ardından şömineye doğru ilerleyerek sönmekte olan közlerin arasına bir odun daha attı. Odanın kapısı zeminde hafif bir sürtünme sesi çıkararak açıldı. Vincent olduğu yerde sıçradı ve döndü. "Grace?"

Bir sabahlık aldı ve çıplaklığını örtmek için üzerine geçirdi. "Ters giden bir şey mi var?"

"İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet." Grace odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Vincent olduğu yerde bekledi. Kısa bir duraklamadan sonra Grace ona doğru yürüdü. Sırtı ve omuzları dikti ve üzerindeki saten geceliği bacaklarının etrafında parıldıyordu. Vincent uzanıp ona dokunmamak için ellerini arkasında birleştirdi. Kollarının arasına alıp sarılmamak için. Dudaklarını kendi dudaklarına kapamamak için.

"Nedir peki? Neye ihtiyacın var?"

Grace çenesini kaldırdı ve cevap verdi, "Sana."

***

Grace ona çok yakın duruyordu, o kadar yakındı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. O kadar yakındı ki banyo yaparken kullandığı sabunun kokusunu bile alabiliyordu. O kadar yakındı ki ona cevap verdiğinde yutkunduğunu duyabilmişti.

Kalbi heyecan ve korkuyla atıyordu. Kan vücudunda öylesine hızla akıyordu ki Grace'in tüm vücudu büyük bir ihtiyaçla uyanmıştı. Ona uzanmamak için ellerini elbisesine kenetlemiş bir şekilde duruyordu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu tekrar sanki onu anlamamış gibi. Sanki onu anlamamayı tercih etmiş gibi.

"Evliliğimiz boyunca burada mı uyumayı düşünüyorsun?"

Vincent omuzlarını dikleştirdi. "Burası benim odam. Yani evet."

"Ve benim uyumam gereken oda da senin odanın yanındaki mi?"

"Evet."

"Benim odama, benim yatağıma gelmek gibi bir düşüncen var mı?"

Vincent yüzünü kararttı, neredeyse öfkeli bir hâl almıştı. "Bu ne böyle, Grace? Saat sabahın üçü. Sorularını başka bir zaman da sorabilirsin herhâlde. Mesela yarın."

"Hayır, Ekselansları. Bence her şeyi açıkça ortaya koymamız bir yanlış anlaşılma olmaması açısından en iyisi olacaktır."

Grace ondan uzaklaşma güdüsüyle savaştı. O kaskatı gözlerine bakmamak için başını eğme güdüsüyle savaştı.

"Lütfen cevap ver, Ekselansları. Benim yatağımda uyumak gibi bir düşüncen var mı?"

Vincent'ın göğsü aldığı her nefesle kalkıp iniyordu. Fakat o sessiz kalmayı seçmişti.

"Cezam bu mu, Ekselansları?" dedi Grace, sesi kendi kulağına dahi boş geliyordu. "Seni kandırdığım için bu şekilde acı çekmem mi gerekiyor?"

Grace cesaretini kaybetti ve yanmakta olan odunlara baktı. "Beni yüksek sosyetenin önüne çıkarıp oyuna devam etmek mi istiyorsun? Mükemmel bir evliliğimiz varmış gibi rollerimizi oynamaya devam etmemizi mi istiyorsun?"

Grace sesinde suçlayıcı bir ton olduğunun farkındaydı. Söylediklerinin birer soru değil de eleştiri olarak algılandığını biliyordu. Fakat umurunda değildi. Kendi varlığı için bir savaş veriyordu.

"Birbirimize karşı hissettiklerimiz o kadar yoğundu ki flört ederek ya da uzun süreli bir nişanlılık dönemi geçirerek zaman kaybetmek istemediğimiz için tanıştıktan hemen birkaç hafta sonra, hem de özel izinle evlendiğimiz yalanına ne kadar daha devam etmek istiyorsun?"

Grace bakışlarını şömineden çevirdi ve onunla göz göze geldi. "Bir ay mı? Daha fazla mı?"

"Grace, ben---"

"Ondan sonra ne olacak, Vincent? Her akşam eve dönmeyi ve beni yanağımdan kibarca öpmene, ardından yatağıma yatırıp bir sonraki gösterimize kadar benimle ilgilenmemene izin vermemi mi bekliyorsun? Bizi her gece tıpkı bugün ve akşam boyunca rolünü yaptığımız gibi sevgi dolu bir çiftmişiz gibi kol kola girerek bu merdivenlerden çıkarken mi hayal ediyorsun? Ardından bana iyi geceler dileyip kapıyı arkamdan kapatarak varlığımı unutmayı mı planlıyorsun?"

"Grace, bu---"

"Ben bu şekilde yaşayamam, Vincent. Yaşamayacağım." Grace elini havaya kaldırdı. "Yapabilecek olsam yaptığım şeyi geri alırdım, fakat artık çok geç. Zamanı geriye alamam. Ben---"

"Yeter! Benden istediğin nedir?"

Grace Vincent'ın onun gözlerinin içine bakmaktan başka bir şansı kalmaması için ona doğru bir adım attı. "Kocam olmanı istiyorum."

"Sen ne istediğinin farkında değilsin."

Grace kararlılığını korudu. "Farkındayım. İlk karını ve bebeğini kaybetmenin senin için ne kadar acı verici olduğunu biliyordum. İkinci karını ve bebeğini de kaybetmeninse daha acı verici olduğunu, ondan sonra yaşama devam etmenin de içler acısı bir durum olduğunu da biliyorum. Daha sonra bir daha asla evlenmeyeceğine dair ettiğin yeminden de haberim var."

Vincent kaşlarını çattı. "Sen bunu nasıl---"

"Seni bir daha asla yapmayacağına yemin ettiğin bir şeyi yapmaya zorlayacak kadar kendime aşık ettiğim için beni defalarca kez kutlayan kuzenin söyledi."

"O hâlde---"

Grace başını iki yana salladı. "Ben en az senin kadar büyük bir risk aldığım dışında hiçbir şey bilmiyorum. Sen çocuğumuz doğmadan önce sokağa çıkıp da bir grup at tarafından ezilip geçilmeyeceğinin garantisini verebilir misin? Fentington'un sana bir daha zarar vermeye çalışmayacağına ve bunu başaramayacağına dair bana söz verebilir misin?" Grace gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. "Adamın *benim yaptığım* bir şey yüzünden seni suçladığını bilerek her gün nasıl bir suçluluk duygusuyla yaşadığımı biliyor musun?" Grace elini karnına götürdü. "Sana sıkılan kurşunların nedeninin *ben* olduğumu bilerek her gün nasıl bir suçluluk duygusu yaşıyorum, haberin var mı?"

"Hayır. Bu senin suçun değildi."

"Evet. Tıpkı seni evliliğe zorlamanın benim suçum olmaması gibi. Fentington'dan kaçmak adına başka bir yol bulabilmiş olmak için dünyaları verirdim. Seni kapsamayan bir yol. Beni bulmanı hiç beklemiyordum. Bulmak isteyeceğini dahi düşünmemiştim."

Artık gözyaşları özgürce akıyordu. Vincent onu tutup kendine çekmek için uzandı, fakat Grace elini uzatarak onun kollarının arasından sıyrıldı. "Böyle bir hayat yaşamak istemiyorum, Vincent. Aramızda asla aşılamayacak bir korku uçurumu olmasını istemiyorum. Evliliğimizin içi boş bir şey olmasını istemiyorum. Lütfen, beni pişmanlıklarımla baş başa bırakma."

Vincent'ın gitgide kararan gözlerindeki rahatsızlık ifadesine baktı ve dünyası parçalara bölündü. "Senden beni sevmeni beklemiyorum," dedi neredeyse fısıltı gibi olan bir sesle. "Sana yaptıklarımdan, seni kandırmamdan sonra böyle bir şey bekleyemem. Fakat lütfen, bizi acılı bir birlikteliğe sürükleme. Seni kandırmış olmanın cezasını bana hayatımın sonuna kadar her gün ödetme."

Vincent zemine çakılmış gibi duruyordu. Grace omuzlarını dikleştiren Vincent'm iç çekişini duydu.

"Fentington'dan kaçmak için yaptığın şey yüzünden seni suçlamıyorum. Bir seçim şansın yoktu. Ve Fentington'un daha sonra yaptığı hiçbir şey de senin suçun değil, Grace. Adam delinin teki. Senin, benim gibi düşünemiyor. Hayatıma kastetmiş olmasının sorumlusu sen değilsin."

"O zaman sorun ne? Beni karın olarak görmek istemek senin için bu kadar imkânsız mı? Bana Madam Genevieve'in mekânında daha kim olduğumu bilmediğin zamanlardaki gibi sarılman çok mu zor? Benimle sevişmek bu kadar imkânsız mı?"

"Hayır," diye bağırdı Vincent ve Grace onun sesinde-

ki acıyı duyabilmişti. "Fakat senden vazgeçmek imkânsız olur. Bunu bir kez daha yaşayamam."

Söyledikleri Grace'e öfkeli bir boğa gibi çarpmıştı. Vincent korkusunu tıpkı henüz yeni ve iltihaplı açık bir yara gibi ortaya dökmüştü. Ruhunun derinliklerine işkence eden mikroplu bir yaraydı.

"Benden vazgeçmen gerekmeyecek, Vincent. Söz veriyorum. Angeline ve Lorraine gibi beni de kaybetmen gerekmeyecek."

"Böyle bir söz veremezsin," dedi pişmanlık dolu bir ses tonuyla.

"Verebilirim." Grace Vincent'ın eline uzandı ve onu karnının üzerine koydu. "İçimden büyüyen bu bebeği sana vereceğim. Hatta belki bir düzine daha fazlasını. İkimiz birlikte onları seveceğiz, onlarla ilgileneceğiz ve büyümelerini izleyeceğiz."

Vincent acı dolu geçmişinin daha önce hiç açıklamadığı kalp ağrısı ve hüznüyle inledi.

"Sev beni, Vincent."

Grace bekledi, Vincent'm kollarını açıp onu kucaklaması için dua ediyordu. Vincent aralarına ördüğü bariyeri yıkıp onu sevsin diye dua ediyordu. "Bizi hayatlarımızı yalnız yaşamaya mahkum etme. Ben evliliğimiz için oluşturmayı planladığın bu boşluktan sağ çıkamam."

Grace ona doğru döndü, o kadar yakın duruyordu ki vücudu onun vücuduna dayanıyordu. İhtiyaç ve arzu dalgaları tüm vücuduna yayıldı, her parçası onu dokunuşunu arzuluyordu. Her zaman böyle oluyordu. Ne zaman ona yakın olsa böyle oluyordu. "Lütfen. Sev beni."

Sessiz bir teslimiyet iniltisiyle, Vincent kollarını onun etrafına sardı ve onu kendine çekti. Dudakları onun dudaklarının üzerine kapandı ve susuzluktan ölmekte olan, tek bir damla su için yanıp tutuşan bir adam gibi onu öpüyordu.

Dudakları onun dudaklarını ezdi ve daha sonra ağzı açıldı, istekleri oldukça barizdi.

Grace onu takip etti. Vincent'in omuzlarına tutundu ve ağzını açarak ona geçiş şansı verdi.

Birleşmeleri patlama etkisi oluşturdu. Dudakları tekrar ve tekrar onun dudaklarıyla buluşuyor ve Grace daha fazla nefes alamaz hâle gelene kadar ondan alıyor, kendini ona veriyordu. Fakat artık nefes almanın bir önemi yoktu. Vincent ile paylaştığı havadan başka bir havaya ihtiyacı yoktu. Onun kollarında olmak dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Kollarını kaldırdı, Vincent'ın boynuna sardı ve onu kendine çekti.

"Senden uzak kalmanın imkânsız olduğunu bilmeliydim," dedi Vincent onun dudaklarına fısıldarcasına.

"Imkânsız. İlk seferden beri," diye fısıldadı Grace.

Vincent öpücüklerini onun dudaklarından yanaklarına ve oradan da boynuna indirdi. Grace arzuyla yanıyordu ve vücudu Grace alevler içinde kalacak korkusu yaşayacak kadar ısınmıştı.

Vincent ellerini Grace'in teninde, sırtındaki hassas yerlerinde dolaştırdı ve ardından onu daha da yakına çekti.

Grace sessiz karanlığın içinde inledi ve parmaklarını onun sık, siyah saçlarına daldırdı.

Vincent dudaklarını onun boynunda çekerek yeniden dudaklarına götürdü ve Grace'in bacakları onu taşıyamayacak gibi oluncaya dek onu öptü. Vincent elleri yan taraflarında gezip büyüsünü yaparken, Grace'in kalbi göğsünde dört nala koşan atlar gibi fırtınalar koparıyordu.

Grace'in derinliklerinden derin bir inilti yükseldi ve başı arkaya düştü. Vincent'ın parmakları durmadan hareket ediyordu. Grace artık düşünemiyordu.

"Vincent..."

Sert nefesler almaya başlayan Grace'in vücudu daha

önce hiç hissetmediği çılgın ihtiyaçlarla, Grace'in mümkün olmadığını düşündüğü arzularla titriyordu.

Geceliği başından çıkarılırken ve gece serinliği tenine çarparken neredeyse bilinçsizdi. Serinliği oldukça güzel karşıladı. Vücudu yangın yeri gibiydi. Ardından Vincent ona dokundu. Ten ten üzerine. Parmakları ve elleri tenin-de geziniyor, karnından bebeklerinin dinlendiği yere doğru iniyordu.

Vücudu uyuşan Grace Vincent'ın omuzlarına tutundu. Dik durmaya çabalıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedi Vincent ve onu kollarına alarak yatağa taşıdı.

Grace onu kendisine doğru çekti. Grace'in de ona ihtiyacı vardı. Hem de hayatında hiç kimseye ihtiyaç duymadığı bir şekilde.

***

Sevişmelerinden uzun bir zaman sonra ikisi de birbirinden ayrılmadı ve ay ışığının altında kolları ile bacakları birbirine kenetlenmiş ve vücutları hâlâ bir olacak şekilde uzandılar. Grace ellerini onun teninde, kollarında ve omuzlarındaki kaslarında gezdirdi.

"İyi misin?" diye sordu Vincent dirseklerinin üzerine kalıp ona bakarak.

Vincent'ın yüzünde kaygı çizgileri oluşmuştu ve Grace onun alnına düşmüş olan bir bukle siyah saçı geriye ittirirken gülümsedi.

"Mükemmelim. Sen de mükemmeldin."

Kollarını Vincent'a doladı ve onu kendine çekti. Mükemmel ağırlığını kucakladı ve nemli tenini okşarken az önce yaşadığı duyguların mükemmelliğini düşündü. Yanaklarından duygu yüklü yaşlar döküldü. Sevgi dolu yaşlar.

"Beni her şeyi riske atmaya zorlayacaksın, öyle değil mi?" dedi Vincent ona dönüp sarılarak. Grace'i kendine iyice yaklaştırarak üstlerine bir örtü çekti.

"Zorlamasam nasıl bir hayatım olacaktı ki?"

Grace başı Vincent'ın çenesinin altına gelecek şekilde yattı. Vincent Grace'in başını öptü ve hafif, kibar hareketlerle parmağını kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Grace'in vücudu Vincent'ın dokunuşuyla ısınıyordu ve Grace her zaman o şekilde kalabilmek için vazgeçıneyeceği pek bir şey olmadığını düşündü.

"O cesarete sahip olup olmadığımdan emin değilim, Grace. Ben..."

Vincent duraksadı ve Grace onun için doğru kelimeleri bulmanın ne kadar zor olduğunu, ne kadar korktuğunu kabul etmenin ne kadar zor olduğunu tahmin etti.

"Neler kaybettiğini biliyorum. Fakat benim her ikimize de yetecek kadar cesaretim var." Elini onun yanağına yerleştirerek sabit durmasını ve ona bakmak zorunda kalmasını sağladı. "Benden asla şüphelenmeyeceğine söz ver. Seni hiçbir zaman terk etmeyeceğimi bileceğine söz ver."

Vincent'ın gözlerinde hüzün ve bir pişmanlık belirtisi vardı. Grace'in içini parçalayan bir duygu derinliği vardı. Bunu görebiliyordu. Kalbini korumak için verdiği savaş. Evet, bu sahip olduğu tüm cesarete mâl olacaktı. Ve sabrına. Ve sevgisine.

Grace parmaklarını onun boynuna yerleştirdi ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü. Onu hissetmek içine ateş gibi hisler salıyor, vücudunu tepeden tırnağa ısıtıyor ve ardından dönerek midesinin bulantısı ile çakışıyordu.

Vincent Grace'i onu duygularla dolduran bir hassasiyet ile öptü ve Grace onu içeri almak için ağzını açtığında öpücüklerini daha da derinleştirdi. "Sev beni, Vincent."

"Emin misin?" diye fısıldadı Vincent, elleri Grace'in vücudunda dolaşırken.

Grace gülümsedi. "Bana güven."

Vincent onu bir kez daha öptü. "Bana seçme hakkı bırakmadın, karıcığım."

On Altıncı Bölüm

Vincent haklıydı. Yüksek sosyete yeni evlileri rahatsız etmeden önce tam iki hafta beklemişti. On dört gün boyunca bir kişi bile onları rahatsız etmemişti. Ve o iki hafta Grace'in hayatının en güzel iki haftasıydı. Daha önce hiç o kadar mutlu olmamıştı.

Vincent eşlerin en düşüncelisiydi. Aynı zamanda da en mükemmeli. Karı koca arasındaki sevginin özel olduğunu her zaman biliyordu, fakat bunun ne kadar mükemmel bir duygu olduğu hakkında en ufak bir fikri olmamıştı, ta ki Vincent'a kadar.

Grace birlikte geçirdikleri zaman hiç bitsin istemiyordu. Günlerini ve gecelerini birbirlerini tanıyarak geçiriyorlardı. Raeborn'un devasa evinin arkasındaki bahçelerde geziyor, hatta bazı durumlarda öğlen saatlerini sevişerek geçiriyorlardı.

Vincent kahyası Henry James'in getirdiği hesap defterleri üzerinde çalışırken Grace sık sık oturup kitap okuyordu. Vincent kendisine kalan her şeyi geliştirmek ve sorumlu olduğu kiracıların daha iyi yaşam şartlarına sahip olması için sürekli çalışıyordu. Kahyasını topraklar ve hayvanlar konusunda, kiracıların sağlığı konusunda saatlerce sorguya

çekiyor ve hangi evlerin onarıma ihtiyacı olduğunu soruyordu.

Akşamları ise Grace ona piyano çalıyordu. Her akşam onun ruh hâline bakarak hoşlanacağını düşündüğü özel bir parça seçiyordu. Ciddi ya da düşündürücü, canlı ya da muzip birer parça. Bazen ise Beethoven'in en agresif işlerinden birini seçiyordu. Raeborn'un en çok onları sevdiğini düşünüyordu.

Çalmayı bitirdiğinde ise parıldayan ateşin önünde onun yanına oturur, yanağını kollarını ona sarmış olan Raeborn'un göğsüne dayar ve kalp atışlarını dinlerdi.

Ateş söndüğünde ve oda karanlık olduğunda ise Vincent Grace'i nazikçe öperdi ve üst kata, yatağa çıkarlardı.

Vincent ilk geceden beri bir daha hiç Grace'i odasının kapısında bırakmamıştı. Her zaman onun yatağına gelmişti. Ya da onu kendi yatağına götürmüştü.

Bazen önce konuşurlardı. Vincent Grace'i kollarının arasına alır ve ona tek çocuk olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatırdı. Ve Grace de ona kardeş kalabalığından oluşan bir evde büyümenin nasıl bir şey olduğunu. Vincent Grace'in hikâyelerine güler ve onun ne kadar şanslı olduğunu düşünürdü, çünkü kendisi yalnız başına olmadığı bir yaşam hayal edemiyordu.

Ardından hassas bir iç çekişle onu kendisine çekerdi ve sevişirlerdi.

Vincent'ın sevişmesi tamamen bir büyüydü. Bazen yavaş ve tembel, bazen ise Grace'in onun korkularından kaynaklandığını bildiği bir çaresizlikle çevik ve tutkulu olurdu. Sıkıntılarını sürekli olarak ondan saklamaya çalışsa da, Grace içindeki savaşın da devam ettiğini biliyordu.

Korkularını azaltmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Daha sonrasında doyuma ulaşıp uzandıklarında bile Vincent'ın yüzüne gölgeler düşerdi. Grace bunun daha faz-

la zaman alacağını biliyordu. Bebeklerinin sağ salim doğacağı güne kadar süreceğini biliyordu.

Fakat hiçbir zaman vazgeçmedi. Mutluluğunu ve coşkusunu onunla her zaman paylaştı. İçinde büyüyen bebekleri konusunda Vincent'a mutluluk dışında hiçbir duygu yaşatmadı. Çünkü her sabah uyandığında gördüğü ilk şey Vincent'm erkeksi yüz hatlarıydı. Ardından Vincent onu kollarına alır ve dudaklarını dudaklarıyla kaplardı, Grace de mümkün olduğunu hiç düşünmediği kadar mutlu olurdu.

Fakat ne yazık ki mutlu olmak ve sağlıklı olmak aynı şey değildi. Her sabah uyandıktan sonra kusuyordu. Bu sabah ise bulantısı her zamankinden çok daha kötüydü ve Grace kahvaltıda Vincent'a katılabilecek kadar iyi değildi.

Küçük hizmetçi Alice hanımının daha şimdiden mide bulantıları çekmesini garip bulduysa bile bu konuda hiçbir şey söylememişti. Fakat Grace bu durumunun Raeborn'un çalışanları arasında muhtemel bir sohbet konusu olduğunu biliyordu. Ve onu el üstünde tutuşlarına bakılacak olursa aralarında bu konuda mutlu olmayan bir kişi bile yoktu.

Onu gördüklerinde hepsi sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Mutfak çalışanlarından Bayan Cribbage ise özellikle çok ilgiliydi. Alice dün sabah üzerinde tatlı bir kokusu olan sıcak bir içecek ile incecik ekmek dilimleri olan bir tepsi getirmişti. Tepsiyi mide bulantılarında yardımcı olacağını söyleyerek Bayan Cribbage göndermişti.

Grace Bayan Cribbage'nin bu düşünceli tavırlarını aklının bir kenarına not etti. Bu sabah yeniden gönderilen sıcak içecekten içti ve bunun gerçekten de işe yarıyor olabileceğini düşündü.

Grace böyle rahatsızlıklar yaşamanın normal olduğunu biliyor ve bunun bir an önce geçmesi için dua ediyordu. Üçüncü ayın sonuna yaklaşıyordu ve kardeşlerinin çoğu bu süreden sonra mide bulantısı çekmemişlerdi.

Hastalığın geçmesini dört gözle bekliyordu. Fakat bunu kendisi için değil Vincent için istiyordu.

Her sabah kahvaltı için onun yanına indiğinde Vincent'in yüzü Grace'inki kadar beyaz oluyordu. Endişeleri ortadaydı. Sanki ilk iki karısının yaşadığı rahatsızlıkları yeniden yaşıyor gibiydi.

Grace elini karnına yerleştirdi ve gülümsedi. Karnı önceki kadar düz değildi. Bebek büyüyordu ve Grace'in karnının büyüdüğü de yakında bariz olacaktı. Muhtemelen yalnızca iki ay sonra hamileliği iyice ortaya çıkacaktı.

Grace giyinme işlemini bitirdi, Alice'in onun yüzünü daha aydınlık göstereceğini söylediği pembe ve beyaz çizgili bir elbise seçmişti ve aynaya doğru yürüdü. Son bir kez daha baktı ve yüzünün aşırı soluk olmadığını görmekten memnun olarak alt kata indi.

Vincent'ı orada bulacağını bilerek çalışma odasına gitti. Kapıyı tıklamadan açtı, masasının arkasında defterlerle meşgul olmasını bekliyordu. Fakat Vincent orada değildi; ona arkası dönük bir şekilde pencerenin yanında duruyordu.

Grace sessizce onu izledi, kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. Görmezden gelinemez olan erkeksi duruşu onu her daim etkiliyordu.

Şarap rengi ceketini çıkarmış ve sandalyesinin arkasına asmıştı. Üzerinde sadece beyaz gömleği, taba rengi pantolonu ve siyah botları vardı. Beyaz kravatı ceketinin üzerinde duruyordu ve gömleğinin üst düğmeleri göğsündeki siyah tüyleri ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı.

Parmaklarını onun göğsünde ve karnındaki sert kaslarda gezdirme düşüncesi Grace'in vücudunun ısınmasına neden oldu.

"Ne düşünüyorsun?"

Vincent onun sesini duyunca döndü. Yüzüne o gülümsemesini oturtmadan önceki kısacık bir anda, Grace Vin-

cent'ın gözlerinde hızlı bir şekilde saklayamadığı o acı dolu ifadeyi gördü.

"Karımın ne kadar güzel olduğunu ve Londra'daki en şanslı adam olduğumu düşünüyordum."

Grace odanın içine ve daha sonra Vincent'ın ona doğru uzattığı kollarına yürüdü. "Düşündüğün şeyin bu olduğunu sanmıyorum ama yine de bu iltifatı kabul edeceğim."

Vincent onu öpmek için eğildi ve Grace de kollarını onun boynuna sararak kendisini ona bastırdı.

Vincent onu gülerek kendinden uzaklaştırdı. "Hiç de adil oynamıyorsun, karıcığım."

Grace masum bir ifadeyle güldü ve ardından kolunu Vincent'ın koluna geçirerek ona sıkıca tutundu. "Ne demek istediğini bilmiyorum." Sesi olması gerektiğinden daha buğulu çıkmıştı.

"Henüz öğlen vakitlerindeyiz ama tek yapmak istediğim şey seni tutup yukarı taşıyarak seninle birlikte olmak."

"Bunun gerçekten de çekici bir yanı varmış," dedi Grace ve kocaman bir gülümsemeyle ona baktı.

Vincent parmaklarını onun yanağında gezdirdi ve başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. İki haftalık mahremiyet süremiz doldu." Masasının üzerinde duran kâğıt ve davetiye yığınını işaret etti. "Bunlar bu sabah geldi. Ve öğleden sonra misafirlerimiz olacak. Tahminimce ilk gelenler dul Biltmore Düşesi ve onunla birlikte Leydi Pratts ile Leydi Franklin olacaktır. Herkesin bildiği gibi kendileri her şeye burunlarını sokarlar ve bıkmadan usanmadan dedikodu yaparlar. Biz hâlâ yatağımızdayken gelmelerini istemem."

Grace güldü. Son iki haftadır otuz yaşında, zamanı geçmiş ve kenarda kalmaya mahkum bir kadın olduğu hariç her türlü şeyi hissetmişti. İnanılmaz derecede mutluydu ve bazen okul çocukları gibi uçarıydı bile. Yaptığı şeyden artık pişmanlık duymamasının nedeni Vincent'tı. Ve Hannah'ya

da onu böyle mükemmel bir erkekle eşleştirdiği için teşekkür etmek istiyordu.

"Bizi yatakta bulmak onlar için hakkında konuşacak bir konu olabilirdi."

"Birkaç ay içerisinde konuşmak isteyeceklerinden çok daha fazla konuları olacak. Şimdiden başlamamalarını tercih ederim."

Vincent'ın sözleri Grace'in duraklamasına neden oldu. "Bu durum seni gerçekten bu kadar utandırıyor mu?"

Kolunu Grace'in omzuna doladı ve o çalışırken Grace rahat bir şekilde oturabilsin diye odasına taşıdığı çiçekli koltuğa oturdu. Oturdukları zaman sağ kolunu onun omzunda tutmaya devam ederken sol elini uzatarak onun elini tuttu. "Bebeğimiz evliliğin üzerinden dokuz ay geçmeden doğan ilk bebek olmayacak. Haber konuk odalarına ulaştığında, ortada daha önemli olan başka bir skandal dönüyor olacak."

Grace ne kadar mutlu olduğuna inanamadı. Sanki aralarında pişmanlık duyacak hiçbir şey olmamış gibiydi. Sanki tanışma şekilleri gayet normal olmuş gibiydi. Sanki tehlikenin karanlıkların ardında gizlendiğini unutabilecek gibiydi.

Grace duraksadı ve yangın gecesinden beri aklında olan soruyu sordu. "Vincent, Fentington konusunda ne yapacaksın?"

"Bu konuyu kafana takmanı istemiyorum, Grace. Bu sorunu ben halledeceğim."

"Ama kafama takıyorum. Adamda doğru olmayan bir şeyler var. Bazı şeyleri diğer adamlar gibi görmüyor."

"O kadarı belli. Kuruntuları ve kendini beğenmişliğiyle o kadar uzun süre yaşamış ki kendini hatasız sanıyor."

"Sence seni neden vurdu? Ya da içinde olduğumuz evi neden yakmaya çalıştı?"

"Çünkü onu toplum içinde rezil ettim. Çünkü zalimliği

ve sapıklığı artık açıkça biliniyor ve sosyeteden hiç kimse onu kadınlarının ya da çocuklarının yanında istemiyor. Bu durum için beni suçluyor. Ve sen de onun ikinci kurbanıydın, ta ki senin iffetini benim çaldığımı öğrenene kadar. Ona göre seni mahvetmiştim."

"Zavallı Hannah," dedi Grace kendini korumaya almaya çalışır gibi Vincent'ın vücuduna bastırarak. "Öyle bir canavarlara yaşamaya katlanmak. Ondan nefret etmesine şaşmamak lazım---"

Grace neyi ortaya çıkardığını fark edince durdu.

Vincent'ın vücudu gerildi. "Hannah... Madam Genevieve, Fentington'un kızı mı?"

Grace cevap veremedi. Hannah'ya söz vermişti. "Vincent, boş ver. Bunu unut."

Vincent ayağa kalktığında kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Bunu bilmeliydim. Madam Genevieve Fentington'un kızı Hannah. Fentington'u mükemmel bir şekilde tasvir ettiği zaman yalnızca onun çatısı altında yaşamış birinin onu bu kadar tanıyabileceğini fark etmeliydim."

"Bunu ona Fentington yaptı," dedi Grace, Hannah'nın ondan kaçmak için ne kadar umutsuz olduğunu hatırlayarak. "Onu bu hâle o getirdi. Hannah ona yardım edecek kimse ve gidecek hiçbir yeri olmadığı için neredeyse sokaklarda ölecekti. En sonunda bu hâle gelmekten başka bir şansı kalmadı. Bu onun çatısı altında yaşadığı cehennemden çok daha iyi bir şeydi. Madam Genevieve olmak hayatta kalmak için tek şansıydı."

Gözyaşları, Grace Hannah'nın neler yaşamak zorunda kaldığını her hatırladığında olduğu gibi yanaklarından süzülüyordu. Fakat suçlanması gereken Hannah değildi. Fentington'du. Hannah'nın baba demek zorunda kaldığı o iğrenç canavardı.

"Sorun değil, Grace." Vincent onu kollarının arasına

çekti. "Genevieve kendisine bir yer edindi ve bununla bir sorunu yok. Sana yardım edebildiği için memnunum. Ona büyük bir borcum var."

Grace Vincent dudaklarını ona indirdiğinde başını kaldırdı. Öpücükleri sıcak ve hassastı, daha yoğun bir şeye dönüşeceği de belliydi. Ne yazık ki Vincent'ın şevki kapıya vuran Carver tarafından sekteye uğratıldı.

"Biltmore Düşesi, Leydi Pratts ve Leydi Franklin buradalar, efendim. Bir de Bay Germaine. Görüşecek misiniz?"

Vincent Grace'e baktı ve gülümsedi, ardından, "Evet, Carver. Görüşeceğiz," dedi.

Grace kızaran yanaklarını uşaktan gizlemeye çalıştı. Yüzünde neredeyse bir gülümseme vardı. Bu onları utandırıcı bir yakınlık çerçevesinde ilk yakalayışı değildi.

"Lütfen onları oturma odasına götür," dedi Vincent neşeli bir sesle. "Biz de orada olacağız."

"Gel hayatım," dedi Grace'in ayağa kalkmasına yardım ederek. "Basit bir öpücükten daha büyük bir şeylerle meşgul olduğumuzu düşünmeden misafirlerimizin yanına gitsek iyi olur."

***

Vincent karısını oturma odasına götürdü. Kapının girişinde durdular ve Grace Carver'a, Emily'e en kısa zamanda çay ve pasta servis etmesi talimatlarını verdi. Raeborn hâlinden memnundu. Bu duraklama Vincent'ın kur yapmak için seçtiği kadına hayran olan bir erkek rolüne bürünmesine zaman tanımıştı.

Fakat birdenbire, rolünün birkaç hafta oynadığı gibi olmadığını fark etti.

Derin bir nefes aldı ve başını indirerek karısına baktı. Yanakları kıpkırmızıydı ve soluk alırken verdiği nefesler

titriyordu. Grace gergindi ve bu Vincent'ın gülümsemesine neden oldu. Grace'in parmaklarını dudaklarına götürerek öptü ve Carver'ın kapıyı açmasına onay verdi.

Carver üzerine düşeni yaptı ve Vincent da Grace'i odaya götürdü. Bugün misafirlerini karı koca olarak ilk kez ağırlıyorlardı ve gerçekten mutlu görünmeleri çok önemliydi. Vincent misafirlerine gülümsedi ve Grace'i odaya yönlendirdi.

Biltmore Düşesi, Leydi Pratts ve Leydi Franklin'in yüzlerindeki şaşkın ifadelere gülmemek için kendisini tutması gerekiyordu. Kuzeni ise birisi çıkıp onu Londra'nın en meşhur dedikoducularından kurtardığı için rahatlamış görünüyordu.

Vincent ve Grace misafirlerini coşkuyla karşıladılar ve iyi dileklerini yüzlerindeki kocaman gülücüklerle kabul ettiler. Ardından Vincent kolunu Grace'in beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve üç kadının bunu fark ettiğinden emin oldu. Evlilikteki yakınlıklarının fark edilmesi ve birbirlerine olan ilgilerinin gözler önüne serilmesi önemliydi. Vincent ona dokunduğunda Grace'in ona ışık saçarcasına bakması misafirlerin gözünden kaçmamıştı.

"Ziyaretimize geldiğiniz için çok mutluyuz," dedi Vincent üç kadına bakarak. "Karım ve ben son günlerde kendimizi evlilik hayatının gerekliliklerine alıştırmakla oldukça meşguldük. Korkarım sosyeteyi ziyaret etmeye fırsat bulamadık."

Vincent kadınların yüzündeki hafif şüpheciliği gördü ve kadınların bakışları Grace'in beline odaklandı. Herkesin ilk düşüncesinin bu olacağını biliyordu. Kendisini kimsenin ne düşündüğünü önemsemeyeceğine ikna etmişti.

Grace'e gülümsedi ve onu ikili koltuğa yönlendirdi, ardından yanına oturdu.

Kadınlar onların karşısındaki geniş koltuğa, Germaine

ise Vincent'ın sağ tarafında kalan sandalyeye oturdu. Altı kişi olarak düzgün, küçük bir çember oluşturdular.

"Evlilik haberinizin hepimizi nasıl şaşırttığını bilemezsiniz," dedi düşes herhangi bir gönülsüzlük belirtisi ya da bir nebze hayal kırıklığı görebilmek için Grace'i inceleyerek.

Vincent boğazını temizledi. "Evet. Evliliğimizin bu kadar çabuk olmasının bazı kişileri şaşırtacağını düşünmüştük ve hatta Grace bir süre daha beklememiz gerektiğini düşünmüştü, fakat ben biraz çabuk evlenmemiz için ısrar ettim. Öyle değil mi?" dedi Grace'e dönerek.

Grace ona baktığında yanakları sevimli bir pembe tonuna büründü. Ardından Vincent'ın bacağının üzerinde duran elinin üstüne kendi elini koyarak mükemmel bir cevap verdi, "Ve ben de bir anlık tereddüdün ardından verilecek en akıllıca kararı verdim."

Biltmore Düşesi, Leydi Pratts ve Franklin gibi iç çekmeye başlayınca şüpheciliklerinin erimeye başladığı açıklık kazandı.

"İşte, çaylarımız da geldi," dedi Grace kapı açıldığında. Emily çay, kek ve sandviçlerle yüklü servis arabasıyla odaya girdi. "Siz hanımlar bize en yeni haberleri verirken ben de çaylarımızı dolduracağım. Ve Kevin, senden henüz tek kelime bile duyma fırsatımız olamadı. Sendeki haberleri duymak için de sabırsızlanıyorum."

Vincent arkasına yaslandı ve Grace dört misafirle sohbet ederken rahat bir şekilde dinledi. Kendi bildiği en son haberleri de sohbete ekleyen Germaine bile eğleniyor gibi görünüyordu.

O akşam üzeri mükemmel geçti ve misafirleri nezaket sınırları içerisindeki süreden daha uzun kaldılar. Bir zaman sonra düşeş ve diğer iki leydi ayrıldılar ve arkada en son Germaine kaldı.

"Ben de gitmeliyim," dedi Germaine ayağa kalkarak.

"Sadece sizi yeniden ilk kutlayan olmak ve ailemize hoş geldin demek istemiştim," dedi Grace'in elini tutup eğilerek. "Lütfen iyi dileklerimi kabul edin."

"Teşekkürler, Bay Germaine," dedi Grace titrek bir gülümsemeyle. "İnceliğinizin bana çok şey ifade etiğini biliyorsunuz."

"Aynı şey benim için de geçerli," diye ekledi Vincent. "Gel, seni yolcu edeyim. Seninle konuşmak istediğim birkaç konu var."

Germaine arkasında Vincent ile birlikte odadan ayrıldı. Kapıya geldiklerinde durdular. "Dileklerinin benim için çok önemli olduğunu söylerken ciddiydim," dedi Vincent ciddi bir ifadeyle. "Para harcaman konusunda düşürdüğüm durum ve şartlardan sonra bana karşı duygularının değişebileceğini düşünmüştüm."

"Hiç alakası yok," dedi Germaine ceketini ve şapkasını Carver'ın elinden alırken. "En iyisi olduğunu bildiğin şeyi yaptın. Artık bunu fark edebiliyorum."

"Avukatım bana Castle Downs mülkünü idare etmek konusunda mükemmel bir iş çıkardığını söyledi. Ayrıca işine en bağlı toprak sahibi olduğunu ve mülkün idaresi konusunda da hevesli olduğunu bildirdi."

Kuzeni görkemli bir edayla eğildi ve bastonunu koluna taktı. "Yalnızca benden beklediğin şekilde yaşamaya çalışıyorum, Raeborn. Senin gölgende kalmak o kadar da kolay bir iş değil."

"Gölgemde kalmanı istemiyorum, Kevin. Baban da istemezdi. Kendi gölgeni oluşturmanı ve olabileceğin en iyi adam olmanı isterdi. Ben de öyle istiyorum."

"Teşekkür ederim, Ekselansları. Bana olan güvenini takdir ediyorum. İyi günler dilerim."

"Geldiğin için teşekkürler."

"Olabilecek en güzel akşam üzeri vaktini geçirdim. Ger-

çekten çok şanslısın. Karın çok hoş. Bir daha asla evlenmeyeceğine emin olsam da bir eş rolüne çok iyi uyduğunu görüyorum. Tebrikler. Bu defa istediğin vârise sahip olacağından eminim."

Carver kapıyı açtığında Vincent geri çekildi ve kuzeninin gidişini izledi. Kuzeninin olgun olmayan davranışları konusunda gereğinden fazla endişelenmişti. Artık tüm endişelerinin yersiz olduğunu anlıyordu. Avukatından gelen tüm raporlar gelişme gösteriyordu. Belki de çocuğun sadece disipline ihtiyacı vardı ve Vincent bunu görmekte çok geç kalmıştı.

İşlerin gidişatından gayet memnun şekilde odaya geri döndü. Grace'in bugün misafirlerini ağırlama konusunda mükemmel bir iş çıkarması ve sosyetenin en bilindik dedikodularını idare etmekteki müthiş yeteneği Vincent'ın çok iyi hissetmesine neden olmuştu. Evet, belki de her şey gerçekten yoluna girecekti. Grace'in kalbine dokunmasına engel olmanın imkânsız olduğunu anlayalı çok olmuştu. Onu başta niyet ettiğinden çok daha fazla önemsediğini fark edeli çok olmuştu. Ve bunların da hepsi onunla tanıştığı süreden beri, yalnızca üç ay içinde olmuştu.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Onun yanma gitmek için sabırsızlanıyordu.

Odaya girip Grace'in düşmüş omuzlarını ve solmuş yüzünü gördüğünde gülümsemesi yok oldu.

"Grace!"

Odanın diğer ucuna koştu ve onu kollarına aldı. Teni soğuk ve terliydi, başını güçlükle kaldırabiliyordu.

"Vincent?" dedi titreyen sesiyle. "Ben iyiyim. Sadece çok sıcak hissediyorum."

Vincent onu kendine çekti. "Seni yatağa çıkarıp doktor çağıracağım."

"Hayır, Vincent. Lütfen, sadece biraz benimle dur."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

Grace yüzünü kaldırdı ve gülümsedi, fakat Vincent bunu içten bir hareket olduğuna inanmamıştı. "Carver," diye seslendi ve uşak hemen geldi. "Hanımına bir bardak su getir."

Carver suyu hemen getirdi ve Vincent Grace'e suyunu içirdi. Yüzüne tekrar renk gelene kadar onun elini tutarak yanında oturdu.

"İşte," dedi Grace bir süre sonra. "Şimdi çok daha iyiyim."

"Hareket edebilecek kadar iyi misin?"

"Evet. İyiyim. Neyse ki bu nöbetler fazla uzun sürmüyor."

Vincent'ın kalbi duracak gibi oldu. "Bu daha önce de olmuş muydu?"

"Tabii ki. Benim durumumdaki çoğu kadının yaşadığı bir şey. Mary ilk birkaç ay çok çekmişti ama sanıyorum en kötüsünü Sarah yaşamıştı. Benim yaşadığım onlarla kıyaslandığında hiç kalır."

Vincent ona inanmadı. İnanamadı. Diğer hatıraları aklına gelerek onu mahvediyordu.

"Bu kadar endişeli durma, Vincent. Ben iyiyim. Bebeğin yalnızca onun orada olduğunu unutmamamı istiyor. Sanırım oldukça güçlü bir bebek olacak." Gözlerindeki alaycı bakışla Vincent'a baktı. "Tıpkı babası gibi."

"Bence annesine yaşattığı sıkıntılardan dolayı onunla en anlaşamayacak olan benim ve bunu doğar doğmaz kendisine söyleyeceğim." Vincent ses tonunu normal tutmak için uğraşıyordu. İçinde yükselen panik neredeyse katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Ne istiyorum biliyor musun, Vincent?"

Vincent ona sarıldı, tüm süreç boyunca ellerini titremekten ve kalbini küt küt atmaktan alıkoymaya çalışıyordu. "Bilmiyorum, Grace. Söyle, ben de yapayım."

"Gezintiye çıkmak istiyorum."

Vincent gözlerini indirip ona baktı. Grace ciddiydi. "Şimdi mi?" Başını iki yana salladı. "Bunun çok da---"

"Güneş üzerimde gezinip rüzgâr yüzüme değerken Hyde Park'ta bir gezintiye çıkmak istiyorum. Seni de yanımda istiyorum."

Uzandı ve Vincent'ın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Vincent da öpücüğüne karşılık verdi.

"Grace, ben bundan pek---"

Grace parmak uçlarını onun dudaklarına bastırdı. "Birden dışarı çıkmak istedim işte."

Vincent derin bir iç çekti. Onu nasıl geri çevirebilirdi ki? "Carver," diye seslendi ve uşak hemen beliriverdi. "Fayton hazırlanıp evin önüne getirilsin."

Carver'ın kaşları yukarı kalktı.

"Gördün mü, Grace? Carver da dışarı çıkmaman gerektiğini düşünüyor."

"Biliyorum. Fakat kaygılı olmak Carver'ın doğasında var. Öyle değil mi, Carver?"

"Evet, Ekselansları. Endişeye çok müsait bir yapım var."

"Kocamın da öyle." Grace iç çekti ve başını iki yana salladı. "Bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek."

"Nasıl isterseniz, Ekselansları. Faytonu getirtip Alice'e içeriye fazladan battaniye koymasını söyleyeceğim. Henüz baharın başındayız ve akşam üzeri geç saatler hâlâ serin olabiliyor."

"Teşekkürler, Carver," dedi Grace.

Faytonun gelmesini bekler Vincent kolu karısının beline sarılı şekilde durdu. Çalkantılı duyguları düşman ordusu karşı ateş açıyormuş gibi her açıdan saldırıyordu.

"Endişeleniyorsun, Vincent," dedi Grace ona yaslanarak.

"Sadece biraz, Ekselansları."

Vincent Grace'in kollarının arasında sallandığını hissetti ve ona güldüğünü anladı.

"Pek de iyi bir yalancı değilsin," dedi ve ardından ondan ayrılarak yukarı baktı. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun, Vincent? Sana ikimize de yetecek cesaretim olduğunu söylemiştim. Bana bu konuda güven. Endişelenecek bir şey yok. Olsaydı, söylerdim."

Vincent elinin arkasıyla Grace'in yanaklarını okşadı. Teni pürüzsüz ve yumuşacıktı. "Çok ender bir şeysin, Grace. Dünyadan o kadar zaman nasıl saklı kalabildin bilemiyorum."

"Beni bulacak mükemmel dükü bekliyordum."

Vincent gülümsedi ve onu öpmek için değildi. Grace onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Ah, hayır, öpmeyeceksin. Carver her an geri dönebilir ve ona bir kez daha öpüşürken yakalanmak istemiyorum. Çok yakında tüm çalışanları tek yaptığımızın bu olduğunu düşünecekler."

Vincent güldü. "Hayır, Grace. *Tüm* yaptığımızın bu olmadığını gayet biliyorlar."

Grace'in yanakları kırmızıya büründüğünde Vincent daha da güldü. Ardından kalbini korumak adına verdiği savaşta biraz daha yenildiğini bilerek onu gezintiye çıkardı.

On Yedinci Bölüm

Grace, Alice elbisesi boyunca uzanan inci düğmeleri iliklerken aynanın önünde durdu. Elbise arkadan her çekildiğinde zümrüt yeşili kumaş ön tarafta geriliyordu. Fazla geriliyordu.

"Yeter, Alice. Düğmeleri aç ve bana şeftali rengi elbiseyi getir. O daha bol."

"Tabii, ekselansları."

Grace elbisesini çıkardı ve Alice diğer elbiseyi getirene kadar aynada kendini inceledi. Daha dördüncü ayındaydı, fakat daha şimdiden o kadar kilo almıştı ki kıyafetlerinin bir çoğuna sığamıyordu. Neden Caroline gibi olamıyordu ki? Caroline'ın göbeği bebeğinin doğumuna iki aydan daha az bir süre kalana dek böyle bariz şekilde belli olmazdı. Grace iki hafta daha dayansa kendisini şanslı görecekti.

"Geç kalacaksın."

Vincent'ın odalarını ayıran kapıdan gelen sesi Grace'in duraklamasına neden oldu.

"Evde oturmak mı istiyorsun, Grace?"

Grace rahat bir şekilde kapı çerçevesine yaslanan kocasına baktı. O kadar yakışıklıydı ki Grace'in nefesi kesiliyordu. "Hayır. Bu Caroline'ın doğum öncesi dışarıda geçirece-

ği son gece. Ona onunla ve Wedgewood'la birlikte operaya gideceğimize söz verdim."

"Emin misin?"

Grace gülümsedi. "Tabii ki. Sadece ne giyeceğime karar veremiyorum."

"Görüyorum." Vincent kendini kapı çerçevesinden iterek odaya girdi.

Vincent tamamen giyinmemişti, beyaz gömleği geniş omuzlarını kaplıyordu ve beyaz saten kravatı da boynuna mükemmel bir şekilde bağlanmıştı. Grace onun kollarına atılmamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Vincent'ın yüzü asıldı. "Sen iyi hissetmiyor musun?"

"İyiyim," dedi Grace yüzüne bir gülücük kondurarak. Vincent'ın gözleri karnına, kalınlaşan beline kaydığında da gülümsemesini yitirmemeye çalıştı.

"Karnım fazla büyümeden önce Caroline kadar vaktim olacağını sanmıyorum." Vincent'ın yüzü daha da asıldı. "Sanırım bebeğimiz zamanından erken doğacağını tüm dünyanın bilmesini istiyor."

Vincent kaşlarını kaldırdı ve onu inceledi. "Sanırım yarın yeniden doktoru çağıracağım."

Grace'in gözleri kocaman açıldı. "Daha geçen hafta çağırdık. Geldiği zaman tek yaptığı ellerini arkasına bağlayıp parlak siyah botlarıyla sağa sola sallanırken bana çok utandırıcı sorular sormak. Caroline doktorları yanına bile yaklaştırmıyor. Anne'nin bile doğum hakkında o adamdan daha fazla şey bildiğini söylüyor ki Anne henüz hiç doğum yapmadı bile."

"Henüz?"

Grace gülümsedi. "Emn değil, fakat hamile olabileceğini düşünüyor. Ne de olsa yaklaşık beş aydır evli."

Vincent'ın yüzünün rengi soldu. Grace kocasına yeterli dozda güvence vermesi gerektiğini biliyordu. "Ben iyiyim, Vincent. Gayet iyiyim."

"Sabahları hâlâ kusuyorsun."

"Her zaman değil."

"Fakat yine de normal olandan fazla."

"Bu daha fazla sürmeyecektir. Neredeyse beşinci ayımdayım. Mide bulantıları o dönemde neredeyse yok olur."

"Belki de kasabaya dönmen gerekiyordur?"

"Henüz değil, Vincent. Mümkün olduğu kadar Londra'da kalmak istiyorum. Caroline bebeğini burada doğurmaya karar verdi ve bebek doğduğunda onun yanına olmak istiyorum."

Grace Vincent'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi ve kaygıyı gördü.

"Bilemiyorum, Grace. Ben---"

Grace elini kaldırdı. "Neredeyse tüm yeğenlerimin doğumuna ben yardım ettim, Vincent. Bu defa kaçıracak değilim. Ayrıca benim doğumum geldiğinde Caroline da benim yanımda olacağına söz verdi."

Grace kocasının yüzündeki gergin ifadeyi görebiliyordu, korkusu neredeyse somut bir hâl almıştı. Hamileliğinin her gününün onun için bir işkence olduğunu biliyordu. Grace'in hastalığını ve rahatsız oluşunu Angeline ve Lorraine ile yaşadıklarına bağladığını da. Ve bu bağlantı onu ölümüne korkutuyordu.

Grace hamileliğinin daha kolay geçmesini isterdi. Francie'nin iki bebeği olmuştu ve ikisinde de bir gün bile rahatsızlık çekmemişti. Grace neden öyle olamıyordu?

Grace kocasına ve dışarıya vurduğu cesaretine baktı. Fakat yüzeyin altındaki endişelerini ve korkusunu fark edebiliyordu. Bu neredeyse gözle görülebilecek bir şeydi. Korkusu onu her gün ve her gece avlayan, yaşayan ve nefes alan bir canavar gibiydi. Grace bunu ondan uzaklaştırabilmek, yok etmek için her şeyi verebilirdi.

Vincent'ın kendisini korkularından arındırmak için ne

kadar uğraştığını biliyordu. Ne kadar kötü bir şekilde başarısız olduğunu da.

Grace tereddüt etmeden ona doğru yürüdü ve yalnızca yarı giyinik olan vücuduna değdiğinde durdu. Kollarını onun beline sardı ve yanağını da göğsüne dayadı. Vincent'ın kolları da bir anda onu sıkıca sarmalamıştı.

"Sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun, Vincent?"

"Evet, Grace."

"Sana sağlıklı bir erkek evlat vermeye ve onu iyi bir genç adam olacak şekilde birlikte yetiştireceğimize söz vermiştim."

Vincent'ın kalbi Grace'in kulağında atıyordu.

"Sana endişelenmemeni de söylemiştim. Sana her ikimize de yetecek cesaretim olduğu için iyi olacağıma da söz vermiştim.

Vincent elleri Grace'in kollarından ve vücudundan aşağı indi. Grace memnuniyetle iç çekti. "Benden şüphe etme, Vincent. Senin gücüne ihtiyacım var. Ve senin de benim cesaretime. Sadece bunu bil. Kendime bir şey olmasına izin vermek gibi bir niyetim yok. Tam da seni bulmuşken buna nasıl izin verebilirim ki?"

Grace ona daha sıkı sarıldı ve tüm gücünün içine damlamasına izin verdi.

"Senden önce ben nasıl yaşayabilmişim, Grace?"

"Çok kötü şartlarda yaşadığına eminim."

Vincent başını eğdi ve onu öptü. Öpücüğü hassastı ve duygu yüklüydü. Ardından öpücüklerini derinleştirdi ve Grace, Caroline ile operada buluşmak istiyorsa onu kendinde uzaklaştırması gerektiğini biliyordu.

"Artık gitsen iyi olur, Vincent. Eminin ki Alice kapının diğer tarafında durmuş ve giyinebilmeme yardım etmek için senin odadan çıkmanı bekliyordur."

"Evde de kalabiliriz, biliyorsun." Grace'e bakarken gözleri parıldıyordu.

"Hayır, kalamayız. Şimdi beni yalnız bırak."

"Pekâlâ." Vincent kapıya yürüdü.

"Vincent?" diye seslendi Grace onu yarı yolda durdurarak.

"Evet?"

"Onu buldun mu?"

Grace, Vincent'ın yüzündeki saklamaya çalıştığı ifadeyi gördü. "Kimi buldum mu?"

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorsun. Fentington'u. Bugün öğleden sonra onu bulmak için dışarı çıktığını biliyorum."

"Sana onu bulmaya gittiğimi kim söyledi?"

"Kimsenin söylemesi gerekmiyordu. Haftalardır bununla uğraştığını biliyorum."

Vincent bir an duraksadı ve ardından başını salladı. "Hayır. Onu bulamadım. Biz evlenmeden çok öncesinden beri ona gören olmamış."

"Belki de bir yere kaçmış saklanıyordur."

"Belki de."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Vincent sanki konuşmanın bitmesini istiyormuş gibi havada elini salladı. Grace de buna izin verdi. Şimdilik.

"Ben şu an giydiğin iki parça şeyi kendim için bir avantaja çevirmeden giyinsen iyi olacak, karıcığım."

Grace güldü. "Çık dışarı. Ben de birazdan gelirim."

Grace elini karnına yerleştirdi ve onun odadan ayrılışını izledi. Fentington'u asla bulamaması için dua ediyordu. Bulduğu takdirde onu öldüreceğini biliyordu. Ve Fentington'un ölümünün onun elinden olmasını istemiyordu.

Fakat Vincent'ın tehlikede olmasını da istemiyordu. Ve Fentington hayatta olduğu sürece Vincent tehlikede olacaktı.

***

Vincent Verdi'nin *Rigoletto* eserinin ikinci perdesinin sonunda söylenen düeti dinliyor, fakat müziği pek duymuyordu. Evden ayrılmadan önce Grace ile yaşadıkları sahneyi yeniden düşünüyordu. İçindeki bebeğin ne kadar büyüğünü fark ettikten sonra ciğerlerindeki tüm havayı yok eden korkuyu yeniden yaşıyordu. Ve karısı henüz beşinci ayında bile değildi.

Grace önünde oturuyordu. Kardeşleri Leydi Caroline ve Leydi Josalyn ise her iki tarafına yerleşmişlerdi. Erkekler arkalarına oturmuşlardı, Wedgewood ve Carmody Vincent'ın iki yanında duruyorlardı. Vincent performansa odaklanmaya çalıştı ama başaramadı. Bakışları karısına odaklanmış, onu kız kardeşleriyle karşılaştırıyordu. Üç kız kardeşten en küçük olanı oydu, omuzları en dar, vücudu en ince olanı. Ve Vincent yine de onun içindeki bebeğin ne kadar büyüdüğünü görebiliyordu.

Alnına ter tanecikleri yayıldı. Onun adına ne kadar korktuğunu yeniden fark etmişti. Ona ne kadar değer verdiğini fark etmişti.

Nasıl olmuştu da bunun olmasına izin vermişti? Tam aksi bir yemini olmasına rağmen onun kendisi için bu kadar önemli hâle gelmesine nasıl izin vermişti? Bir kadına kalbini vermekle alınan risklerin ne demek olduğunu en iyi onun bilmesi gerekirdi. Önemsediğin birini kaybetmenin sancısını herkesten çok onun bilmesi gerekirdi. Ama yine aynısını yapmıştı. Öyle yapmayacağına yemin ettiği hâlde Grace'i önemser hâle gelmişti.

Locadaki yerlerinde bulunan küçük kuşatmadan çıkacağı anı dört gözle bekliyordu. Sahne bittiğinde Wedgewood ve Carmody ile birlikte durdu. Serin havanın aklını temizlemesi için açık alana çıkması gerekiyordu. Erkekler ba-

caklarını esnetmeye çıkarken Grace ve kardeşleri üst katta kalmayı tercih ettiler.

"İlgini çekebilecek bazı şeyler duydum, Raeborn," dedi Wedgewood hep birlikte alt kattaki lobinin sarmal merdivenlerinde ilerlerken.

Vincent ilgisini belli ederek Wedgewood'a baktı. Merdivenlerin en alt basamağına geldiklerinde birilerinin kulak misafiri olmasına imkân bırakmayan, daha az kalabalık bir alana geçmek için lobinin kapısını açtı.

"Pinky önceki gün Fentington ile karşılaştığını söyledi."

Vincent nabzının yükseldiğini hissetti. Baron Pinkerton pek ayık gezmese de söyledikleri genelde ilginç bir şekilde doğru çıkardı. "Nerede?"

"Pinky şehrin daha varoş kısımlarında bulunan az bilindik bir mekândan çıkıyormuş ve o sırada Fentington'u rıhtım tarafındaki bir genelevden çıkarken görmüş. Pinky adamın kıyafetlerinin pis ve bakımsız olduğunu, ayrıca tam bir şeytan gibi göründüğünü söyledi. Sanki bir haftadır ya da daha uzun süredir üstünü değiştirmemiş, hatta banyo bile yapmamış gibi."

"Pinky onunla konuşmuş mu?" diye sordu Vincent vücudundaki her sinir gerilirken.

"Denemiş. Fakat Fentington bir sohbeti devam ettirebilecek durumda değilmiş. Yalnızca dindarlığıyla alakalı birkaç laf etmiş ve sosyeteyi ona sırtını dönmekle suçlamış. Bir de o hâle gelmesine sebep olduğun için seni. Pinky adamın gözlerinde vahşi bir bakış olduğunu söyledi ve..."

"Devam et, Wedgewood," dedi Vincent içinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışarak.

"Pekâlâ. Adam Pinky'e başına gelecekleri hak ettiğini söylemiş. Ve bunlar gerçekleştiğinde seni görmek için orada olacakmış."

"Bununla neyi kastetmiş?" diye sordu Carmody bir şam-

panya bardağına uzanarak. "Bana bir tehdit gibi geldi."

Vincent da bir bardak aldı. "Öyle."

Bardağından büyük bir yudum aldı ve ardından bacanaklarına birisinin ona ateş ettiğini ve evde çıkan yangını anlattı.

"Kahretsin, Raeborn," dedi Carmody. "Neden birisine söylemedin? Hepimiz o adamı arıyorduk. Belli ki herkesin düşündüğünden daha tehlikeli bir adam."

Vincent, Wedgewood ve Carmody'nin Fentington'un dengesizliği hakkında konuşmalarını dinleyerek, onu vuranın ve Grace ile onu uykuları esnasında yakmaya çalışanın Fentington olduğuna dair bir kanıt bulamazsa ne gibi seçenekleri olduğunu tartışarak elindeki şampanyayı bitirdi. En sonunda tek bir şansı kalacağını biliyordu. Adam onu zaten iki kez öldürmeye çalışmıştı. Vincent adamın bir dahaki sefere bunu başarması riskini göze almak istemiyordu.

Seslerden performansın yeniden başladığı anlaşılıyordu ve Vincent locasına geri döndü, Wedgewood ve Carmody Fentington'u yakalama planları yaparken onları pek dinlemiyordu. Locasına vardığında içerdi girdi ve Grace tam omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde o da ileri baktı. Bakışları kesişti ve Grace'in dudakları kıvrılarak yüzünde mükemmel bir gülümseme oluşturdu. Öyle ki Vincent'ın yüreği ağzına geldi.

Grace'in arkasındaki sandalyeye yürüdü, fakat oturmadan önce kolunu uzattı. Ona dokunması gerekiyordu. Teninin tenine değdiğini hissetmek istiyordu.

Elini Grace'in omzunun sıcak etine ve boynunun kıvrımına değdirerek Grace'in yanaklarının renklendiğini gördü. Grace de hiçbir tereddüde kapılmadan elini onun elinin üzerine yerleştirdi. Ardından elini yavaşça onun elinin altına geçirdi, avuçları birleşti ve Grace onun elini yanağına götürerek bastırdı.

Vincent'ın vücudu acı verici bir ihtiyaçla irkildi. Grace ona ne zaman yakınlaşsa böyle oluyordu. Onu sevmemek için ne kadar çabalarsa çabalasın, çok geçti. Onu kontrol edemediği bir arzuyla istiyordu.

Vincent sandalyesine oturdu ve performansın son kısmını neredeyse hiç dinlemedi, düşünceleri o andan birkaç saat sonra karısını kollarına alacağı ve onunla bir olacağı zamana odaklıydı. O andan birkaç saat sonra yalnız kalacaklardı, bir tek ikisi olacaktı.

Performans merak uyandırıcı bir sona gelmişti ve kalabalık ayağa kalkarak beğeniyle alkışladı. Vincent hayatı boyunca bir operanın bittiğine bu kadar memnun olmamıştı. Ayağa kalktı ve Vincent'ın koluna girmesi için koluna uzattı.

"Mükemmeldi, değil mi, Vincent?" dedi Grace, Vincent onu gerekli olandan çok daha fazla yakınına çektiğinde.

"Evet. Mükemmeldi."

Grace sanki kocasının operayla pek ilgilenmediğini anlamış gibi güldü. Sanki son birkaç saattir aklının nerede olduğunu biliyormuş gibi. Sanki kendi aklı da oraya gitmiş gibi.

Sarmal merdivenlerden inerek lobiyi geçtiler. Dışarıdaki kalabalık her zamanki gibi devasaydı, fakat Vincent faytonlarını beklerken grubu etraflarından dağıtmayı başardı. Grace'e sarılabildiği sürece, Grace onun yanında olduğu ve ona dokunduğu sürece bekleme konusunu kafasına pek takmıyordu.

Her zamanki gibi kardeşleriyle konuşacak çok şeyi var gibi görünüyordu. Vincent onlar ne zaman bir araya gelseler konuşmalarında hiçbir duraklama durumu olmamasına hayrandı.

Caddenin aşağısına baktı ve faytonlarının geldiğini gördü. Caddeye doğru bir adım daha attı ve sürücüsüne el işa-

reti yapabilmek için Grace'in kolunu bıraktı. Sürücü bir sinyal verdi ve Vincent diğer tarafa bakabilmek için geri adım attı.

Dengeli bir hızı olan bir fayton onlara doğru geldi. Vincent faytona bir kez daha baktı ve grubunun beklediği yere geri döndü.

Tam Grace'in eline ulaştığı sırada yan tarafına sert bir şey çarptı. Vincent tökezleyerek dengesini kaybetti. Hızlı bir şekilde kendini toparladı, fakat Grace'in onu tutmakta olduğu kolunda bir ağırlık hissetti. Grace öne doğru hareket ettiğinde Vincent bakışlarını ona çevirdi.

"Grace!"

Vincent elini uzatıp tutabileceği her şeye tutunmaya çalıştı. Parmakları Grace'in giymekte olduğu bol kesimli pelerini yakaladı, fakat saten metrelerce uzanıyordu. Onu geri çekebilecek kadar kavrayamamıştı.

Yüreği ağzına gelmişti ve korkusu onu neredeyse boğuyordu. Etrafında herkes çığlık çığlığaydı ve Vincent ayağa kalkıp Grace'i güvenli bir yere çekmeye çalışırken üstüne doğru gelen bir faytonun yoluna çıktı.

Vincent onlara doğru gelen faytona bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. Atların nallarının çıkardığı gürültüyü duyabiliyor, atların ağırlığının yarattığı ezilme tehlikesini hissedebiliyordu. Daha büyük bir umutsuzlukla bir kez daha uzandı ve bu defa katı bir şeye dokundu. Bu Grace'in koluydu.

Vincent parmaklarını onun koluna sardı ve neredeyse ayaklarını yerden keserek kendisine doğru çekti. Fayton yanlarından geçip gittiğinde onu zar zor kollarına alabilmişti.

"Grace!"

Kardeşleri onun etrafına toplanırken Vincent onu kollarında tutmaya devam etti. Tüm vücudu titriyor ve Vincent nefes alamıyordu. Ciğerlerini çalıştırmaya çalışarak nefes almak için çabaladı.

Onu kaybedebilirdi. Atlar onu çiğneyerek öldürebilirdi.

"Vincent."

Ya da faytonun tekerlekleri onu ezip geçebilirdi.¶"Vincent."

Ya da...

"Vincent, nefes alamıyorum."

Vincent sıkı kollarını gevşetti ve onun yüzüne baktı. "İyi misin?" Titreyen ellerini onun yüzünde ve kollarında gezdirdi ve bu defa onu ezmemeye özen göstererek tekrar kollarına aldı.

"Sanırım iyiyim. Ne olduğundan emin değilim. Sanırım biri beni arkamdan ittirdi."

Grace daha fazla bir şey söyleyemeden Wedgewood ve Carmody onlara doğru koştu.

"Onu kalabalıkta kaybettik," dedi Carmody nefes almaya çalışırken.

"Kim olduğunu görebildiniz mi?"

Wedgewood başını iki yana salladı. "Tanıdığımız biri değildi."

Vincent zorlu bir nefes aldı ve Grace'e baktı. Rengi atmıştı ve gözleri hâlâ korkudan kocamandı, fakat incinmiş gibi durmuyordu.

"Ben Grace'i eve götürüyorum."

"Biz de seninle geleceğiz," dedi Carmody. "Eşlerimizin Grace'in iyi olduğundan emin olmadan eve gitmeyi düşüneceklerini sanmıyorum."

Vincent onaylayarak başını salladı ve ardından Grace'i onları beklemekte olan faytona bindirdi. Karşısındaki koltuğa oturdu ve onu kucağına çekti. "Grace, sen iyi misin?"

Onun titrek nefesini duydu ve göğsüne dayadığı başını evet anlamında salladığını hissetti.

"Bir yerin acıyor mu?"

Grace kollarını Vincent'a daha sıkı sardı. "Bebek iyi. Sen sadece bana sarıl."

Vincent faytonları eve varana kadar ona sarıldı. Pencerelerin kadife perdelerini, yanından geçtikleri sokak lambalarından gelecek en ufak ışığın bile içeri girmesi için açtı. Grace'i görmesi gerekiyordu. Onun yüzünü görebilmesi gerekiyordu.

"Belki de bir kazaydı," diye fısıldadı Grace, fakat yüzündeki şüphe apaçık ortadaydı.

Vincent ona cevap vermediğinde omuzlarını dikleştirdi ama eve varana kadar başka hiçbir şey söylemedi. Fayton durdu ve Vincent onu dışarı çıkararak önce ön kapıdan içeri, daha sonra merdivenlerden yukarıya, odasına taşıdı. "Doktor çağırayım mı?"

"Hayır, Vincent. Ben iyiyim. Yaralanmadım."

"Eminsin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Vincent bir kez daha soramadan Leydi Caroline ve Leydi Josalyn odaya daldılar. İkisi de Vincent'ın Grace'i yatırdığı yere koştular.

"Biraz onun yanında kalır mısınız?" diye sordu Vincent, aşağı inip Carmody ve Wedgewood ile konuşması gerektiğini bilerek.

Grace'in kardeşleri Vincent'a hiçbir yere gitmeyeceklerine dair garanti verdiler.

Vincent yatağın üzerine eğildi ve onu yumuşak bir şekilde öptü. "Ben hemen geri döneceğim."

"Vincent, lütfen---"

Vincent elini kaldırdı ve Grace'i Vincent'a yapmaktan başka şansı olmayan bir şeyi yapmamasını söylemekten alıkoydu. "Sen dinlen. Ben de yukarıya içecek sıcak bir şeyler göndereceğim."

Vincent odadan çıktı ve Carmody ile Wedgewood'un onu beklediği çalışma odasına indi. Bu gece Fentington'u görmüş olsaydı ona kendini savunması için hiçbir şans vermeden öldürürdü, bunu biliyordu.

İçindeki öfke patlamaya hazır bir volkan gibi yükseliyordu. Grace'i yola doğru tökezlerken gördüğünde yaşadığı dehşet kalbine bir mızrak gibi saplanmıştı.

Bu gece onu kaybedebilirdi. Neredeyse etmişti de, çünkü Fentington'un deliliğinin sınırlarının ulaşabileceği noktaları küçümsemişti.

O adamı bulması gerekiyordu. O başarılı olmadan yakalaması gerekiyordu ve Grace...

"O iyi mi?" diye sordu Wedgewood. Vincent her ikisin yüzündeki kaygıyı da gördü.

"Evet. Biraz korktu ama iyi. İkinizden biri bir şey görebildi mi?"

"Sadece sana söylediğimiz kadarını gördük. Grace yola savrulduğunda kalabalığın arasından geçen siyah kuyruklu bir ceketi olan kısa boylu zayıf bir adamdı."

Vincent kaşlarındaki teri sildi ve bir şey söylemeye başladı, fakat Carver kapıyı açtığında arkasına döndü.

"Bay Germaine buradalar, Ekselansları. Sizi görmek konusunda ısrar ediyor."

"Onu içeri al, Carver."

Germaine neredeyse Carver'ı ezerek, hızla içeri girdi. "O nasıl, Raeborn? Bu akşam ben de operadaydım ve neler olduğunu duydum. O kadar çabuk ayrıldınız ki kimse onun bir yara alıp almadığını bilmiyordu."

"Hayır. Grace yara almadı. Oldukça sarsıldı, fakat yaralanmadı."

Germaine'in omuzları rahatlamasıyla birlikte düştü. "Çok şükür. Yaralanmıştır diye çok kaygılanmıştım. Bu gibi kazalar çok hızlı olabiliyor."

"Bu bir kaza değildi. Birisi Grace'i o faytonun önüne itti."

Germaine'in ağzı açık kaldı. "Ciddi değilsin herhâlde?"

"Keşke ciddi olmasaydım."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Kesin olarak değil. Fakat Baron Fentington'un bu konuyla bir bağlantısı olduğunu düşünüyoruz."

"Kulüpte söylenene göre Fentington kendini iyice kaybetmiş," dedi Germaine, odada Wedgewood ve Carmody ile birlikte durmak için ilerlerken. "Fakat bu kadar umutsuz bir vaka hâline gelmiş olabileceğini hiç düşünmezdim. Bunun sebebi muhtemelen sosyeteden dışlanmış olması. Bunun için şüphesiz seni suçluyordur. Fakat ne bekliyordu ki? Sen Pendleton balosunda adamın şeytani ruh hâlini açığa çıkardıktan sonra aklı selim hangi insan onu etkinliklere davet eder ki?"

"Korkarım kendine çok tehlikeli bir düşman edindin, Raeborn," dedi Wedgewood.

Vincent çenesini okşadı, hemen bu gece dışarı çıkıp Fentington'u bulma dürtüsüyle başa çıkmaya çalışıyordu. Bunun yerine kendini sakinleşmeye zorluyordu. "Yardımınıza ihtiyacım var," dedi kuzeni ve iki bacanağına.

"Bize ne yapmamızı istediğini söyle," dedi Carmody ve diğerleri de ona katıldıklarını belirtmek için başlarını salladılar.

"Onu istiyorum. Nereye gittiğini öğrenmek zorundayım."

"Londra'da olduğu çok bariz," dedi Wedgewood büfeye doğru ilerleyip bir bardak konyak doldururken. Bardağı Vincent'a uzattı. "Son zamanlarda onu görmüş olan birisi var. Pinky dışında birisi."

Carmody odada dolaşırken konyağından bir yudum aldı. "Senin yerinde olsam adamın kasabasındaki arazileri izleyecek birilerini gönderirdim. Artık onu aradığını biliyor olmalı ve bu yüzden saklanmak isteyecektir."

Vincent boşta olan elini sıkı bir yumruk hâline getirdi. "Bunu ben de düşündüm. Fentington'un kasabadaki arazilerine göndermek için birini kiralayacağım."

"Bu güvenebileceğin biri olmalı," diye ekledi Germaine. "Aklında biri var mı?"

Vincent konyağı dudaklarına götürdü ve içti. Likörün içini ısıtmasına ihtiyacı vardı. Kazayı her düşündüğünde ve Grace'in yola savruluşunu yeniden yaşadığında kanı donuyordu.

"Eğer yoksa," diye devam etti Germaine, "benim tanıdığım bir adam var. Percy Parker. Varlıklarına bir son verilmeden önce Bow Street Runners polis ekibindeydi. Saklanmak isteyen insanları bulmak gibi bir yeteneği var."

Vincent derin bir nefes aldı. "Ona ulaşabilir misin?"

"Tabii."

Vincent konyağından büyük bir yudum aldı ve likörün boğazını yakmasına izin verdi. "Güzel. En yakın zamanda iletişime geç."

"Geri kalanımız da gözlerimizi açık tutacağız," diye ekledi Wedgewood. "Artık sadece kendinden daha fazla kişiye sahipsin, Raeborn. Grace'in ailesinde ona borcu olmayan ve seve seve yardımına gelmeyecek tek kişi bile yok."

Vincent, yanında bir aile olması onun için yeni bir deneyim olsa bile başını sallayarak onayladı. Kendisi her zaman yalnız olmuştu. Her problemle kendisi baş etmek zorunda kalmıştı. Şimdi ise Grace vardı ve o da kendisiyle birlikte ailesini de getirmişti. Ve Vincent bir cesaretle kuzeninin de olduğunu düşündü.

"Şimdi karımın yanına gitmeliyim. Herhangi biriniz Fentington hakkında bir şey öğrenirseniz hemen haber verin."

"Veririz," dedi hepsi.

Vincent, Leydi Caroline ve Leydi Josalyn'e kocalarının gitmeye hazır olduğunu haber vermesi için bir hizmetçi gönderdi ve ardından onları kapıya kadar geçirdi. Fentington'un bulunup icabına bakılacağı ve böylece Grace için

daha fazla bir tehdit oluşturmayacağı söylenerek telkin edildi.

Germaine, Bay Parker ile bir an önce görüşeceğine dair söz verdi ve Vincent yardımları için hepsine teşekkür etti.

Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz üst kata yöneldi. Burada yapabileceği her şeyi yapmıştı ve şimdi Grace'in yanında olması gerekiyordu. Onu kollarına alması ve iyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

Ceketini çıkardı ve gömleğinin bileklerini bileklerinden, kravatını da boynunda esneterek merdivenlerden ikişer ikişer çıktı. Yukarıya doğru attığı her adımla Grace'i gözünün önünden ayırmayacağına yeminler ediyordu. Onu tekrar tehlikeye atmayacağına söz veriyordu.

Bu tutmak istediği bir sözdü.

***

Grace mumlarla aydınlatılan ve sıcak olması için yanan ateşin bulunduğu odada duruyordu, fakat her ne sebeptense iliklerine kadar üşüyor ve bir türlü ısınamıyordu.

Caroline ve Josalyn gitmişti ama yarın geri gelip onun iyi olduğundan emin olacaklarına söz verdiler. Vincent da birazdan burada olacaktı ve Grace bundan memnundu. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Kollarını etrafında ve dudaklarını dudaklarında hissetmek istiyordu.

Ellerini karnının üzerinde birleştirdi ve o şekilde durdu. Bebek hâlâ iyiydi. Grace öyle olduğunu biliyordu ve her ikisinin de güvende olmasını sağladığı için Tanrı'ya hızlıca bir şükür duası etti. Ardından başka bir dua etti ve bu defa Vincent'ı korumasını istedi. Ona bir şey olma ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

"Senin yatakta olman gerekiyor," dedi Vincent'ın sesi arkasından.

Grace arkasına döndü. "Öyleydim. Ama sen olmadan çok yalnızdım."

Vincent odaya girdi ve kapıyı ardından kapattı. Hâlâ beyaz gömleğini giyiyordu, fakat bu defa göğsü açıktı ve gömlek pantolonunun içinde değildi. Saçları tıpkı öfkeli veya gergin olduğunda yaptığı gibi elini saçlarının arasında gezdirmişçesine karışıktı. Ve öfke kaynaklı o karanlık ifade hâlâ suratındaydı.

"Bunu yapan Fentington'du, değil mi?"

Vincent tereddüt etti. İlk aklına gelen düşünce ona yalan söylemekti. Derin bir soluk vererek bunun faydasız olduğuna karar verdi. Grace ondan gerçeği öğrenene kadar vazgeçmezdi. "Bilmiyorum ama öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ah, Vincent. Evliliğimizden sonra bizi rahat bırakacağını düşünmüştüm. Artık kazanacak bir şeyinin olmadığını fark eder sanmıştım."

"Belli ki öyle olmamış."

"Belki de kasabaya gitmeliyiz."

Vincent başını iki yana salladı. "Kaçmanın bir yararı olmayacaktır. Hayatımızın geri kalanını omzumuzun üzerinden arkamıza bakarak geçiremeyiz."

Grace göğsünde bir ağırlık hissetti. Fentington'un peşinden gidecekti ve Grace'in onu durdurabilmesine imkân yoktu. Vincent'ın bir seçim şansı yoktu. Fentington onlardan biri ya da ikisi de ölene kadar durmayacaktı.

Grace titremesini engellemek için ellerini karnına götürdü ve gözyaşlarının akmasına engel olmak için sürekli olarak göz kırptı. Çok korkuyordu. Artık her zamankinden daha fazla korkuyordu. Ve bu korku kendi adına değildi. Vincent adınaydı. Sahip olacakları bebeği adınaydı. Babasını görmeden büyümek zorunda kalabilecek bebek adına.

Gözyaşları yanaklarından döküldü, bu dokuz aylık çetin sınav başladığından beri bol bol ağlıyordu.

Bulanık görüşüyle Vincent'ın onun için açtığı kollarını gördü. Ona uzandığını ve ona doğru bir adım attığını gördü.

Grace odada hızla ilerleyerek onun kollarına atıldı.

"Ah, Grace," dedi Vincent onun gözlerini, yüzünün yanlarını ve gözyaşlarının hâlâ akıp gittiği yanaklarını öperken. "Ağlama. Sorun yok. Bir daha incinmene asla izin vermeyeceğim."

"Ben ağlamıyorum. Ben sadece..."

Vincent'ın yüzünde ufak bir gülücük belirdi. "Biliyorum." Kollarını ona doladı ve sarıldı. Fakat Grace'in daha sıkı bir sarılmaya ihtiyacı vardı. Onu kendi teninde, içinde hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Sev beni, Vincent. Seviş benimle."

"Evet. Tabii."

Derin bir iç çekişle yüzünü Grace'in yüzüne eğdi ve dudaklarını Grace'in isteğine eşit bir istekle onun dudaklarına bastırdı.

Grace onu her zamankinden daha çok istiyordu ve bunun nedeni muhtemelen bu gece olanlardı. Muhtemelen Vincent'ın olmadığı bir hayatın nasıl bir hayat olabileceğini görmüş olmasıydı. Muhtemelen hayatında her zaman istediği her şeye sahip olması ve verilen bu armağanı her şeyiyle kullanmak istemesiydi. Vincent'ın da aynı şekilde hissettiğini düşündü, Grace gibi bu armağanı değerlendirmek istediğini düşündü. Vincent onu tekrar ve tekrar öptü. Her zamanki hassasiyeti ve nezaketi ile değil, derinliğine ve tamamıyla.

Dudakları onun dudaklarının üzerinde aralandı ve dili onu dilini aradı, dokundu, ona karşı küçük bir savaş verdi ve birleşti. Ve Vincent öpücüklerini ikisi de nefes alamayana dek, nefeslerini paylaşana dek, birinin nefesi diğerinin olana dek derinleştirdi.

"Sev beni," diye fısıldadı Grace onun dudaklarına doğru.

Vincent onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı.

Grace'in onu evliliğe zorladığı günden beri onu önemsememek için kendini nasıl tuttuğunu biliyordu. Vincent onunla evlendiği günden beri kalbini korumaya ne kadar kararlı olduğunu biliyordu. Ve bu gece Grace, Vincent'ın nasıl tamamen başarısızlığa uğradığını gördü.

Bunu onun gözlerinde ve onun incinmiş olabileceğini düşündüğünde yüzünde oluşan korkuda görmüştü. Grace güvende olduğunda rahatlayışında görmüştü. Kendisi bunları sesli olarak dile getiremese de, Grace duygularının farkındaydı. Vincent'ın onu sevdiğinin fakındaydı. Ve bunu bilmenin Vincent'ı ne kadar korkuttuğunu da biliyordu.

Vincent onun üzerine geçti ve Grace parmaklarını onun omuzlarındaki ve kollarındaki gergin kaslarda gezdirdi. Grace elini kaldırdı ve alnına düşmüş olan siyah saç tutamını geri ittirdi. Ardından elini onun yanağına yerleştirerek sakallarını avucunda hissetti. Bu onu hâlâ şaşırtıyordu. Onunla ilgili her şey Grace'i büyülüyordu. Vincent duygularını kabul edecek kadar cesur değilse de, Grace öyleydi.

"Seni seviyorum, Vincent. Ve her zaman seveceğim."

On Sekizinci Bölüm

Grace Londra'daki evlerinin bahçesindeki patikada ilerledi. Bu patika tamamen açılmış güllerle süslenmiş parmaklıklı bir kemer altı geçidinin yanındaki bir çeşmeye çıkıyordu. Grace burayı çok seviyordu. Tüm yaz boyunca açan çiçekleri çok seviyordu ve özellikle şimdi, Temmuz ayının sonlarında, daha da bereketli açıyorlardı. Burası kaçıp Fentington'u unutabileceği ve bir gün Vincent'ı bulup onu incitecek olan endişelerden kaçabileceği tek yerdi.

Kimse onu görmeyeli iki ay olmuştu. Operadaki gecenin üzerinden iki ay geçmişti. Birisinin onu sokağa ittirmesinin üzerinden iki ay geçmişti. Vincent her ne kadar endişelenecek bir şey olmadığını söylese de Grace bir şeyler olmasının sadece an meselesi olduğunu biliyordu. Fentington'un saldıracak en iyi fırsatı beklediğini biliyordu. En fazla zararı verebileceği fırsatı.

İçinde büyüyen bebek de aynı korkuları hissetmiş gibi içeriden bir tekme attı ve Grace nefesini tuttu. Acısı azaldığında, Grace yanına getirdiği sepeti diğer koluna takarak birkaç tane sarı ve kırmızı karanfil toplayabilmek için eğildi. Hepsi tamamen açılmış, onu çağırıyorlardı ve bu gece yalnızca kendisi ve Vincent için planladığı samimi akşam yemeğinin bir parçası olmak için ona yalvarıyorlardı.

Bir tane kırmızı çiçek aldı ve ardından hızlı bir şekilde kalkarak bebeğin tekrar tekmelediği yere dokundu. Ah, çok hareketli bir bebekti, sürekli dönüyor, tekmeliyor ve hareket ediyordu.

Gece boyunca durum daha da kötüye gitti. Bebek bazen o kadar rahatsız oluyordu ki Grace uyanmak zorunda kalıyordu. Bazen şanslı oluyordu ve Vincent Grace'in yataktan ayrıldığını fark etmiyordu. Ama genellikle Vincent onun yanında olmadığını fark ediyor ve uyanıyordu.

Onun uykusunu bozmaktan nefret ediyor olsa da bu zamanları çok seviyordu. Odaya getirttiği geniş koltukta onunla birlikte oturuyordu ve elini büyüyen karnına yerleştirerek onun kucağına yatıyordu. Ardından, bebek rahat ettikten sonra Grace ile birlikte yatağa yatıyor ve ona sarılıyordu.

Grace yan tarafında güçlü bir dürtü daha hissetti ve karnını ovaladı. Artık yedinci ayma geliyordu ve kardeşlerinin hamilelik dönemlerine kıyasla kocaman olmuştu.

Hamileliği o zamana kadar basit olmamıştı. Öyle olmasını çok isterdi. Kendisi için değil ama Vincent için.

Onun çok endişelendiğini biliyordu. Grace'in onu gördüğünü anlamadığı zamanlarda onun gözlerinde görebiliyordu. Korkusu onun karnına her dokunduğunda, içindeki bebeğin ne kadar büyük olduğunu her fark ettiğinde açıkça görülüyordu. Onun gözlerinde gördüğü gerginlik onu zayıflatan bir duyguydu ve ne kadar garanti verirse versin Vincent'ı terk etmiyordu.

Grace elini karnına yerleştirdi ve tekmelenen yeri okşadı. "Sen güçlü ve sağlıklı bir bebeksin," diye fısıldadı karnına bakıp gülümseyerek. "Babanla tanışacağınız gün için sabırsızlanıyorum. Onu çok seveceksin."

Bebek yeniden bir tekme attı. "Fakat bana verdiğin tüm rahatsızlıklar için sana biraz surat asacağım. Bu hiç düşünceli bir davranış değil, anlarsın ya."

Karnı sakinleştiğinde Grace gülümsedi ve ardından biraz çiçek toplamak için eğildi. Ayağa kalkıp ağrıyan sırtını düzleştirmesi gerekmeden önce toplamak istediği miktarın yalnızca yarısını toplayabilmişti. Bu durum karnı büyüdükçe daha çok ortaya çıkmaya başlamıştı. Sırtı ağrıyordu ve genellikle yardımcı olabilen tek sandalyeler, resmi akşam yemeği odasındaki sırt bölümü dümdüz olan tahta sandalyelerdi.

Grace bir eliyle sırtını ovdu ve diğeriyle de sepeti tuttu, uşakların onu görebilecek kadar yakında olmalarından memnundu. O anda pek de çekici olmadığının farkındaydı. Bir ay ya da daha fazla süredir bu hâldeydi.

"Sana yardım edebilir miyim, Grace?"

Grace kafasını çevirdi ve Vincent'ın patikada dolandığını gördü, ceketinin düğmeleri serbest ama kravatı hâlâ boynundaydı.

"Bu çiçeklerden birkaç tane daha seçmeye çahşıyorum, fakat oğlun bugün fazla aktif olmaya karar vermiş. Durum ya bu ya da yerel çiçeklerimizden pek hoşlanmadı ve bu konuda bir eğitim alması gerekecek."

"Bunu ona ilk buluşmamızda söyleyeceğim," dedi Vincent, ellerini onun omzuna yerleştirip dudaklarını dudaklarına bastırırken.

"Öyle yapman konusunda ısrar ediyorum," dedi Grace onu tekrar öpebilmek için uzanırken. "Ve sen sormuşken, şu pembe karanfillerden birkaç tane kesebilir misin? Bu akşam için planladığım özel bir akşam yemeği var ve bunlar yemek masamızda harika görünecektir."

"Özel bir akşam yemeği mi?"

"Evet. İkimiz için. Favori yemeklerimizle."

Vincent güldü. "Bugünkü favorimiz ne peki?"

"Şeftali pastası, pirinç pudingi ve vişneli tart. Bir de aşçının çok güzel yaptığı o çikolatalı tatlı."

"Şeftali pastasını sevdiğini bilmiyordum."

"Pek sevmem ama birden canım çekti."

"Anladım," dedi Vincent başka bir karanfile uzanırken. "Başka neler servis edilecek?"

"Bilmiyorum. Aşçıya bizi şaşırtmasını söyledim."

"Anladım." Vincent güldü ve ardından onu çeşmeyi çevreleyen alçak taşlığa götürdü. "Çok güzelsin, Ekselansları," dedi sepeti arka tarafa koyarak.

Grace güldü. "Hiç de öyle değilim. Resimlerde gördüğüm o koca balinalar gibiyim ve canavar gibi çirkinim."

"Hiç de değil."

Vincent onun yanına oturdu ve bir kolunu onun omzuna sardı. Çok erkeksi bir kokusu vardı ve Grace sokak ile binmekte olduğu atın derisinden kalan kokuyu içine çekti. Fentington hakkından bilgi edindiğini biliyordu ve ne olduğunu merak ediyordu.

Onun omzuna yaslandı ve içini çekti. "Peki, bugün neler yaptın bakalım?"

"Madam Genevieve'in yanına gittim."

Grace aniden başını kaldırdı. "Hannah'ya mı?"

"Evet. Onunla babası hakkında konuşmak istedim. Nerede saklandığına dair herhangi bir fikri olabilir mi öğrenmek istedim."

"Bir fikri var mıymış?"

Vincent başını iki yana salladı. "On beş yıl önce onun evini terk ettiğinden beri onu ne görmüş ne de ondan bir haber almış."

Grace Vincent'ın kolunun omzunda sıkılaştığını hissetti.

"Sanırım Germaine'in yolladığı adam Parker haklı. Sanırım Fentington ülkeden ayrıldı. Yani artık ülkede bile değil," dedi.

"O zaman belki de hiçbir zaman geri dönmeyecektir," dedi Grace umut dolu bir şekilde.

"Belki de."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Onun evi burası. Çok uzun süre ayrılacağını sanmıyorum."

Korumacı bir tavırla Grace'i sardı ve Grace onun düşüncelere daldığını anlayabilmişti. "O nasıl peki?" diye sordu Grace nihayet onu bu dünyaya çekerek.

"Hannah mı?"

"Evet."

"Seni sordu. Seni özlediğini söyledi. Yıllardır ne zaman Londra'ya gelsen seni gördüğünü söyledi ama şeyden beri..."

Grace ona baktı ve gülümsedi. "Bu bir ömür kadar uzak bir hatıra. Ona gitmek yaptığım en cesurca şeydi. Bana seni göndermesi ise başıma gelen en güzel şeydi. Bu kadar mutlu olduğum için Hannah'ya teşekkür etmeliyim."

Vincent elini kaldırdı ve parmaklarının tersiyle onun yanaklarını okşadı. "Onu görmek ister misin?"

Grace aniden döndü. "Ah, Vincent. Evet. Görebilir miyim?"

"Bu ayarlanabilir."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Şimdi mi!"

"Parkta bir gezintiye çıkabilecek gibi hissediyor musun?"

"Ah, evet." Elverişsiz vücudunun mümkün kıldığı kadar zarif bir şekilde kalktı.

"Genevieve bana buluşmak için bir metodunuz olduğunu söyledi."

"Evet."

"O hâlde bana bunu yolda açıklaman gerekecek. Ona her zamanki yerde saat dörtte buluşacağımızı söyledim." Ceke-

tinin cebine uzanarak saatini çıkardı. "Ki bu bize pek vakit bırakmıyor."

Grace onun eline uzandı ve onu kendine çekti. Birdenbire okul çocuğu gibi muzip hissetmeye başladı. Ona Vincent'ı veren kişiye teşekkür etmek için daha fazla bekleyemiyordu. Kelimeler ise kifayetsizdi.

***

Vincent, Grace'in Raeborn evinden ayrıldıklarından beri yüzüncü kez camdan bakmak için olduğu yerde kıpırdanmasını izledi. Gülmek istedi. Grace o kadar heyecanlıydı ki sabit bir şekilde oturamıyordu bile.

"Neredeyse geldik!" Sesi heyecanla doluydu. "Barnabas'a söyle şu köprünün altından geçince dursun," dedi titreyen parmağıyla işaret ederek.

Vincent başını iki yana salladı. "Karanlığın içinde bir köprünün altında durup kapıyı açarak birinin içeri girmesini beklemek istediğine inanamıyorum."

Karısı Vincent sanki dünyanın en aptalca yorumunu yapmış gibi ona baktı.

"Hannah ikimizi kimsenin görmeyeceğinden emin olmak isterdi. Benim adımı riske atmak istemiyordu."

"Bunu yalnız başınayken yapmadın herhâlde? İçeri girenin köprünün altında bekleyen bir serseri değil de Hannah olduğundan nasıl o kadar emin olabiliyordun?"

"Çünkü Hannah ne zaman geleceğimi bildiren bir not yazdığım tek kişiydi. Şimdi bana eziyet etmeyi bırak da ziyaretimin tadını çıkarayım."

Vincent güldü. Ardından onun yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına götürdü. Öpücükleri dolu dolu ve derindi. Bittiğinde ise Grace derin bir iç çekti.

"Vincent..."

Vincent güldü. "Sadece Hannah gelmeden önce yanaklarına biraz renk gelsin istedim."

"Yanaklarıma renkten fazlasını koydun, seni canavar. Eve gidene kadar beni tekrar rahatsız etme."

"Nasıl istersen," dedi Vincent ve kıkırdadı.

Hannah ve Grace'i birlikte görmek için sabırsızlanıyordu. Birbirinden bu kadar farklı iki arkadaş düşünemiyordu, fakat ne kadar yakın olduklarını biliyordu.

Grace şu an konuşacak bir arkadaşa ihtiyaç duyuyordu. Vincent Fentington'u ararken, onu haftalarca evde kapalı tutmuştu. Yalnızca kardeşlerinden birinin evindeki akşam yemeklerine ya da kardeşlerinin onlara geldiği akşam yemeklerine katılıyordu. Ve Grace o evde kapalı kalmaya razı gelmiyordu.

Hamile olduklarını öğrendikleri andan itibaren kendilerini geri çeken, çoğunlukla yataktan çıkmayan ve günler boyunca yatıp uyuyan Angeline'e ya da Lorraine'e benzemiyordu. Grace tembellik yaparak kendisini pohpohlamak istemiyor, bunun yerine bahçede çalışıyor ya da bestecilerin yeni yayınladığı parçalar üzerinde pratik yapıyordu.

Ve her gün devasa bahçedeki yolları tekrar tekrar yürüyorlardı. Vincent karısının hiç yorulmadığına yemin edebilirdi. Ondan önce kendisinin pes edeceğini yemin edebilirdi.

Fakat onu gezintiye çıkardığı zamanlar en sevdiği zamanlardı. Grace dışarıda olmayı seviyordu. Temiz havayı ve gün ışığını seviyordu. Eğer Caroline'ın bebeği doğacak olmasaydı onu kasabaya götürürdü. Fakat oradayken onu izlemenin daha zor bir iş olacağını biliyordu. Grace sürekli dışarıda olurdu ve Vincent sürekli olarak onu arardı.

"Burası. Burada dur, Barnabas." Faytonları köprünün altına geldiğinde başını pencereden çıkardı.

Fayton durdu. Vincent kapıyı açarak dışarı çıktı.

Fayton durur durmaz Genevieve öne çıktı ve içeri girdi. Birbirlerini gördükleri anda iki kadın da çığlık attı ve birbirlerine sarıldılar.

Vincent Barnabas'a yavaşça parkın etrafında dolaşmasını söyledi ve ardından faytona binerek hâlâ birbirine sarılmış şekilde duran kadınların karşısına oturdu.

Faytona hareket edene kadar Genevieve'i net olarak göremedi. Görmeye alışık olduğu Genevieve ve şu an gördüğü Hannah arasındaki fark onu çok şaşırttı.

Saçları muhafazakâr bir biçimde toplanmıştı, elbisesi de dümdüz kahverengiydi. Üzerindeki her şey çok sıradandı ve bu şekilde dikkat çekmiyordu. Ve yüzünde de hiç makyaj yoktu. Madam Genevieve'i İngiltere'nin en çekici kadınlarından biri hâline getiren tüm o çekicilik ve karşı konulamaz ifade gitmişti. Onun yerinde Baron Fentington'un kızı olan sıradan Hannah Bartlett vardı.

"Sanırım kocanı şoka uğrattım," dedi Hannah yanağındaki gözyaşını silerek.

Grace güldü. "Evet. Sanırım öyle. Onu gördüğümden beri ilk defa ne diyeceğini bilemiyor."

Hep birlikte güldüler ve ardından Hannah, Grace'e dönerek elini onun karnına yerleştirdi. "Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Senin için çok mutluyum. Senin için de, Ekselansları," dedi Vincent'a bakarak.

Vincent güçlükle yutkundu. Grace dışında Vincent'ın yeni karısının bir doğuma girecek olmasından ne kadar korktuğunu anlayacak tek kişi Genevieve olmalıydı.

"Şimdi anlat bakalım, nasılsın," dedi Grace'in eline uzanarak. "Raeborn mükemmel bir eş olabiliyor mu? Onu senin için özel olarak seçtim, Grace. Örnek gösterilecek bir koca olmasını bekliyorum."

Grace gözyaşları içinde kahkaha attı ve arkadaşına bir kez daha sarıldı. "Evet. Öyle. Yönetici ve baskın yöntemleri dışında oldukça mükemmel birisi."

"Hey, hey. Bilmeni isterim ki kendimi korumak gibi bir isteğim var ve Hannah'ya ideal bir koca olduğumu da zaten söyledim. Sen de bana öyle demiştin."

"Bu kadar iltifat ederek çok büyük bir hata yapmış olduğumu görüyorum." Grace güldü. Ve onlar durmadan Grace'in kardeşleri, aileleri, bebek ve Grace'in bebeğin bir erkek olduğundan ne kadar emin olduğu konusunda konuşurlarken Vincent arkasına yaslandı.

Parkta yaklaşık bir saat gezdikten sonra Hannah, Vincent'a artık ziyaretlerinin sonuna geldiklerini ima edecek şekilde başını salladı.

"Köprüye geri dön, Barbanas," dedi Vincent ve fayton dönüşünü yaptı.

"Bana sorduğun şey hakkında düşünüyordum da," dedi Hannah fayton yavaşladığında. "Babam hakkında olan. Fransa'da yaşayan bir kız kardeşi olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Tam olarak nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Paris'te sanırım. Onla hiç tanışmadım."

"Adını biliyor musun?"

Hannah başını iki yana salladı. "Tek bildiğim Fransa'ya gidip ziyaret etmek istediği bir kardeşi olduğu. Büyüme çağlarında çok yakın olduklarını ama onun daha sonra kaçtığını söylemişti."

Hannah'nın bakışları Vincent'ın bakışlarıyla kenetlendi ve ardından titrek bir nefes verdi. "Büyükbabamın da onun gibi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Duraksadı. "Dünyada bu tip iki canavar olduğunu düşünmek istemiyorum."

Vincent, Hannah'nın Grace'in eline uzanarak tuttuğunu gördü, fakat bakışları hâlâ kendi bakışlarına kenetliydi.

"Onu bulmak zorundasın," dedi Hannah, gözlerindeki bakışları Vincent'ın daha önce hiç görmediği kadar karan-

lık ve korku doluydu. "Ciddi ciddi Tanrı tarafından gönderildiğine ve görevinin Havva'nın günahları için tüm kadınları cezalandırmak olduğuna inanıyor. Dünya üzerindeki en ahlaklı insan olduğunu ve dindarlığının da onu diğer tüm günahkâr ölümlülerden ayırdığını düşünüyor. Sen ona aslında dindarlık taslayan ikiyüzlünün teki olduğunu gösterdin ve o da bu yüzden seni mahvetmek istiyor."

"Endişelenme. Bir noktada eve dönmesi gerekecek ve ben de o sırada onu bekliyor olacağım."

Fayton yavaşladı ve Hannah Grace'e bir kez daha sarıldı. "Mutlu ol," diye fısıldadığını duydu Vincent.

"Mutluyum."

Kalbi sancıyan Vincent güçlükle yutkundu. Bu küçük kelime ona hayal ettiğinden çok daha büyük anlamlar ifade ediyordu.

Fayton durdu ve Vincent Hannah'ya inmesi için yardım etti. Grace'in gösterişsiz arkadaşı arkasına tekrar dönüp bakmadan, onu başka bir hayata taşıyacak olan faytona yürüdü. Madam Genevieve'in, Londra'nın en bilindik cariyesinin hayatına.

Vincent faytona bindi ve bastonuyla tavana vurdu. Grace'in yanındaki koltuğa oturdu ve onu kollarının arasına aldı.

"Teşekkür ederim," dedi Grace ona doğru dönüp yaslanırken.

Grace'in başı Vincent'ın kalbinin üstünde duruyordu. Bir daha asla riske atmayacağına yemin ettiği ama yine de riske ettiği kalbinin.

***

Vincent büyük boy koltuğuna oturdu ve Grace'in Chopin polonezini çalışını dinledi. Grace müziğin içine dalarken

parmakları tuşların üzerinde neredeyse uçuyordu. Gözlerinde kendi yarattığı şeyin içinde kaybolan, kendi dünyasının içinde kaybolan bir sanatçının bakışı vardı.

Vincent onu piyano çalarken dinlemeyi, izlemeyi seviyordu; sanki müziğin onu kendi içine çekmek gibi bir gücü varmış gibi öne eğiliyor, tuşlara dokunup onları güzellikle birleştirirken dirseklerini zarif bir şekilde yukarı kaldırıyordu ve böylesine bir güç, böylesine bir kudret bu kadar ufak birisinden yayılıyordu. Müzikle öyle bir bütünleşiyordu ki notalar onun bir parçası hâline geliyordu ve bunu seyretmek büyüleyici bir deneyimdi.

Vincent günün bu kısmını seviyordu. Çünkü bu kısmı baş başa geçiriyorlardı. Dış dünyanın bu paha biçilemez dakikaları bölme yetisi yoktu.

Grace parmaklarını çalıştırarak hızlı arpejleri çaldı ve ardından parmaklarını tuşların üzerinden ani ve hızlı bir hareketle çekti. Göğsü hızla inip kalkıyordu, yanakları al al olmuştu ve gözleri ise sanki müziğin büyüsünden hâlâ kurtulamamış gibi önündeki tuşlara odaklı duruyordu.

Grace duraksadı. Ardından kollarını iki yanına düşürdü ve ona döndü. "Daha uzun yaşasaydı Chopin bize daha ne eserler verebilirdi bir düşün," dedi iç çekerek.

Vincent ona doğru ilerledi ve ellerinin onun omuzlarına yerleştirdi. "Bu dünya için büyük bir kayıp," dedi Grace'in hâlâ gergin olan kaslarına masaj yaparak. Grace'in elinin karnına giderek orayı okşadığını gördü.

"Chopin onu uyutamadı mı?" diye sordu.

Grace güldü ve küçük sandalyenin üzerinde ona doğru döndü. "Sanırım bu akşam Haydn ya da Brahms çalmalıydım."

Vincent kalkmasına yardım etti ve ardından rahat koltukta yanına oturdu. Grace'i kendine doğru çekti.

"Bugün için çok teşekkür ederim," dedi Grace elini göğ-

süne yerleştirdiği kocasına sokularak. "Hannah'yı çok özlemiştim. Onu görmek ne kadar güzeldi anlatamam."

Vincent dudaklarını Grace'in başına bastırdı. "Kendini iyi hissediyor musun peki? Yorgun musun?"

"İyiyim, Vincent. Bebek de iyi. İşte, bak." Vincent'ın elini tuttu ve büyümekte olan karnına götürdü. "Ne kadar sağlıklı olduğunu görüyor musun?"

Vincent elini orada tuttu. Eli Grace'in elinin üzerinde, onun eliyle iç içe geçmiş bir şekilde duruyordu ve avucunun altında da gelişen çocukları vardı. Grace bu şekilde kollarında olduğunda korkularını neredeyse unutabiliyordu. Grace onun yanında olduğunda ve böylesine sağlıklı göründüğünde, Vincent aldığı riskleri neredeyse unutabiliyordu. Bir daha böylesine bir kurban vermeyeceğine kendisini neredeyse ikna edebiliyordu. Grace gibi sevdiği birisinden vazgeçmek zorunda kalmayacağına neredeyse inanabiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve önceden yaşadıklarını unutmaya çalıştı. Son seferi unutmaya çalıştı ve ---

"Endişeleniyorsun, Vincent," diye düşüncelerini böldü Grace, onu anılarından uzaklaştırarak.

Vincent'ın kollarında döndü ve küçük avuçlarını onun yanaklarıyla doldurdu. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Parmaklarını Vincent'ın çenesindeki hafif sakala sürtüyordu. "Sana endişelenmemeni söylemiştim. İkimize de yetecek kadar cesaretim olduğunu. Bana bir baksana." Başını eğerek karnına baktı. "Endişelenecek hiçbir şey yok. Bebeğin sağlıklı bir şekilde doğacak ve ben de hayatta kalacağım. Bana bu konuda güven. Endişelenmen gereken bir durum olursa sana söylerim."

"Ah, Grace."

Vincent uzandı ve onu öptü, ardından daha çok uzandı ve öpücüklerini derinleştirdi. Kapının çalındığını duyunca geri çekildi.

"İçeri gel, Carver," dedi gelenin yalnızca o olabileceğini bilerek.

"Affedersiniz, Ekselansları. Fakat Lord Wedgewood tarafından gönderilen bir haberci geldi. Leydi Wedgewood doğum yapıyormuş ve Leydi Grace'in orada olmasını istiyormuş."

Grace karnında taşıdığı bebeğin ona izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ayağa sıçradı. Gözlerinde heyecanlı bir ifadeyle Carver'a baktı. "Şalımı al, Carver. Ve hemen bir fayton hazırlattır."

"Derhâl, Ekselansları."

"Grace, hayır!"

Grace'in nefesini tuttuğunu ve yüzündeki ifadenin şaşkın bir ifadeye dönüştüğünü fark etti. Ardından da karşı gelinemez bir kararlılığa. Carver elini kapının üzerine koyarak bekledi.

"Benimle gelmek zorunda değilsin, Vincent," dedi Grace. Sesi gergin ve kelimeleri netti. Kendini sakinleştirmeye çalıştığı belli oluyordu. "Fakat ben bebeğini doğururken Caroline'ın yanında olacağım. Bu noktada beni durduramazsın."

Uzun ve gergin birkaç saniye boyunca her ikisi de konuşmadı. Grace'in gözlerindeki cüretkâr bakış bu konuda geri adım atmayacağını gösteriyordu. En azından uzun süreli sonuçları olacak bir savaş vermeden vazgeçmeyecekti. Vincent en sonunda bakışlarını Carver'ın hâlâ beklediği yere çevirdi.

"Faytonu getirt, Carver. Ve Grace'in şalını getir, benim pelerinimi de."

"Tabii, Ekselansları."

Carver çıktı ve Grace Vincent'ın kollarına atılarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Vincent," dedi ve ardından odadan hızla çıktı.

Vincent Grace'in peşinden gitti.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedi Grace, Carver omuzlarına şalı yerleştirirken. "Tek başıma gidebilirim. Ya da Alice ile."

Vincent ona bir cesedimi-çiğnemeden-asla bakışı attı ve kendi kendine bu geceyi atlatabileceğini söyledi. Sonuçta doğumu yapan kişi kendi karısı değildi. Yalnızca karısının kardeşlerinden biri ve kendisinin yakın arkadaş olarak gördüğü bir kadındı.

***

Şalı ve pelerini Wedgewoodların ağırbaşlı uşağına verdiler ve Grace merdivenlerden hızla çıkarken Vincent da Wedgewood'un çalışma odasına gitti. Baldwin Kontu, Wexley ve Vikont Carmody çoktan odaya gelmişlerdi bile.

"Josalyn, Francine ve Anne üst katta Caroline'ın yanındalar," dedi Wedgewood, Vincent'a kehribar rengi sıvıdan bir bardak uzatırken. "Hansley ve Adledge'nin kısa bir süre içinde burada olmalarını bekliyorum."

Vincent diğerlerinin yüzündeki ciddi ifadelere bakarak odada bir göz gezdirdi.

"Bu sabah çalışanlara gümüşleri parlatmalarını söylediğinde neler olduğunu anlamalıydım," dedi Wedgewood elini saçında gezdirerek. "Hizmetli Bayan Marble bile anlamıştı. Mutfaktaki çalışanlara fazladan yemek pişirmelerini söylemişti, çünkü bugün bitmeden hepimizin burada toplanacağını biliyordu."

Vincent Wedgewood'a bakarak kaşlarını çattı. Gümüşleri parlatmanın ne gibi bir önemi olduğunu anlamamıştı.

"Francie günü mutfakta geçirdi. Aşçı bunun sıcak bir hamur olduğunu söyledi ve bunun ne demek olduğunu anlamadım," dedi Baldwin başını iki yana sallayarak.

"Annie'nin ne yapacağını bilmiyorum," dedi Wexley. "Sanırım öğrenme vaktim gelene kadar beklemem gerekecek."

Baldwin, Wexley'in sırtına vurdu. "O vakit bir süre gelmeyecek. Hepimiz Raebornlara gidiyor olacağız."

Vincent suratına bir gülücük oturtmaya ve üzerine çöken ağır korkuyu gizlemeye çalıştı.

"Ne kadar süre oldu?" diye sordu Carmody odanın içine yerleştirilmiş berjer koltuklardan birine yerleşerek.

Wedgewood saatine baktı. "Yaklaşık üç saat kadar."

"Ah, kahretsin," dedi Baldwin gülerek. "Daha yeni başlıyor. Kartları çıkartsak iyi olacak."

***

Wedgewood'un çalışma odasındaki şöminenin üzerindeki saat onu gösterdi. Daha sonra on biri. Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra ise nihayet gece yarısını.

Vincent aklını yukarıda devam eden çabaları hayal etmekten uzak tutmaya çalıştı. Fakat bu mümkün değildi. Leydi Caroline'ın sesleri açık merdivenlerden aşağı iniyordu. Carmody, Baldwin, Hansley ve Adledge'in oynadığı kart oyununa odaklanmaya çalıştı, fakat çocuğunun doğduğunun söylenmesini bekleyerek geçirdiği o iki gece dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Fakat en çok da Wedgewood'un yüzündeki kaygı ve endişeyi görmemeye çalıştı. Fakat bunun imkânsız olduğunu gördü. O korkuyu biliyordu. Bunu hayatında iki defa yaşamıştı. Ve bir kez daha yaşayacaktı.

Vincent boş konyak bardağını doldurdu ve açık teras kapısına doğru gitti. Kaçması gerekiyordu. Biraz temiz hava almaya ve aklını onu yiyip bitiren kâbuslardan arındırması gerekiyordu.

Dışarıya çıktı ve uzattığı kollarını tırabzanlara dayadı. Bir yandan yutkunup bir yandan nefes alırken göğsü hızla kalkıp iniyor ve başı zonkluyordu.

İlerideki karanlığa baktı. Grace'in doğum zamanı geldiğinde buna nasıl katlanacağını bilmiyordu. Yukarıda neler olduğunu bilerek orada bile zor duruyordu.

"Bizi bu işkenceye tabi tutmalarının çok düşüncesiz bir davranış olduğunu düşünüyorum," dedi Wedgewood arkasından.

Vincent bacanağıyla yüzleşmek için arkasına döndü. Wedgewood'un orada olduğunu fark etmemişti. Ona baktı. Endişesini gördü. Ve çok iyi anladığı acısını da. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bu senin ilk çocuğun değil. Bu bekleme olayını nasıl atlatabiliyorsun?"

Wedgewood onları ayıran boşluğu yavaş ve düşünceli bir şekilde geçti. "Bilmiyorum. Bazen öyle bir noktaya geliyor ki atlatamayacağımı düşünüyorum."

Wedgewood tırabzanlara eğilip oturdu. Başını kaldırdı ve yıldızlara baktı. "Bu gibi zamanlarda hayatında hiç etmediğin kadar dua etmek istiyorsun. Neler yaşadığını bilen arkadaş ve akrabalarınla bir arada bulunmak istiyorsun. Bu acıyı onun yerine sen çekmek istiyorsun, çünkü bunu yaşamalarının nedeninin sen olduğunu biliyorsun. Ve onunla rolleri değiştirmek istiyorsun, çünkü bir şey olacak olursa kendinin onlar kadar önemli olmadığını biliyorsun.

"Ardından, saatler ilerledikçe, bu doğumdan sağ salim çıkması durumunda ona bir daha dokunmayacağına söz vererek Tanrı ile pazarlık yapıyorsun. Bir daha onu hamile bırakma riskini almayacağına söz veriyorsun. Fakat bu sözü çok uzun süre tutmayacağını biliyorsun, çünkü onu tekrar kollarını alıp onunla yeniden sevişmek için dört gözle bekliyorsun.

"Her bir dakika geçtiğinde içten içe ölüyorsun ve tüm

dünyaya sanki sinirlerin demirden yapılmış gibi ve kontrol altındaymış gibi rol yapıyorsun."

Vincent Wedgewood'un söylediği her şeyi düşündü ve Wedgewood'un kelimeleri acı verici bir ağırlık gibi göğsüne bastırdı. Tam olarak böyle hissediyordu.

"Bana aldırma," dedi Wedgewood konyağını bitirerek. "Bu aşırı duygusal tavırlarımı çok fazla konyak içmiş, çok az uyumuş ve düşünmek için çok fazla vakit bulmuş olmama ver."

Saat gece yarısı biri gösterdi ve Wedgewood kendisini tırabzanlardan iterek uzaklaştı. "Adledge kasaba arazilerini Carmody'e kaybetmeden önce içeri girsek iyi olacak. Adam kart konusunda tam bir facia."

Vincent derin bir nefes aldı ve onu takip ederek içeri girdi. Adledge arazilerini Hansley'e kaybetmemişti, yalnızca Londra'daki evini ve ilk çocuğunu kaybetmişti.

Wedgewood, Hansley'e Carmody'nin ilk vârisi geri vermesini ve Londra'daki ev olayını da yarın sabah tartışabileceklerini söyledi.

Birkaç dakika sonra bir uşak mutfak elemanlarının hazırlamak için tüm günlerini harcadıkları sıcak çay, kahve ve sandviç tabaklarıyla pasta tabaklarını getirdi. Saatler bitmek bilmez bir yavaşlıkla geçiyordu ve en sonunda hepsi kendilerine rahatlamak ve biraz kestirmek için yer bulmuştu.

Vincent ve Wedgewood hariç. Onları kaplayan rahatsız edici bir his ikisinin de uyumasına engel oluyordu.

***

Gökyüzü siyahın biraz daha açık bir tonuna, ardından sönük bir griye ve en sonunda da pembe, mavi, mavi ve turunculardan oluşan bir renk cümbüşüne büründü. Vincent

o geceden nasıl sağ çıktığını bilmiyordu. Wedgewood'un nasıl sağ çıktığını hiç bilmiyordu. Wedgewood'un yüzündeki derin kırışıklıklar zamanın pek de rahat geçmediğini gösteriyordu.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Wedgewood fısıldarcasına, odada kapana kısılmış bir kaplan gibi dolaşıyordu.

Vincent herhangi bir ihtiyaç olursa diye orada duruyordu, fakat hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Hiçbirinin yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu.

Wedgewood terasa çıkan ikiz kapıya doğru yürüdü ve sonuna kadar açtı. Güneş çoktan gökyüzüne yükselmiş ve günü başlatmıştı. Fakat ev hâlâ bir mezar gibi sessizdi. Ev sahibi öfkeli bir yırtıcı hayvan gibi odalarda dolaşırken uşaklar bile yanlarına yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Çalışma odasında, geniş salonda ve en sonunda da birisinin inip ona en son haberleri vermesi için beklediği merdivenlerin en alt basamağı civarında yürürken ayak sesleri alt katın her yerinde yankılanıyordu.

Fakat gelen bir haber yoktu.

"Bu kadar uzun süren ne?" diye sordu çalışma odasına dalarken. "Resmen on iki saat oldu. Hiçbir zaman bu kadar uzun sürmemişti. Hiçbir zaman."

"Sabret, Wedgewood," dedi Baldwin bir önceki gece kullandıkları kartları gergin bir şekilde kararken.

Carmody koltuğundan kalktı ve kollarını başının üzerine uzatarak esnetti. "Evet. Bazen daha uzun sürüyor. Benim ilk çocuğumun doğumunu hatırlıyor musun? Ortaya çıkacağını düşünmemiştim bile."

"Benim ikinci çocuğum öyleydi," dedi Adledge, bir bardağı masanın bir yanından diğer yanına iterken. "Bu iş bitene kadar aklımı kaybedeceğimi düşünmüştüm."

"Bu nereye gittiğini açıklıyor," dedi Hensley.

"Neyin nereye gittiğini?"

"Aklının."

Hepsi birden güldü, fakat akşamı başlattıkları eğlenceli atmosfer artık yoktu. Artık temkinli bir hava vardı. Bu kaygısız tavırlarında bir yorgunluk belirtisi vardı. Hepsi bunun normalden çok daha uzun bir süre olduğunun farkındaydı. Ve saatlerdir hiç kimse onlara bakmak ya da herhangi bir haber vermek için aşağı inmemişti.

Odadaki tansiyon havada siyah bir örtü gibi asılıydı. Vincent Wedgewood'un yüzündeki kaygıyı, çizgilerin derinleştiğini ve gözlerinin altının daha da koyulaştığını gördü. Ona dadanan korkuyu gördü. Aynısını kendisi de hissediyordu. Bu korku yüzünden nefes bile alamıyordu.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye kükredi Wedgewood ve kendini dayandığı şömine rafından uzağa ittirdi. "Bu kadar uzun süren neymiş görmek için yukarı çıkıyorum."

Odanın çıkışına yöneldi ve tam kapıya gelmişti ki Grace ve kardeşleri Leydi Josalyn ile Leydi Francine odaya girdi. Hepsinin yanakları kızarmış, gözleri kanlanmıştı ve hepsi de yorgun gözüküyordu. Vincent bundan daha fazlasını söyleyemedi. Yüz ifadeleri daha fazla bir şey söylemiyordu.

Wedgewood'un omuzları dikleşti ve Vincent lazım olursa diye destek olmak amacıyla ona yaklaştı.

"Doğum oldukça zordu," dedi Grace, "fakat Caroline iyi. Bir kızın oldu, Wedgewood." Yanağındaki gözyaşını sildi. "Çok güzel ve sağlıklı bir kızın oldu."

Vincent Wedgewood'un rahatlıkla iç çektiğini gördü ve ardından kapıya koşuşunu ve baldızlarının yanağına hızlı birer öpücük konduruşunu izledi. Arkasına bile bakmadan salonda ilerledi ve üst kata çıktı.

Vincent kıpırdayamıyordu. Ayakları yere çakılmış gibi donup kaldı. Kanı beyninde uğulduyor, kalbi göğsünde fırtınalar koparıyordu ve yaşadığı rahatlık tarif edilemezdi.

Grace'e baktı ve Grace ona birdenbire çok küçük ve çok kırılgan göründü. Yüzündeki ifade Vincent'a kardeşinin doğumu sırasında yaşadıklarının tüm gücünü aldığını söylüyordu. Zorlu süreç sinirlerini o kadar germişti ki her an parçalara ayrılacak gibiydi.

Vincent ona doğru bir adım atarak kollarını açtı. Grace ona koştu ve Vincent onu kollarına alarak sarıldı.

Gözyaşları durmaksızın akıyor, vücudu şiddetle titriyordu. Vincent ona sıkıca sarıldı ve ağlamasına izin verdi. Grace'in tüm korkularını ve tüm rahatlığını gözyaşlarıyla akıtmasına izin verdi. Onunla birlikte aşağı inen iki kardeşi de aynı şeyi yapıyorlardı. Eşleri aşağıya inmeyen bacanakları ise artık odada değillerdi, çünkü üst kata çıkmışlardı.

Vincent Grace'e sarıldı ve onu rahatlattı. Yeterince rahatladığına karar verince onu terasa çıkardı ve bir süre daha sarılı durdular.

"Onu kaybedeceğimizi düşündüm," dedi Grace titreyerek. "Bebek ters duruyordu ve ne yaparsak yapalım faydasızdı."

Vincent bir şey söyleyemedi. Duymaya ihtiyacı olduğunu bildiği o rahatlatıcı sözleri bir türlü söyleyemedi. Tek yapabildiği ona sarılmak ve kendi kendine Grace'in tehlikede olmadığını söylemekti. Onun doğum vakti geldiğinde her şeyin farklı olacağını söylemekti.

Kalbi göğsünde küt küt atıyordu ve Vincent atışların yavaşlamasını diledi, fakat istediği olmuyordu. Onu boğan paniği bir kenara itmeye çalıştı fakat onu da yapamadı. Her şey fazla gerçekti. Onu kaybedeceğini düşünmek istemiyordu. Grace'i kaybedemezdi. Yoksa hayatta kalamazdı. Onu, onsuz bir gelecek düşünemeyecek kadar önemser hâle gelmişti. Hatta ---

"Vincent."

"Vincent!"

Grace'in sesi Vincent'ı içine battığı siyah delikten ve onu aşağı çekmekle tehdit eden o kâbus gibi bataklıktan geri çekti.

"Bana bak. Benim doğumum Caroline'ınki gibi olmayacak. Ben sağlıklıyım. Bebek de sağlıklı."

"Caroline de öyleydi!"

"Evet ama ben sana hiçbir şey olmayacağı konusunda söz verdim. Ve olmayacak da. Bu konuda benden şüphe etme."

Fakat Caroline gibi olmayacağını nereden biliyordu? Risklerin bu kadar farkındayken ondan bebeğin doğumundan sağ çıkacağı konusunda ondan şüphe etmemesini nasıl isteyebiliyordu?

Vincent ona sarıldı ve gözlerindeki samimi bakışlara odaklandı. Ardından başını eğerek dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Daha önce hissettiklerinden çok daha büyük bir çaresizlikle onu öptü. Ve sonra bir daha öptü.

Ona bir türlü doyamıyor, ne kadar yakınında olursa olsun yeterince yakın olamıyordu. Grace de Vincent'ın her öpücüğüne, sanki o da aynı hisleri paylaşıyormuş gibi cevap verdi. Onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyormuş gibi.

Fakat korku ve şüphe tohumları içine ekilmişti ve Vincent, Grace'in söylediği hiçbir şeyin onları yok etmeyeceğini biliyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Grace bütün alt katı dolaştı: Salonun tüm çevresini döndü, odanın bir tarafındaki merdiven boşluğunu geçti, kısa koridordan indi ve müzik odasına girdi, kütüphaneye bağlanan kapıdan geçti, koridordan geçerek yemek odasına çıktı, ardından salona geri dönen geniş koridordan ilerledi ve salonun diğer tarafındaki bir başka merdiven boşluğundan geçti. Odanın ortasına ulaştığında ise uşaklardan biri bir sandalyeyle onun yanına koşuyor ve Grace evin içinde yeniden dolanmaya başlamadan önce bir süre oturup dinleniyordu.

Sandalye, Grace Vincent kapıda girdiği anda onu görebilsin diye salonun orta yerine yerleştirilmişti. Evin içinde attığı turlar o gelmeden önce öfkesini ve sinirlerini yatıştırmak amaçlıydı.

Grace'in çabaları işe yaramıyordu.

Ona bir saat önce ayrılmalarından önce Josie, Francie ve Sarah'ya olduğu kadar kızgındı. Ona zaten bildiğini düşündükleri haberi verdiklerinden beri çok kızgındı. Vincent'ın ona söylediğinden emin oldukları haberleri verdiklerinden beri çok kızgındı.

Buna nasıl cüret edebilirdi.

Nasıl!

Grace sandalyesinden kalktı ve yeniden dolaşmaya başladı.

Carver yanına geldi. "Belki de müzik odasında bir süre dinlenmek istersiniz," dedi. "Belki de güzel bir bardak çay--"

"Hayır, Carver. Bir bardak çayın bir yardımı olmayacaktır. Yardım edecek tek şey Ekselanslarının bir tabak üzerinde servis edilmiş kesik başı olabilir."

"E...Evet, Ekselansları," diye kekeledi Grace'in onun yapabileceğini hiç düşünmediği bir hızla ondan uzaklaşarak.

Grace bir süre daha sandalyesinde oturdu. Ayakları şişmişti, sırtı ağrıyordu ve hareket ettiği zaman yürüyemiyor, paytak paytak ilerliyordu. Devasa altın kaplamalı aynanın önünden ne zaman geçse, kendisinin muhtemelen İngiltere'nin en şişman anne adayı olduğunu fark ediyordu. Ve bebeğinin doğumuna hâlâ en az üç hatta belki dört haftası vardı.

Vincent ona ne yapmaya çalışıyordu?

Ondaki değişiklikler Grace'i çıldırtıyordu. Bu Caroline bebeğini doğurduktan sonra başlamıştı.

O geceden önce Vincent'ın yüzündeki endişeyi görmüştü. Onu izleyişinde, ona sarılışında görmüştü. Hamileliğinin Vincent'ı düşündürdüğünü biliyordu. Şimdi endişesi dışarıdan belli olmuyordu. Duygularını kendini onların var olmadığına ikna etmiş gibi saklıyordu.

Bu yeni savunma taktiği Grace'i daha çok korkutuyordu. Sanki kendisini korkularından ayırmak için bir yol bulmuş gibiydi. Ya da Grace'den. Buna mazeret olarak işlerinin yoğunluğunu sunuyordu. Bir de onları öldürmeye çalışmış olan adamı arıyor olmasını.

Vincent soğukkanlı bir adamdı. Kalbinin duvarlarını

korumak için ne gerekirse yapacak bir adam. Grace bunun daha uzun sürmesine izin vermeyecekti. Bugün öğrendiği şeyden sonra asla izin veremezdi.

Kendisini sandalyeden kaldırdı ve yemek odasının etrafında gezinmek için iki adım attıktan sonra bir anda durdu. Ön kapı açıldı ve Grace o tarafa döndü.

Vincent eve girerken şapkasını çıkardı ve ona baktı. Önce sandalyeye sonra Grace'e bakarken yüzünü kararttı.

"Grace?"

Meraklı gözleri sandalyeden sorumlu uşağı odadan neredeyse koşarak çıktığında daha da meraklı bir hâl aldı. Efendisinin şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu sessizce alan ve ardından ona bir çeşit uyarı gibi bir bakış atan Carver'a baktı.

Grace hoşnutsuzluğunu neredeyse kükreyerek ilan edecekti, fakat öfkesine hâkim oldu. Öfkesinin bir damlasının bile Vincent dışında bir kişi için ziyan olmasını istemiyordu.

Grace bekledi. Elleri, dudaklarına bastırdığı sıkı yumruklar şeklindeydi.

Vincent da Grace'in neden sinirli olabileceği hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi bekledi. Sanki onu bu kadar geren şeyin ne olabileceğini bilmiyormuş gibi. Konuşmaya başladı ama sessiz kalmanın kendisi için daha iyi olacağını düşünerek çenesini kapattı.

Sessizliği Grace'in daha da sinirlenmesine neden oldu. Güzel bir kavga etmek için hazırlanmıştı, fakat Vincent'ın sessizliği buna hiç yardımcı olmuyordu.

Buna nasıl cüret ederdi!

"Güzel bir gün geçirdin mi?" diye sordu, sesi sert ve kelimeleri kısaydı.

Vincent cevap vermeden önce kısa bir tereddüt yaşadı, sanki hangi cevabın daha az kavgacı olduğuna karar verme-

ye çalışıyor gibiydi. Grace bunun pek de fark yaratmayacağını bilmesini umuyordu.

"Daha kötü günlerim olmuştu."

"Peki, ne yaptın?"

"Katılmam gereken bir iş görüşmesi vardı."

"Gerçekten mi? Nasıl bir iş?"

Vincent kaşlarını kaldırdı, sanki onu hiç ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokarak çizgiyi aştığını söylemek akıl işi mi değil mi diye karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Özel işler. Bay James ile bazı arazi işleri."

"Ne ilginç. Kendisi sen dışarıdayken seni sormaya gelmişti. İstediğin belgelerin hazır olduğunu söyledi. Onları masanın üzerine bıraktım."

"Teşekkür ederim."

"Ondan sonra da avukatından bir mesaj aldım. Belgeleri imzalamak için Wedgewood Markisi ve Vikont Carmody'i en kısa zamanda yanında bulundurman gerektiği haberini aldığından emin olmak istiyordu. Her şeyin kesin olabilmesi için imzaların şahitler huzurunda atılması gerekiyormuş."

"Haberciyi kendim karşılayabilmek için burada olamadığıma üzgünüm."

"Eminim üzgünsündür."

Vincent ciğerlerini havayla doldurmuş gibi omuzlarını dikleştirdi, ardından derin bir nefes vererek serbest bıraktı. Ona doğru yürüdü ve sanki ona sarılmak Grace'in aklındaki tüm soruları unutmasını sağlayacakmış gibi kollarını açtı.

Grace, onun kollarından geri çekildiğinde öylece durdu.

Bir derin nefes daha vererek çalışma odasına yürüdü. "Pekâlâ, Grace. Belki de bunu özel bir yerde konuşmalıyız. Ya da burada kalıp tüm çalışanların konuşmamızı duymasını mı tercih edersin?"

Grace salon boyunca yürüyerek onun yanından geçti ve kapı kapandığı anda onunla yüzleşmek için arkasına döndü.

"Sen ne yaptın, Vincent? Wedgewood ve Carmody'nin bizim işlerimizle ne ilgisi var?"

"Önemli bir şey değil, Grace. Sadece iş işte."

Grace yumruklarını sıktı. "Bana bunun önemli bir şey olmadığını söyleme! Belgeleri okudum! Ne yaptığını biliyorum. Sana bir şey olduğu takdirde benim adıma olmayan her türlü varlığını reşit olduğunda çocuğumuza kalması şartıyla ortaya koyduğunu biliyorum. Ve o zaman gelene kadar da Wedgewood ile Carmody'i mütevelli olarak göstermişsin."

Vincent'ın rengi attı. "Keşke belgeleri okumasaydın. Bu seni ilgilendiren bir durum değil."

"Öyle mi?"

Vincent elini kaldırdı. "Bu bir yere ilerliyor mu, Grace? Tüm bu sorular?"

"Evet, Vincent. İlerliyor." Ona doğru öfkeli bir adım attı. "Fikrini öğrenmek istiyorum. Sence siyah bana yakışır mı?"

Vincent başını kaldırdı, çene kasları öfkeli bir şekilde çalışıyordu.

"Yakın zamanda evlendiğimiz için tam iki senemiz dolduğunda bunu giymemin bekleneceğinden eminim. Sadece senin ne düşündü---"

"Grace, yeter!"

"Hayır, Vincent. Hiç sanmıyorum. Bugün öğleden sonra başka ziyaretçilerim de olduğunu biliyor muydun?"

Vincent cevap vermedi, fakat Grace zaten öyle bir şans tanımamıştı bile.

"Evet. Josie, Francie ve Sarah benim iyi olduğumdan emin olmak için uğramışlar. Hayır," dedi lafını düzeltmek için elini kaldırarak. "Aslında *senin* iyi olup olmadığından emin olmak için uğramışlar. Özellikle de senin dün bir kez daha vurulduğunu öğrendikten sonra."

"Bunu nasıl öğrenmişler?" diye sordu Vincent sanki bunun bir önemi varmış gibi.

"Josie, Wedgewood'un Carmody'e seni daha iyi korumaları gerektiğini, çünkü kurşunun seni çok yakından sıyırdığını söylerken duymuş. Ne kadar şaşırdım bir düşün."

"Kahretsin!"

"Ne dedin, Vincent?"

"Hiçbir şey!"

"Onlar ayrıldıktan sonra aklımı toparlayabilmek için dışarı çıkmam gerekti ve öğrendim ki yanımda sen olmadığın sürece dışarı çıkarılmamam konusunda talimat vermişsin."

Vincent elini çenesinde gezdirdi ve derin bir nefes aldı.

Grace onun yüzündeki endişeyi ve gözlerinin etrafındaki karanlık halkaları gördü. Son birkaç gecedir pek uyumadığını biliyordu, fakat sorunun huzursuzluk olduğunu düşünüyordu. Fakat şimdi sorundan sadece kısmen sorumlu olduğunu biliyordu. Artık onları öldürmeye çalışan adamı bulma çabalarının daha büyük zararlara neden olduğunu biliyordu. Onu rahatlatmak istedi, fakat yapamadı. Bunun için fazla öfkeliydi.

Bir adım daha yaklaştı. "Bana neden söylemedin? Bana onun geri döndüğünü neden anlatmadın?"

"Endişelenmekten başka ne yapabilirdin ki?"

Grace ayağını yere vurdu. "O bulunana kadar dışarı çıkmana izin vermeyebilirdim. Seni burada yanımda tutabilirdim." Zeminde volta atmaya başladı ve ardından elini öfkeyle havaya salladı. "Sana göz kulak olup başına bir şey gelmemesini sağlayabilirdim."

Vincent Grace'in söylediklerinin absürtlüğüne güldü. Gülüşü Grace'in kalbini kırmak ve o ana kadar başarılı bir şekilde tuttuğu gözyaşlarının ortaya çıkmasına neden olmaktan başka bir şeye yaramadı. Grace gözyaşlarını titreyen elleriyle sildi.

"Bana onu geri döndüğünü neden söylemedin?" diye fısıldadı ve sesi çatladı.

Vincent elini saçlarında gezdirdi. "Düne kadar ben de bilmiyordum. Evini opera gecesinden beri her gün izliyorum. Sanırım o geceden hemen sonra Fransa'ya gitmiş olmalıydı. O zamandan beri ondan hiçbir iz yoktu."

"Dün ne oldu?" Grace'in sesi titriyor ve bacakları gitgide güçsüzleşiyordu. Koltuğa doğru ilerledi ve oturdu.

"Yanımda Wedgewood vardı. Evi her zamanki gibi birkaç saatliğine izledik ve hiçbir hareket göremedik. Ardından oradan ayrılmaya karar verdik, arka tarafa ilerledik ve fayton evini gördük. Wedgewood yerde ilgisini çeken taze izler gördü ve bir bakmak için dışarı çıktık. İncelemek için aşağı indiğimiz sırada yanımdan bir kurşun geçti. Fayton evinin kapısının tahtasından benim sağ tarafıma geldi. Yaralanmadım, Grace."

"Fakat yaralanabilirdin."

Vincent onun yanına oturdu. "Evet, yaralanabilirdim."

Grace ellerini kucağında birleştirdi ve titremesini önlemek için alt dudağını ısırdı. Vincent'ın bir kolunu ona sarmak için hareket ettiğini gördü, fakat Vincent onun kendini geri çektiğini görünce durdu.

"Ben de görevlilere gittim ve onlar da onu bulmak için gözlerini dört açacaklarına söz verdiler. Fakat---"

"Fakat ne?"

"Kanıt olmadan yapabilecekleri pek bir şey yok. Onu hiçbir zaman net bir şekilde görmedim. Bunu yapanın o olduğuna dair tek veri benim sözlerim."

Grace Vincent'ın söylediklerini sindirdi. Her şey birdenbire üstüne gelmeye başladı ve Grace Vincent onu kollarına almazsa bin parçaya ayrılabileceğinden korktu.

"Vincent?"

"Evet."

"Lütfen, bana sarılır mısın?"

"Evet. Sarılırım."

Kolunu Grace'in omzuna sardı ve onu kendisine çekti, ardından kollarında Grace ile birlikte koltuğun minderlerine yaslandı.

"Endişelenmeni istemiyorum, Grace. Üzülmek senin için pek iyi olmayabilir." Elini Grace'in karnının üzerinde duran elinin üzerine koydu ve onu başından öptü.

"Beni en çok ne korkuttu biliyor musun?" dedi sesinin düzenli tutmaya çalışarak. "Hayatımı sensiz geçirecek olduğumu bilmekten bile fazla neden korktuğumu?"

"Hayır."

Gözyaşları yanaklarından süzüldü ve Grace parmaklarıyla onları sildi. "Hayatımı sana son zamanlarda seni ne kadar sevdiğimi söylemediğimi bilerek geçirecek olmaktan korktum."

Vincent'ın erin bir nefes aldığını duydu ve hissetti. "Grace, ben---"

Grace uzandı ve parmaklarını onun dudaklarına yerleştirdi. "Bir şey söylemeni beklemiyorum. Sana bu kadar âşık olmam senin suçun değil. Bu her şeyin farkında olarak kendi verdiğim bir karar." Söylemesi gereken, fakat söyleyemeyeceği şeyler olduğunu bilerek ona daha çok sokuldu.

"Senin de beni sevemeyeceğini en başından beri biliyorum."

"Grace, ben---"

"Sorun değil, Vincent," diye lafını böldü. "Kalbini riske atmak istemediğini anlıyorum. Eğer sana öyle bir oyun oynamış olmasaydım, seni bu garip duruma sürüklemeseydim benimle evlenmeyeceğini de biliyorum."

Grace Vincent'ın ona daha sıkı sarıldığını hissetti ve onu başından öptüğünde boğazında bir yumru oluştu. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Duyguları içinde çok ağır basıyordu. "Öyle bir şansım olsa dahi hiçbir şeyi değiştirmezdim. Bunu bil istiyorum."

Avucunu Vincent'ın göğsüne yasladı ve öylece durdu. "Şimdi senden bir iyilik isteyeceğim, Vincent."

"Ne istersen, Ekselansları."

"Önce söz ver. Benden bir daha hiçbir şey saklamayacağına dair yemin et. Ben tüm hayatımı bilmediklerimden korkarak geçirdim. Babamla yaşamak yeterli bir tecrübeydi. Neye karşı olduğumu bilmeden hiçbir şeyle baş edemeyeceğimi öğrendim. Bana bu konuda söz verir misin, Vincent?"

Grace Vincent'ın kıkırdadığını duydu. "Seni yine hafife aldım, değil mi? Sahip olduğunu söylediğin şu cesareti kendime hatırlatmalıydım."

"Evet, Ekselansları. Hatırlatmalıydın."

Grace Vincent'ın kollarında hareket etti ve yanağına dokunmak için elini kaldırdı. "Şimdi, istediğim iyilik hakkında..." Parmaklarını Vincent'ın dudaklarına sürttü. "Kocamın beni üst kata çıkarmasını istiyorum."

Onun yüzündeki şüpheyi gördü.

"Emin misin, Grace?"

"Eh, evet. Oldukça eminim."

Vincent başını eğdi ve onun dudaklarını yakalayarak derin ve tutkulu bir şekilde öptü. Grace'in etrafına sardığı kollarıyla çalışma odasından çıkıp salondan geçtiler. Grace üst kata çıkarlarken Carver'ın yüzündeki gülümsemeyi görmezden geldi.

Tıpkı Vincent'ın hazırlattığı belgeleri ve bu belgelerin neden bu kadar önemli olduğunu görmezden geldiği gibi.

***

Onu seviyordu.

Vincent önündeki belgelere onları gerçekten görmeden bakıyordu. Bunun yerine düşünebildiği tek şey dört gün

önce Grace'i kollarına aldığında Grace'in ona söyledikleriydi. Birlikte olduklarında da tekrar ettiği sözler. Onu seviyordu.

Onun için getirttiği koltukta oturan Grace'e baktı. Hamile bir kadının olabileceği kadar zarif bir şekilde oturmuş ve başını koltuğun kenarına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı, fakat Vincent onun yalnızca dinlendiğini biliyordu. Vincent en ufak bir hareket yaptığı anda sanki güvende olduğundan emin olması gerekiyormuş gibi Grace'in gözleri hemen açılıyordu.

Vincent onu seviyordu. Birisini bu kadar sevmenin mümkün olmadığını düşündüğü bir şekilde seviyordu. Ve bu onu ölümüne korkutuyordu.

Onun ufak ve kırılgan vücuduna, daha sonra da aşağıya, bebeklerinin içinde büyüdüğü yere baktı. Grace'in onu doğurmaya çalışacağını düşündüğünde buz gibi terler içinde kalıyordu. Hissettiği korku nefesini kesiyordu.

Grace döndü ve inledi. Ardından elini yan tarafına götürdü. Vincent onun rahat edemediğini biliyordu ama Grace bir defa bile şikâyet etmemişti.

"Grace," dedi Vincent onun oturduğu yere yürüyerek. "Burada yapmam gereken biraz daha iş var, fakat senin üst kata çıkıp benim işim bitene kadar dinlenmeni istiyorum."

"Ben iyiyim, Vincent."

"Hayır. Değilsin. Yatman gerekiyor. Ayrıca sen buradayken iş falan yapamıyorum. Yanına oturup seni ikimiz de daha fazla düşünemeyecek hâle gelene kadar öpmekten başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Hım. Bu kulağa gayet hoş geliyor." Dudaklarında sıcak bir gülümseme oluştu.

"Sana öyle gelebilir. Fakat benim için oldukça rahatsız edici."

Grace güldü, gülüşünün sesi bulutlu ve yağmurlu bir ha-

vada açan güneş gibi odayı doldurdu. "Haydi, git artık. İşim biter bitmez seni kontrol etmek için yukarı geleceğim."

Vincent'ın ona yardım etmesine izin verdi. "Pekâlâ. Neden bilmiyorum ama bugün oldukça yorgunum."

"O hâlde dinlenmelisin." Onu alnından öptü ve birlikte kapıya yürüdüler. Carver kapıyı çalıp içeri girince durdular.

"Bay Germaine ve Bay Parker sizi görmeye geldiler, Ekselansları."

"Onları içeri al, Carver."

Carver çıktı ve Grace onunla yüzleşmek için Vincent'a döndü. "Belki de kalmalıyım, Vincent. Belki de Fentington hakkında bir şey duymuşlardır."

Vincent kolunu onun omzuna doladı ve onu kapıya kadar geçirdi. "Eğer önemli bir şey varsa sana söyleyeceğim."

Grace alt dudağını ısırdı. "Beni yalnız bırakmayacağına söz ver. Yalnız kalmak istemiyorum, Vincent."

"Seni götüreceğim odan dışında hiçbir yere gitmiyorum."

Vincent kolunu ona sardı ve Germaine ile Parker içeri girdiğinde onu kapıya götürdü.

"Ekselansları," diye onu selamladı her ikisi de.

Grace kibar bir şekilde başını salladı. "Bay Germaine. Bay Parker."

Parker odaya girdi, fakat Germaine bekledi. Bakışları Grace'in büyüyen karnına kaydı. Yüzündeki ifade şaşkınlık ifadesiydi, fakat Germaine kendini kısa sürede toparlayarak onun eline uzandı ve öptü. "Çok güzel göründüğünü söylemek istiyorum."

"Ne kadar da naziksin, kuzen," dedi Grace gülerek. "Görebileceğin gibi, aylar önceki görüşmemizden sonra oldukça büyüdüm."

Germaine'in bakışları yeniden karnına kaydı. "Raeborn'a vârisini vermene çok az bir zaman kalmış. Bekledi-

ğimden çok daha erken oldu. İkinize de en içten tebriklerimi sunarım."

Grace gülümsedi. "Teşekkürler. İkimiz de o günü iple çekiyoruz."

"Eminim öyledir," dedi Germaine nazik bir şekilde eğilerek.

Grace, Vincent'a baktı ve sonra tekrar Germaine'e döndü. "Seni yeniden görmek güzeldi, fakat izninle, dinlenmeye gidiyorum."

"Tabii ki. İyi günler, Ekselansları."

Vincent Grace'i kapıdan geçirdi. Grace'in doğuma bu kadar yakın olduğunu düşününce yüzünde oluşan hor görücü ifade Vincent'ı sinirlendirmişti. Sanki Grace'in evlenmeden önce hamile kalması onu Germaine'in gözünde küçük düşürmüş gibiydi.

"Lütfen, rahat edin," dedi omzunun üzerinden yan sehpada duran birkaç içki şişesini göstererek. "Grace'i yukarı bırakıp geri geleceğim."

"Tabii, Raeborn. Acele etme."

Vincent Grace'i odasına götürdü ve evden ayrılmak gibi bir neyi olmadığı konusunda ona garanti verdikten sonra kuzeniyle Parker'ın onu beklediği çalışma odasına döndü.

"Ne buldunuz?" Vincent masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. Şövalye Parker, Vincent'ın sol tarafındaki bir berjerde, Germaine ise sağ tarafta oturuyordu.

"Onu bulduk, Ekselansları," dedi Parker yüzünde bir memnuniyet gülücüğüyle.

Germaine koltuğunda öne eğildi. "Border's Lane'deki bir evde saklanıyor."

Vincent'ın çenesindeki kaslar gerildi.

"Bayan Jordean ile birlikte kalıyor," diye ekledi Parker. "Alışılmadık zevkleri olan adamlara hitap eden bir mekân işletiyor."

Vincent'ın midesi kalktı. "Hâlâ orada mı?"

"Mekânı birkaç saat önce terk etti. Market bölgesine varana kadar onu yürüyerek takip ettim, fakat daha sonra bir fayton tuttu ve onu kaybettim. Fakat endişelenmeyin. Artık onu nerede bulacağımızı biliyoruz. Uzun süre saklı kalamaz."

Vincent sandalyesinde arkaya yaslandı ve masasının arkasındaki pencereden dışarı baktı. İçinde kontrol edemediği bir öfke büyüdü ve bu öfke Grace ve onun hayatına ettiği kasıtları hatırlayınca katlanarak çoğaldı.

"Ne yapacaksın, Raeborn?"

Vincent yavaşça misafirlerine döndü. "Beni bir daha öldürmeye çalışma şansı vermeyeceğim. İhtiyacınız olduğunca adam kiralayın, Parker. Fakat o evin günün yirmi dört saati izlenmesini istiyorum. Ortaya çıktığı anda haberim olsun istiyorum."

"Onun peşinden gitmemizi istiyor musunuz?"

"Hayır. Orada olmak istiyorum. Sizden haber almayı bekleyeceğim."

Parker da Kevin da gülümsedi, fakat Vincent onlara karşılık vermedi. Birisi yarın sabah güneş doğmadan birisinin ölümünden sorumlu olma ihtimali olduğunu bildiğinde nasıl gülümseyebilirdi ki?

***

Grace ertesi sabah kötü bir bel ağrısıyla uyandı. Rahatsız geçen geceyi Vincent'a, Fentington'a, Parker'a ve Germaine'e bağladı. Bu huzursuz uykunun sorumluları onlardı.

Belki de bu yüzden bugün o kadar garip hissediyordu. Çok az uyku, çok fazla kaygı ve kontrol edemeyeceği bir şeyin gerçekleşeceği önsezisi.

Grace gündüz rutinini bitirdi ve Vincent'ı aramaya baş-

ladı. Nedenini bilmiyordu ama ona yakın olmak istiyordu. Onu kendine yakın tutmak istiyordu. Bu açıklayamadığı hamilelik etkilerinden biriydi. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu.

Bunu dün Parker ve Germaine gittiğinden beri hissediyordu. Vincent oldukça sessiz ve dalgındı, fakat Grace ne zaman ne olduğunu sorsa bir şeyi olmadığını söylemişti. Sadece Parker'ın Fentington'u gördüğünü ama sonradan kaybettiğini anlatmıştı. Kaygılanacak bir şey değil demişti.

Grace yemek odasına girdi. Vincent önünde duran yarı dolu tabakla birlikte masada oturuyordu.

"İşte, buradasın." Vincent'a doğru yürüdü ve onun yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etti.

"Günaydın, Grace. Bugün ayrı bir güzel görünüyorsun."

Grace gülümsedi. "Teşekkür ederim. Alice ile biraz uğraşmamız gerekti. Vücudun şık ve düz bir yelkenli yerine, sakar ve duba bir bot gibi görününce hazırlanmak zor oluyor. Caroline hamileliklerinde her zaman çok asil görünmüştü. Doğum esnasında bile benim şu an olduğum kadar hantal görünmüyordu. Ve benim beklemem gereken bir ay zamanım var."

"Muhtemelen sebep Caroline'ın senden birkaç santim daha uzun olmasıdır. Bebeği saklayacak daha fazla yeri var."

Grace iç çekerek masaya oturdu. "Muhtemelen öyledir."

Vincent onun tabağını alarak doldurdu. "Bu sabah yumurta ister misin?"

Grace onaylarcasına başını salladı. "Bir de o yulaflı kekten ve meyve pastasından. Bir de etli börekten istiyorum."

Vincent sol omzundan baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bayağı açsın herhâlde."

"Aç olan senin oğlun. İştahı oldukça açık."

Vincent gülümsedi ve tabağı onun önüne koydu. Ardın-

dan sandalyesine oturdu ve Grace yemeğini yerken o da kahvesini yudumladı.

"Bugün misafir ister misin, Grace? Belki Leydi Josalyn ve Leydi Francine öğleden sonra ziyarete gelebilirler."

"Günü seninle geçirmeyi tercih ederim." Tostuyla birlikte yumurtalarından bir tane daha yedi. "Çocuk odası neredeyse bitti. Onu görmeni istiyorum."

"Belki yarın, Grace."

Grace bakışlarını onun bakışlarına odakladı. Yüzündeki ciddi ifadeyi gördüğünde çatalını masaya bıraktı. "Sorun ne, Vincent?"

"Hiç. Sadece arkadaş isteyebilirsin diye düşündüm, hepsi bu."

Delici bir rahatsızlık dalgası Grace'in vücuduna yayıldı. Nefesi kesildi ve elini sert bir acının girdiği karnına götürdü. İçindeki acı yok olana kadar kendisini birkaç derin nefes almaya zorladı.

Vincent yüzünü astı. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Grace acı hafifledikten sonra. "Geçici bir sancıydı. Sanırım çok fazla oturdum. Biraz hareket etmem gerekiyor. Bahçede konuşabilir miyiz?"

"Çok isterim. Ama önce yemeğini bitirmen gerekiyor."

Grace kahvaltı tabağından biraz daha yedi ama önceki iştahı yoktu. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bebek bile bunu hissetmişti. Grace bir kramp daha hissetti.¶Çayını bitirdi ve Vincent ile birlikte bahçeye çıktı. Kendi kendine birlikte yürüdükleri sırada Vincent'ın onu kendine daha yakın tutmasının sadece bir hayal ürünü olduğunu söyledi. Parmaklarını Grace'in parmaklarına kenetlediğinde hissettiği fazladan gerginliğin de hayal ürünü olduğuna inanmak istedi. Ve Vincent'ın sanki her hattı ezberlemeye çalışıyormuş gibi Grace'in yüzünü dikkatle inceleyişinin de.

Bahçenin ortasındaki küçük havuzun önünde durdu. Su-

yun üzerinde güzeller güzeli bir kuğu görkemli bir şekilde geziyor ve birkaç tane ördek de bir taraftan öbür tarafa yüzüyordu. Grace ve Vincent beton bir banka oturdular ve huzur dolu manzarayı seyrettiler; ardından Vincent Grace'i öptü.

Vincent'ın öpücüklerinde hissettiği çaresizliğin kendi hayal ürünü olmadığını biliyordu. Bu gerçekti.

Dışarıda normalden daha uzun süre kalmışlardı ve ikisinin de içeri girmek konusunda tereddütleri vardı. İkisi de bu mükemmel günün sona ermesini istemiyordu. Fakat Grace'in dinlenmesi gerekiyordu. Sırtındaki ağrı hafiflemiyor, aksine daha da artıyordu. Ve yan tarafında hissettiği sancı da bir türlü geçmiyor, düzenli bir şekilde onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

"İçeri girmeye hazır mısın?" diye sordu Vincent bir süre sonra.

"Biraz sonra olacağım. Bir süre daha seninle birlikte oturmak istiyordum."

Vincent ona gülümsedi ve ardından bakışlarını Carver'ın onlara doğru geldiği yola çevirdi.

"Bay Germaine buradalar, Ekselansları. Ve biraz şey gözükü---"

Vincent'ın kuzeni Carver'ın peşinden koşmuştu ve adamı neredeyse yere devirecekti. "Raeborn! Geri döndü. Parker onu izliyor."

Vincent vücudunu dikleştirdi ve Grace'in kanı dondu. Daha önce hiçbir zaman hissetmediği kadar büyük bir korku kalbini eziyordu.

"Hayır, Vincent. Gitme. Bırak öylece kalsın."

"Bırakamam, Grace. Bırakamayacağımı biliyorsun."

"O hâlde Wedgewood ile Carmody'i çağır. Onlar da seninle gelmediği sürece hiçbir yere gitme."

Vincent cevap vermedi ama Grace'i kendine doğru çe-

kerek dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Yakında geri geleceğim. Endişelenme." Ve kollarını Grace'in etrafından çekti.

"Vincent, hayır." Grace sesindeki korkuyu saklayamıyordu. Paniğin nefes almak için kullanması gereken havayı çalıp gitmesine engel olamıyordu.

Vincent durakladı.

"Acele et, Raeborn!" diye bağırdı Germaine. "Yoksa adamı kaybedeceksin."

"Gitmek zorundayım, Grace."

Vincent onu kollarına aldı ve dudaklarına son bir öpücük kondurdu.

Grace ona sarılıp gitmesine izin vermemek istedi. Fakat Vincent'ın yüzündeki kararlı ifadeyi gördüğünde bunun faydasız olduğunu biliyordu. Başını kaldırdı ve onu hissettiği tüm tutkuyla, ona olan tüm aşkıyla öptü.

Vincent kollarını Grace'in etrafından çekti ve Grace, Vincent'ın onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktüren yokluğuyla kollarını kendi etrafına sardı.

"Carver."

Carver hemen onların yanına geçti.

"Hanımına göz kulak ol."

"Hayatım pahasına olurum, Ekselansları."

Vincent döndü ve ortada kayboldu, ayak sesleri sessizlik tarafından yutuluyordu.

Grace arkasından bakakaldı. Onu içten içe tüketen gözyaşlarıyla savaşıyordu. Başka bir keskin sancı hissettiğinde ise karnını büyüyen karnına sardı ve güçlükle yutkunabildi.

Yirminci Bölüm

Grace Vincent'ın odasında kafese tıkılmış bir hayvan gibi dönüp duruyordu. Burada, kendini ona en yakın hissettiği bu odada, onu masasına otururken düşünebildiği, onu hatırlatan kokuyu alabildiği, gözlerini kapatıp onun derin sesini duyabildiği bu odada olması gerekiyordu.

Elini bebeklerinin büyüdüğü karnında gezdirdi ve gözlerinden akmak isteyen yaşlarla savaştı. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Eğer ona bir şey olursa nasıl yaşardı bilemiyordu.

Vincent'ı solgun yüzü ve yere akan kanıyla yerde yatarken düşündü. Çığlığını bastırabilmek için elini ağzına kapattı. Gitmesine asla izin vermemeliydi. Onu burada tutacak bir şeyler yapmalıydı. En azından Wedgewood ile Carmody oraya varana kadar.

Odanın içinde dolanmaya devam ediyordu, fakat bir sancı daha hissettiğinde durakladı.

"Aşçı size bir tepsi gönderdi," dedi Carver sıcak çay ve pasta taşıyan bir hizmetçi için kapıyı tutarken. Alnında geniş kaygı çizgileri oluşmuştu. "Her şey yolunda mı, Ekselansları?".

Grace derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Evet, Carver. Aşçıya teşekkürlerimi iletirsin."

"Tabii, Ekselansları."

Carver çıkarken kapıyı kapatarak onu tek başına bıraktı. Grace çay servisine baktı ve altın varaklı çaydanlıkla çay bardaklarının ne kadar tekdüze ve alışıldık olduklarını düşündü. İçindeki hengame artmaya devam ediyordu. Onu orada görmeyi bekleyerek yeniden Vincent'ın masasına baktı. Kapı açıldığında irkildi.

Nefesi kursağında kalmıştı. "Bay Germaine?"

"Tekrar iyi günler, Ekselansları."

Grace'in kalbi hızla atmaya başladı. Kendisini dengede tutmak için bir şeye tutundu. "Bir şey mi oldu? Vincent nerede?"

"Vincent iyi. Şu sıralarda muhtemelen Fentington'un icabına bakıyordur."

"O hâlde sen neden geldin? Onun yanında olman gerekiyordu."

"Kocanız sizin hakkında endişeleniyordu. Geri dönüp sizinle kalmam konusunda ısrar etti."

Grace aklını meşgul eden soruları temizlemeye çalıştı. Vincent neden kuzenini geri gönderiyordu ki? Tehlikede olan Grace değildi. Vincent idi. "Ben gayet güvendeyim, Bay Germaine. Lütfen geri dönün ve Vincent'a yardım edin."

Germaine kapıyı yavaşça örttü ve odanın içine yürüdü. "Korkarım ki sizi koruyacağıma dair ona söz verdim." Aşçının gönderdiği tepsinin yanında durdu.

"Görüyorum ki çay içmek üzereymişsiniz. Kulağa çok hoş geliyor. Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Germaine Vincent'ın büyük koltuklarından birine oturup bacaklarını esnetirken Grace'in aklı sorularla çalkalanıyordu. Germaine Grace'in çay dökmesini beklerken sanki bugün gayet sıradan bir günmüş gibi gülümsedi.

***

Vincent atından kuzeninin Fentington'un saklandığını söylediği yerden iki blok ötede indi ve görülmemek için ara yoldan ilerledi.

Vincent önce bacanaklarının gelmesini beklemesi gerektiğini biliyordu, fakat vakit kaybetmek istememişti. Germaine gidip onları getirmek konusunda gönüllü olunca memnun olmuştu. Fentington'la karşı karşıya geldiğinde ne olacağından pek emin değildi ve bu yüzden Wedgewood ile Carmody'nin yanında olmalarını istiyordu.

Başka bir seçenek olduğu takdirde onu öldürmek istemiyordu. Fakat Fentington ona çok fazla seçenek bırakmamıştı. Sadece tek bir yol vardı. O da Fentington'un ülkeyi terk etmesini ve bir daha asla geri gelmemesini sağlamaktı.

Vincent silahını cebinden çıkardı ve bir çitin arkasına geçti. İlerlediği esnada kendini elinden geldiğince korumaya çalıştı. En sonunda ev görüş alanına girmişti.

Parker evin sağ tarafında kalan bir karaağacın arkasında duruyordu ve Vincent'ı görünce başını salladı. Vincent da ona başını sallayarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

En iyi vuruşunu yapabilmek için eğildi ve patikayı takip etti. Ardından içeriden Fentington'un onlara bağıran sesini duyunca donup kaldı.

"Siz ikiniz! Sizi görebileceğim bir yere geçin."

Vincent olduğu yerde durdu, silahı cebine koymuştu. Fentington'u göremiyordu. Görebildiği tek şey kapının çatlağından onlara uzatılmış bir silahtı.

"Dalkavuğuna dışarı çıkmasını söyle, Raeborn."

Vincent elini kaldırdı ve Parker'a öne çıkmasını işaret etti.

Parker tereddüt etti, fakat sonra saklandığı yerden çıktı.

İkisi de görüş alanına girdiklerinde kapı açıldı ve Fentington evden çıktı.

Kıyafetleri eski ve kirliydi, saçları da haddinden fazla uzamıştı. Yüzü haftalardır kesmediği sakalları nedeniyle kararmıştı. İlk kez beyazlar içinde değildi ve bunun yerine siyah bir pantolonu ve gri yeleğiyle ceketi vardı. Gömleği bir zamanlar beyaz olabilirdi ama artık öyle değildi.

"İçeri gelin," dedi Fentington kapıyı sonuna kadar açarak. "Size çay teklif ederdim ama korkarım uşaklarım bugün izinli."

Vincent kapıdan içeri girdi ve salonun diğer ucuna geçti.

Parker gönülsüzce onu takip etti. "Silahlarınızı yere bırakın ve ayağınızla bana doğru ittirin."

Vincent duraksadı ve ardından cebine uzanarak silahını yere bıraktı. Parker da aynısını yaptıktan sonra her ikisi de silahlarını ahşap zeminde ileri gönderdi.

Fentington ona en yakın olan silahı almak için uzandı ve ardından onlara döndü. Ağır çekimde silahı kaldırdı ve ateş etti.

Vincent irkildi ve Parker'ın olduğu yere baktı.

Uyuşuk vücudu alnının ortasında açılmış olan bir kurşun deliğiyle yerde uzanıyor, gözleri ölü bir şekilde bakıyordu. Cebinden çıkarmaya yeltendiği silahı hâlâ elindeydi.

Vincent güçlükle yutkundu ve ardından Fentington ile yüzleşmek için ona döndü.

"Şaşırdın mı?" dedi Fentington.

Vincent duruşunu dikleştirdi. Fentington'un elindeki silahı almak için bir yol bulamazsa çok geçmeden Parker gibi ölü olacaktı. "Pek değil. Unutma, o kurşunlarını benim üzerime de sıkmıştın."

Fentington, Vincent'ın neden bahsettiğini anlamamış gibi yüzünü buruşturdu. Ardından yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ah, evet. Sevgilinle buluşmaya giderken yediğin kurşun."

Vincent derin bir nefes aldı fakat dilini tuttu.

Fentington odanın bir yanından diğer yanına yürüdü ve tüm bu yolculuk sırasında silahı Vincent'ı olduğu yere odaklıydı. "Sana seni vuranın ben olmadığımı söylesem ne derdin?"

"Muhtemelen sana yalancı derdim."

Fentington Vincent'ın önünde durdu ve ona baktı, bakışları gittikçe kararıyor ve çene kasları titriyordu. "Ona bak." Parker'ın yerde yatan cansız bedenini işaret etti.

Vincent başını çevirip ona baktı ve ardından Fentington'a döndü.

Fentington hiçbir uyarı yapmadan silahını kaldırdı ve Vincent'ı omzundan vurdu.

Vincent onu sıyırıp geçen kurşunun sebep olduğu havayı teninde hissetti. Odanın uzak tarafındaki masanın üzerinde duran lamba parçalara ayrıldı. Fentington cebinden başka bir silah daha çıkardı.

"Eğer seni ben vurmuş olsaydım, ölmüş olurdun. Iskalamazdım."

Vincent'ın kafası karışmıştı. İlk rahatsızlık verici şüpheler gün yüzüne çıkmaya başlıyordu. "Seni gördüm. Beyaz atını da gördüm," dedi onu suçlayarak.

Fentington gülümsedi. "Orada değildim demedim. Seni vuranın ben olmadığımı söyledim."

Fentington odanın içinde dolaştı ve Vincent da onun söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

"Hiç başka birisinin de senin ölmeni istiyor olabileceği aklına geldi mi, Ekselansları?"

Vincent ona baktı. Fentington onu, hayal edebileceği her türlü şeyden daha rahatsız edici bir ihtimali düşünmeye zorluyordu. Aklı böyle bir düşünceyi reddetti. "Seni gördüm. Başka ne amaçla orada olabilirdin ki?"

Fentington gülümsedi. "Onu izliyordum, senin fahişeni.

Onunla evlenmem gerekiyordu. Evlenirdim de, tabii sonra onun saf olmadığını öğrendim. Kendisini çoktan başka birisine vermiş olduğunu öğrendim." Elini havaya kaldırdı. "Bir fahişeyi asla karım diye almam. Benim olması gereken bir şeyi başkasına verene karım demem."

Fentington silahını salladı. "Kendisini kime verdiğini bilmek istedim. Ve onu takip edip bekledim. Sevgilisinin eninde sonunda ona geleceğini biliyordum." Fentington güldü. "Gelenin *sen* olduğunu gördüğünde ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsin."

Fentington Vincent'ın önüne geçti. Gözlerinde vahşi bir bakış ve yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Vincent'ın karşısındaki kendisine dair saygısı da dâhil her şeyini kaybetmiş olan bir adamdı. Bu hâle gelmesinin nedeni olarak gördüğü herkesi cezalandırmak ve misilleme yapmak için her şeyi yapabilecek bir adam.

Vincent'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Sana ne zamandır bacaklarını açıyor, Raeborn? Birkaç haftadır mı? Birkaç ay mı? Ya da daha mı fazla?"

Vincent'ın kanı beynine sıçramıştı.

"Bunu sorarak nasıl da bir kabalık ettim." Fentington sadistçe, delice güldü. "Bana o küçük pis sırlarınızı söylemenizi ummamam gerekir, öyle değil mi?"

Fentington'un dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

"Vurulduğunu gördüğümde yaşadığım zevki tahmin edemezsin. Benim yalnızca hayalini kurduğum bir şeyi başka biri gerçekten yapıyordu."

Fentington ona yaklaştı. "Sen ölmeyi hak ediyorsun. Benim evlenmem gereken kadını çaldın ve beni yüksek sosyetenin önünde küçük düşürdün. Adımı çıkardın! Senin ölmeni istedim. Sebep olduğun her şey için acı çekmeni nasıl istediğim bilsen..." Başını iki yana salladı. "Ama o cesarete sahip değildim."

Vincent Fentington'un söylediklerini sindirmeye çalıştı. Fentington onu silah ateşleyenin kendisi olmadığına ikna etmeye çalışıyordu, fakat bunu yapan o *olmalıydı*. O *olmak zorundaydı*."

"Peki, nedenini biliyor musun?"

Fentington, Vincent onun hareketlerini incelerken yeniden dolaşmaya başladı. Hareketleri ani ve telaşlıydı. Silahı çok değerli bir yadigarmış gibi elinde sıkıyordu. Vincent daha kesik nefesler almaya başladı. Korkusu ise daha aşikar bir hâl almıştı.

"Biliyor musun?"

Vincent başını iki yana salladı.

"Çünkü günahlarının ne kadar büyük olduğunu düşünürsem düşüneyim, Tanrı'nın gözünde ne kadar aşağılık ve gereksiz olduğunu bilirsem bileyim ya da senden ne kadar tiksinirsem tiksineyim, seni öldürmek beni senin seviyene düşürmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Seni öldürmek beni de senin gibi güce aç bir yaratık hâline getirecekti. Ben de dualara sığındım. Tanrı'ya senin hayatını da tıpkı benim hayatımı söndürdüğün gibi söndürmesi için dua ettim."

Fentington Vincent'a yaklaştı ve silahı onun çenesinin altına dayadı. "Tam da o sırada, dualarıma cevap aldığımı düşündüm. Sen tam sevgilinle buluşmaya gidiyordun ki Tanrı benim yapacak cesareti bulamadığım şeyi yapması için bir başkasını gönderdi. Tanrı seni öldürmesi için düşmanlarının arasından bir başkasını gönderdi."

Fentington odanın diğer ucuna yürüdü ve dönüp Vincent'a baktı. "O seni vurduktan sonra gidecektim. Fakat o orada kaldığında, ben de öyle yaptım."

"Yani beni kimin vurduğunu gördün."

Fentington gülümsedi. "Tabii ki gördüm."

"Kimdi peki?"

Fentington onu görmezden geldi ve hikâyesine devam

etti. "Daha sonra eve bariyerler kurup ateşe verişini izledim."

Silahını havaya kaldırdı. "Hepinizin öleceğinden çok emindim. Fakat yeniden bağışlandınız."

Yüzündeki ifade daha sert, daha gergin bir şekle büründü. "İşte, o zaman en az sizin kadar tehlikede olduğumu anladım."

Vincent Fentington'un son söylediğini anlamaya çalıştı ama başaramadı. "O nasıl oldu?"

"Görmüyor musun? Katil sadece senin ölümünle tatmin olmayacaktı. Karını da öldürmeye çalıştı." Fentington başını iki yana salladı. "Ve bu şüphelerimi karını faytonun önüne ittirdiği gece de kanıtlamış oldu." Elinin tersini alnına dayadı. "Senin ölmeni ne kadar istiyorsam, onun ölmesini de o kadar istemiyordum. Eğer ona bir şey olsaydı, tüm dünya da senin ulaştığın sonuca ulaşacaktı ve suçlu ben olacaktım."

Vincent Fentington'un söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Neden Grace'e zarar vermek isteyebilir ki?"

Fentington yüksek sesle güldü. "Çocuk yüzünden, Ekselansları."

Vincent Fentington'dan bir adım uzaklaştı. İma ettiği şeyi anlamak istemiyordu.

Fentington yeniden güldü. "Suçlunun ben olmamı istedin, değil mi? Seni ve karını tekrar tekrar öldürmeye çalışan kişinin ben olduğumu düşünmek istedin, çünkü bu şekilde senden benim ettiğimden daha fazla nefret eden biri olduğunu kabullenmek zorunda kalmayacaktın."

"Bunu yapan *sensin* zaten!"

"Ah, Raeborn. Aklına senin ya da vârisinin yaşamasına izin veremeyecek biri illa ki geliyor olmalı."

Vincent'ın kanı kaynıyordu. Nefes almaya çabalarken

göğsüne ağrılar giriyordu. Ya Fentington doğruyu söylüyorsa?

"Düşün, Ekselansları. Ölümünden kârlı çıkacak tek insan kim? Vârisin doğduğunda her şeyi kaybedecek olan kim? Özellikle de vârisin bir oğlansa?"

Vincent başını iki yana salladı.

Fentington zeminde gezindi ve ardından Parker'ın cesedinin yanında durdu. "Bay Parker'ın yeteneklerini nereden öğrendin, Ekselansları?"

Fentington güldü. "Dur tahmin edeyim. Bahse girerim ki kuzenin Germaine önermiştir. Doğru mu?"

Vincent yüzünden akan terleri sildi.

Fentington odaya baktı. "Kuzenin nerede? Burada yok gibi görünüyor."

Vincent güçlükle yutkundu. "Yardım getirmeye gitti. Onlara ihtiyacım olabilir diye Wedgewood ile Carmody'i almaya gitti."

"Şimdiye kadar buraya gelmiş olmaları gerekirdi. Öyle değil mi?"

Vincent'ın dizleri tutmamaya başladı.

Fentington kapıyı gösterdi. "Çık. Bak. Buraya varmaları için yeteri kadar vakit geçti. Onları görebiliyor musun?"

Vincent kapıya gitmedi. Onları görmeyeceğini biliyordu. Fentington'un doğru söylediğini biliyordu. Onu öldürmeye çalışan kişinin kuzeni olduğunu biliyordu. Germaine'in Raeborn adına ve servetine sahip olabilmesi için Grace'in Vincent'a bir vâris vermeden önce öldüğünden emin olması gerektiğini biliyordu.

Beynindeki kan çekildi. Şimdiye kadar hiçbir şey onu, Grace'in tehlikede olabileceği fikri aklına geldiğinde hissettiği korkuya hazırlamamıştı; onu kaybedebileceği korkusuna.

Fentington'un yüzüne baktı. Adamın onun ölmesini istediğinden emindi. Vincent midesine inen krampları hissetti.

Fentington başını iki yana salladı. "Senin ölmeni istediğimi düşünmüştüm ama istemiyorum. Beni aptal yerine koyduğu için *onun* acı çekmesini istediğimi düşünmüştüm ama istemiyorum." Odada dolaştı ve durdu. "Kız kardeşimi ziyaret ettim," dedi Vincent'a bakarak. "Babamızın ne kadar dengesiz biri olduğunu fark etmemi sağladı. Ve ona ne kadar benzediğimi. Benzerliği düşünmek midemi bulandırdı. Onunla hiçbir benzerliğim olsun istemiyorum. Zaten yeteri kadar zarara sebebiyet verdim."

Fentington silahı Vincent'a uzattı. "Acele etsen iyi olur. Germaine'in, Grace'in yaşamasına izin vermek gibi bir lüksü yok."

"Teşekkür ederim," dedi Vincent Fentington'un silahını alırken ve evden koşarak uzaklaştı. Ciğerleri yanıyor, göğsüne çektiği hava donuyordu. Ya çok geç kaldıysa?

Yirmi Birinci Bölüm

Grace nedenini bilmiyordu, fakat içinde bir huzursuzluk vardı ve bir türlü geçmek bilmiyordu. "Sen buraya nasıl girdin? Carver neden senin geldiğini bildirmedi?"

Vincent'ın kuzeni durdu, ardından ağır ve dikkatli adımlarla odanın her yerinde yürüdü. "Ne yazık ki kapıyı çaldığımı duymadı ve ben de içeri sızdım. Umarım sizin için bir sorun değildir."

Grace kapının çahnmadığmı biliyordu. Tıpkı Vincent'ın kuzeninin burada olma nedeninin iyi olmadığını bildiği gibi. "Yalnız kalmayı tercih ederim. Bay Germaine. Carver'ı çağırıp size---"

Elini kaldırarak Grace'i durdurdu. "Korkarım bunu yapmanıza izin veremem."

Grace ona daha dikkatlice baktı. Yakışıklı yüzü kalın Grace'in daha önce fark etmediği çizgilerle doluydu ve gözlerindeki bakışlar da soğuk ve tehlikeliydi. Nabzı hızla atmaya başladı. "Neden buradasın?"

Germaine'in yüzünde oluşan gülümseme Grace'in içini ürpertti.

"Kocanız şeytani Baron Fentington'un icabına bakarken sizinle birlikte durmak için. Tabii, Raeborn ona yardım ge-

tirmek için ayrıldığımı düşünüyor. Görevlileri, Wedgewood'u ve Carmody'i getirmek için. Öyle olmadığını yakın bir zamanda fark edecektir."

Grace olduğu yerde kaldı ve ardından ondan bir adım uzaklaştı, fakat Kevin Germaine elini uzatarak Grace'in ondan daha fazla uzaklaşmasına engel oldu. Omzunu sert bir şekilde sıkan ele baktığında korkusu Grace'in tüm vücuduna yayıldı.

"Gitmeni istiyorum, Germaine."

"Korkarım bunu yapamam, Ekselansları. En azından yapmaya geldiğim şeyi yapmadan olmaz."

"Neymiş o?"

"Sizi öldürmek, tabii ki."

Grace sendeledi. Ona baktığında tüm vücudunu korku kapladı. Adam ciddiydi.

Grace kenara kaydı ve onun parmaklarından kurtuldu. Onu tutmuş olduğu yer yanıyordu. "Çık dışarı! Car---"

Germaine cebindeki silahı çıkardı ve Grace'in görebileceği şekilde doğrulttu. "Eğer Carver'ın gözünün önünde ölmesini istemiyorsan, sana sessiz olmanı öneririm, Ekselansları."

Grace derin birkaç nefes aldı ve ardından anladığını belirtircesine başını salladı.

"Çok güzel." Germaine elini indirdi ve hâlâ masanın üzerinde olan çay servisine baktı. "Birer bardak çay içebilecek vaktimizin olmaması ne acı. Sen talihsiz kazanın acısını çekerken burada oturup bir süre dinlenmek çok eğlenceli olabilirdi."

Grace hissettiği sancıyla karnına sarıldı. Acısının hafiflemesini diledi. Birkaç dakika uzanabilse hafifleyebileceğinden de emindi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Germaine üzerinde kristal şişelerin olduğu küçük masaya doğru gitti ve bardağa biraz konyak döktü. "Para için,

tabii ki. Raeborn'un *tüm* parası için. Bana gelmesi gereken ama artık..." Germaine elinin tersini ağzına doğru götürdü ve Grace'in karnını işaret etti. Grace'in elleri bebeğini korumak için içgüdüsel olarak karnına gitti.

Germaine güldü. "Başka kimseyle evlenmeyeceğinden o kadar emindim ki. Çok geç olana kadar bunu göremedim bile." Bardağını boşalttı ve Grace'e baktı. "Bunu nasıl yaptın? Bacaklarını ona evliliğinizden çok daha önce açtığın belli zaten. Onun çocuğuna hamile kalmanın seninle evlenmesini sağlamanın tek yolu olduğunu görmüş olmalısın. Sadece senin neler yaptığını göremeyecek kadar aptal olmasına şaşırıyorum."

Grace yanaklarının kızardığını hissetti.

"Neyse, artık bir önemi yok. Geçirdiğin kaza benim tüm sorunlarımı çözecek."

"Para masum bir bebeği öldürmeye değecek bir şey değil."

"Değecek bir şey değil mi! Lanet olsun. Nasıl bir servetten bahsettiğinin farkında mısın? Bana on ömür için yetecek bir paradan bahsediyoruz."

Germaine bir eliyle silahı ona doğrulturken diğeriyle de bardağına biraz daha konyak koydu. "Fakat senin şerefsiz kocan bana bir *kasaba çiftçisi* olacağım bir hayat biçti. Bana verdiği üç kuruşu iyi kullanırsam yaşayabileceğim kadar param olduğunu söyledi."

Grace, Germaine'in yüzünün kırmıza döndüğünü ve hareketlerinin öfkeyle bezendiğini gördü.

"Beni nasıl bir aptal sanıyor ki? Bana verdiği o sadaka kadar harçlıkla nasıl yaşayacağımı düşünüyor? O acınası miktar benim yaşamaya alıştığım hayatın bir haftasına bile yetmez. Ve asıl inanılmaz olan kısım da adamın gerçekten cömert davrandığını düşünmesi!"

"Belki onunla konuşursan---"

Germaine elini salladı. "Hepsini istiyorum. Bu servet benim olmalıydı. *Olabilirdi de.* Fakat Raeborn'un babası benim babamdan birkaç dakika önce doğmuş."

"Fakat para yine senin olmayacak," dedi Grace. "Ben ölsem bile para hâlâ Raeborn'un olacak."

"O problemi benim yerime çözmesi için Fentington'a güveniyorum. Tabii, Bay Parker'ın da yardımıyla." Bir yudum daha aldı ve güldü. "Muhtemelen çoktan dul kaldın, Ekselansları. Raeborn'un Fentington'la yüzleşmeden sağ çıkması pek muhtemel değil. Ama..." Güldü. "Yemin ederim kocanın tıpkı bir kedi gibi birden fazla canı var. Ama bu defa işleri kendim ayarladım. Eğer Fentington dünyayı kocandan temizleyemezse, Parker temizleyecek."

Grace'in başı döndü. "O sen miydin?" diye fısıldadı, sanki aklının ona söylediklerine inanamıyormuş gibi. "Vincent'ı öldürmeye çalışan *sen* miydin?"

"Tek pişmanlığım bunu seninle evlenmeden önce yapmamış olmam. O zaman seni öldürmek zorunda da kalmazdım. Ama..." Omuzlarını silkti.

Grace gözlerindeki şeytani kararlılığı gördü ve konuşmanın bir yararı olmadığını anladı. Germaine'i onu öldürmekten vazgeçirmek imkânsızdı. Grace yavaşça Vincent'ın masasına ilerledi.

Vincent'ın çekmecede sakladığı silahın artık orada olmadığını biliyordu, fakat belki bir bıçak ya da benzer bir şey olabilirdi.

Grace zaman kazanmaya çalıştı. "Bu yanına kalmayacak. Vincent bunu yapanın sen olduğunu bilecek."

Germaine gülümsedi ve yürüdü. "Hayır, bilmeyecek. Benden şüphelenmeyecek bile. Parker'dan kurtulmayı başarsa bile seni ve vârisini ölü bir hâlde bulmak onu bir çeşit depresyona sokacak. Seni seviyor. İlk iki karısını gerçekten sevip sevmediğini bilmiyorum ama ikinizi yan yana gören

herkes biliyor ki seni seviyor. Çok yazık, gerçekten." Konyağından bir yudum içti. "Raeborn'un en sonunda her şeye sahip olması ve kaybetmesi, çok yazık."

Grace çekmeceyi yavaşça açtı ve içeriye baktı. Hiçbir şey yoktu. Ardından başka birini açtı. Kevin hayallere dalmış gibi içkisine devam ediyordu. Mükemmel bir şekilde tasarladığı planında kaybolmuş gibi.

"Kafasında bir kurşunla bulunduğunda da kimse şüphelenmeyecek. Olay muhtemelen Fentington'un üzerine kalacak."

Grace elini masanın üzerine yığılmış olan kâğıtların üzerinde gezdirdi. Belki de birinin altında...

Eli bir mektup açacağının üzerine geldi.

"Raeborn Fentington'un suçlu olduğunu düşününce, bu kadar şanslı oluşuma gerçekten çok şaşırdım." Bir gülücük yüzünü aydınlattı. "Benden bir an bile şüphe etmedi, değil mi?"

Grace başını kaldırdı. "Hayır. Bir an bile."

Germaine yüzünü buruşturdu. "Yeter! Yeteri kadar vakit kaybettik. Benimle gelin, Ekselansları. Bahçede bir gezintiye çıkalım. Bahçenin orta yerinde bir yerde sevimli bir havuz hatırlıyorum. Gençliğimde her zaman dikkatli olmam ve ona çok yaklaşmamam konusunda uyarılırdım. Su oldukça derin, anlarsın ya."

Grace başka bir sancı daha hissederken elini mektup açacağına sardı. Bu acısını saklayamadı. Masanın üzerine doğru yaslandı ve nefes almaya çalıştı.

Germaine'in gözleri kocaman açıldı. Grace adamın ilk kez gerildiğini gördü. "Görüyorum ki neredeyse çok geç kalmışım," dedi alnındaki teri silerken. "Raeborn ve sen böylesine erken bir doğumla tüm sosyeteyi şaşırtabilirdiniz."

"Lütfen," dedi Grace acısını geçene kadar nefesini tuta-

rak. "Hâlâ çok geç değil. Eğer şimdi çıkarsan söz veriyorum---"

"Hayır! Bir vârisi olamaz! Taşıdığın bebek her şeyi miras olarak alacak ve ben yine bir şeye sahip olamayacağım. Hiçbir şeye! Tüm hayatım boyunca olduğu gibi. Hayatım boyunca yaşamam için ihtiyaç duyduğum para için yalvarmak zorunda kaldım. Bunu hak ediyorum. Her zaman hak ettim. Ve bu bebeğim bunu benden çalmasına izin vermeyeceğim."

Grace ona dik dik baktı. Bakışlarından kör bir kıskançlık ve her kelimesinden nefret fışkırıyordu. Vincent'tan gerçekten nefret ediyordu. Grace bunu daha önce nasıl görememişti? Germaine'ni açgözlülüğü aklını, vücudunu ve ruhunu mahveden, yaşayan ve nefes alan bir kanserdi. Nefreti öylesine yoğundu ki Raeborn adının ve servetinin ona ait olduğuna inanamadı.

Germaine elini kaldırdı. "Neden o yürüyüşe çıkmıyoruz, Ekselansları? Eğer soran biri olursa biraz temiz havaya ihtiyacın olduğunu söylersin. Ve ben de yalnızca sana eşlik ediyor olurum."

Grace başını iki yana salladı.

"Hemen!" diye bağırdı Germaine silahını kaldırıp ona bir adım yaklaşarak.

Grace mektup açacağını aldı ve eteğinin katlarının arasına sokuşturdu. Kaçmaya çalışmadan önce odadan çıkmayı bekleyecekti. Carver, bahçedeki çalışanlar ya da uşaklar illa ki onu duyup yardıma gelirlerdi herhâlde.

Germaine onu teras kapısından geçirdiğinde Grace tökezledi. Germaine'in parmakları etine batıyordu. Ardından başka bir sancı geldi ve bu seferki öylesine şiddetliydi ki Grace iki büklüm oldu.

İlk çığlığı odada yankılanırken karnını tuttu.

Ah, o acı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Şimdi sırası de-

ğildi. Bebeğini henüz doğuramazdı. En azından dört hafta daha doğuramazdı.

Başka bir sancı daha hissetti ve Grace artık anlamıştı.

Germaine de öyle. Adamın yüzündeki panik Grace'i dehşete düşürdü. "Yürü! Bu bebeği doğurmayacaksın!" Grace'in kolunu kaldırdı ve onu odada sürükledi. Kapıya vardıklarında ise kapıyı açarak Grace'i terasa çekti.

Grace eğer kaçmak istiyorsa bunu bir sonraki sancıdan önce yapması gerektiğini biliyordu. Sancılar çoktan fazla acılı bir hâl almışlardı bile. Ve çok yakınlardı. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair başka bir uyarıydı. Vincent'a sağ salim doğacağına dair söz verdiği bebeğin Grace'i haksız çıkaracağına dair bir uyarı.

"Acele et," dedi Germaine, Grace'in kolunu daha sert tutarken.

"Lütfen, Kevin."

"Nefesini boşa tüketme, Grace. Sana bir yararı olmayacak. Olacakları değiştirmek için artık çok geç."

Korkutucu bir ürperti Grace'in tüm kontrolünü aldı. Germaine çok sakin görünüyor, sesi korkunç derece rahat geliyordu ve yüzünde de donuk bir ifade vardı. Grace'e baktığı zaman, Grace adamın gözlerindeki şeytani bakışlardan onu da doğmamış bebeğini de öldüreceğini anladı. Ve Fentington ile Parker başaramadıysa, daha sonra da Vincent'ı.

Grace terası geçti ve merdivenlerde durdu. Sol eliyle beton tırabzanlara tutunurken sağ eliyle mektup açacağını tutuyor, kaçmak için onu kullanma fırsatı kolluyordu. İlerlerken attığı dengesiz adımlara bakılırsa kendisi için en iyisinin en aşağı inince harekete geçmek olduğunu anlamıştı.

Her hareketini planlayarak, her sorunu önceden görerek önce bir, sonra iki adım attı.

Elindeki açacağı daha sıkı tuttu ve aşağı çevirdi, böylece harekete geçtiğinden daha fazla zarar verebilecekti. Son adımını attı ve durdu.

"Bir sorun mu var, Ekselansları?"

Grace başını çevirip Carver'ın yüzüne baktı. Uşak teras tarafından geliyor ve bu korumacı tavırları onu tehlikeye sokuyordu.

"Her şey yolunda mı, Ekselansları? Alice'i çağırmamı ister misiniz?"

"Ben... Şey... Hayır, Carver. Ben sadece..."

Carver onlara doğru ilerlemeye devam etti.

Germaine'in eli Grace'in tırabzana tutunduğu kolunu tuttu ve sıktı. Grace nefesinin kesildiğini hissetti ve gitgide artan bir fırtına gibi olan dehşet verici bir korku tüm vücuduna saçıldı. Carver'ın durması için dua etti. Bir şey olmadan---

"Lütfen bırakın Ekselanslarına eşlik edeyim, Bay Germaine," dedi Carver. "Korkarım kapıyı çaldığınızı duymadım ya da---"

Germaine hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve silahını ateşledi. Grace çığlık attı ve ardından Carver terasın beton zeminine yığılmadan önce yüzündeki şaşkınlık ifadesinin inanmazlığa dönüşmesini izledi. Beyaz gömleğinin önünde kan birikirken Carver hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu.

"Carver! Hayır!"

Grace kontrol edemediği bir öfkeyle hareket etti. Mektup açacağını kaldırıp döndü. Carver'ın yaralı vücudu gözünün önüne geldi ve Grace kolunu kaldırarak açacağı tüm gücüyle aşağı indirdi.

Germaine bu atağı tahmin edememişti ve buna bir tepki verdiğinde ise artık çok geçti.

Grace silahını elinden geldiğince derine itiyordu. Germaine'in elbisesi parçalandı, derisi yırtıldı ve Grace parçalanan kasların titreşimini de hissedebiliyordu.

Germaine kaçtı ve koluna saplanmış olan açacağa baktı.

Onu kolundan çıkarmadan önce inanmayan gözlerle Grace'e baktı ve ardından onu havuza giden çiçekli yol boyunca sürükledi. Onu içeri sokabilirse Grace'i hiçbir şey kurtaramazdı.

Grace karşı koydu, fakat sancıları sahip olduğu tüm gücü alıp götürüyordu.

Vincent'ı bir kez daha göremeden ölecekti. Bebeğini kollarına alamadan ölecekti. Oğlunu ilk kez gördüğünde Vincent'm yüzünde oluşacak ifadeyi göremeden ölecekti.

Grace başka bir sancı daha hissetti ve geride kalan azıcık gücünü de kaybetti.

Çığlıklarım bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Acı çok sertti. Sancı ardına sancı geliyor ve Grace'in tüm gerçeklik algısını yitirmesine neden oluyordu. Hem Germaine hem de acılar ile daha fazla savaşamadı.

Karnını tuttu ve hiçbir zaman doğmayacak çocuğuna sarıldı.

Yirmi İkinci Bölüm

Hayır!

Vincent Grace'in acı dolu çığlığı havayı doldururken terasa girdi. Carver'ın yerde yattığı noktayı geçti ve Grace'in yardım çığlıklarına doğru koştu. Kuzenini karısını havuza sürüklerken gördüğünde ciğerlerindeki tüm hava yok oldu.

"Germaine!"

Germaine döndü ve Grace'i havuza daha da yaklaştırdı. Vincent tek bir dokunuşla Grace'in suya düşeceğini biliyordu.

"Onu bırak!"

Vincent Grace'e doğru koştu.

"Orada kal!" diye emretti Germaine onu bir kalkan gibi kullanmak için Grace'i önüne çekerek. "Bir adım daha atma yoksa onu iterim."

Vincent teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve Grace'in gözlerindeki ızdıraba baktı. Bakışlarında Vincent'ın kalbini ezen, yalvaran bir bakış vardı. "Artık bitti, Germaine. Her şey senin olabilir. Para. Araziler. Her şey. Sadece Grace'i serbest bırak."

Germaine güldü. "Ne kadar da cömertsin, Raeborn. Fakat artık çok geç."

"Hayır. Geç değil. Avukatıma her şeyi sana vermesini söyleyeceğim. Her şey sana kalacak. Her şey. Tek yapman gereken Grace'i bırakmak."

Germaine ona baktı, bakışları öylesine nefret doluydu ki Vincent ürperdiğini hissetti.

"Onu bırakmak mı? Peki, sonra ne olacak? Tüm bu olanları unutup beni af mı edeceksin?" Germaine güldü. Fakat gülüşünde doğal olmayan bir ton vardı. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Karın yaşamayacak, Ekselansları. Sen de öyle."

Germaine Grace'i daha sıkı tutarak suyun yakınına getirdi.

Havuzun yakınındaki ıslak toprakta Grace'in ayağı kayıyordu.

Germaine'in yüzünde şeytani bir gülücük oluştu ve adam silahını çıkararak Vincent'ın göğsüne doğrulttu. Vincent ölmek üzere olduğunu biliyordu. Grace de bunun farkında olmalıydı.

Grace acı dolu bir çığlıkla döndü ve Germaine'in yaralı omzuna vurdu.

Germaine acı ile bağırdı ve yaralı olmayan kolunu kaldırdı. Eli Grace'in yanağına çarptı ve darbenin etkisiyle Grace'in yüzü yana döndü. Vincent kıpkırmızı oldu. İçinde büyük bir öfke yükseldi.

Grace'in çığlık attığını duydu ve bu acısını iki katına çıkardı. Ani hareketi Vincent'ın kuzeninin dengesini kaybetmesine neden olmuştu ve Grace kenara çekildiğinde Vincent Fentington'dan aldığı silahı çıkararak ateş etti.

Germaine inanmayan gözlerle göğsünü kaplayan kan çemberine baktı ve ardından ileri adım atarak kafa üstü suya düştü.

"Grace!"

Vincent havuzun kenarına koştu ve onun yanına diz çök-

tü. Ona dokunmak için uzandığında elleri titriyordu. Onu kımıldatırsa parçalara ayrılacağından korkuyordu.

Grace yerde yatıyordu. Elleri karnını tutarken vücudu sıkı bir daire şeklini almıştı. Vincent bir şeylerin çok kötü gittiğini biliyordu. Grace'in yüzü bembeyaz, teni sıcak ve nemliydi, ter damlaları alnında ve yanaklarında çoktan görünmeye başlamıştı bile. Ve acı çekiyordu. Vincent bunu gözlerinde görebiliyordu.

"Grace?" Elini onun omzuna yerleştirdi ve çevirdi. Grace çığlık attığında durdu. "Artık buradayım, Grace. Güvendesin."

Grace nefes almaya çalıştı. "Carver'ı vurdu. O yaralı."

"Sorun değil, Grace. Carver ile ilgileneceğiz. Sen yaralandın mı? Seni incitti mi?

"Sorun bebek... Vincent. Bebek... geliyor."

Vincent karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti ve keskin bir nefes aldı. Kalbinin göğsünden fırlamamasını sağlamaya çalışırken gözlerini sımsıkı kapattı.

Grace tekrar nefes aldı ve başka bir sancı daha hissettiğinde karnını tuttu. "Daha vakti gelmemişti... Vincent. Henüz erken."

"Sorun değil, Grace. Doktoru çağıracağım."

"Hayır. Caroline. Caroline'ı... çağır. O ne yapacağını bilir."

"Alice!" diye bağırdı Vincent, fakat Alice zaten oradaydı ve soluk yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Hanımının odasını hazırla ve birisinin Carver'la ilgilenmesini söyle."

"Onunla zaten ilgileniliyor, Ekselansları," dedi Alice ve ardından eve koştu.

Vincent hızlıca yola baktı ve uşaklardan oluşan bir kalabalığın ona baktığını gördü, ne isterse yapmaya hazır şekilde bekliyorlardı.

"Birisi Leydi Wedgewood'un evine gitsin ve bir an önce

buraya gelmesini söylesin. Acele etmesi gerektiğini bildiğinden emin olun. Ve birisi de Carver için doktor çağırsın."

İki uşak evin içine koştu.

Vincent dikkatini Grace'e çevirdi. Solukları düzenli ve yavaştı, acı ile savaştığı sırada göğsü inip kalkıyordu. Vincent Grace'in solukları daha kolay çıkmaya başlayana dek ona sarıldı, ardından ellerini onun arkasına yerleştirdi. "Şimdi seni hareket ettireceğim, Grace. Kolunu omzuma dola."

Grace başını salladı ve kolunu ona sardı. Solukları çok zayıftı ve göğsü yorgunlukla inip kalkıyordu. Vincent onu kaldırdı, o an hissettiğinden daha ağır olacağını düşünüyordu. Hafifliği ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatan başka bir şeydi. Onu kolaylıkla kaybedebilirdi.

Daha birkaç adım atmıştı ki vücuduna başka bir acı saplandı. Acının en kötü kısmında Vincent onu sıkıca tuttu ve ardından onu eve, oradan da üst kata taşıdı.

Korkunun ne demek olduğunu bildiğini sanırdı. Çaresizliğe bağışıklık kazandığını sanırdı. Fakat hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. Ve bebek çok erken geliyordu.

Vincent onu kaybetmeye henüz hazır değildi. Onunla yeteri kadar vakit geçirememişti. Onu yeterince sevememişti.

Çok derin nefesler alarak ona sarıldı.

"Vincent."

"Evet."

"Endişeleniyorsun."

"Hayır, ben---" Vincent boğazındaki yumruyu yutkundu. "Evet, belki biraz."

"Ne söz verdiğimi unuttun mu?"

"Hayır. Bana söylediklerini hatırlıyorum."

"O hâlde endişelenecek bir şey olmadığını biliyorsun. Ben... iyi olacağım. İkimize de yetecek kadar... cesaretim var."

Vincent kaygılarını göstermemeye çalışıyordu. "Bunu hatırlamak için elimden geleni yapacağım."

Evlendiklerinden beri paylaştıkları odalarına geldiler. Alice onları kapıda karşıladı. "Benimle kal, Vincent. Zaman kalmadan önce söylemek istediğim bazı şeyler var."

Vincent başını salladı ve Alice'e Grace'in elbiselerini çıkarıp gecelik giydirme işinde yardım etti. Bunu yaparken iki defa durmaları gerekti. Sancılar daha sık gelmeye başlamıştı. Her sancı sona erdiğinde Grace nefes almaya çalışarak yatağa geri yıkılıyordu. Vincent onu kendine çekti, ona dokunma ihtiyacı hissediyordu. Onunla yalnız kalmak istiyordu.

"Alice," dedi omzunun üzerinden. "Aşağı in ve Leydi Wedgewood'u bekle. Buraya gelir gelmez de yukarı çıkar."

"Tabii, Ekselansları." Alice eğildi ve dışarı çıktı.

"Eğer yapabilecek olsam senin yerine bunu ben çekerdim," diye fısıldadı Grace'in yüzünü ellerinin arasına alarak.

Grace gülümsedi, fakat bu acı dolu bir gülüştü. "Sanırım sana izin verirdim." Vincent'a baktı ve ardından başka bir sancı daha geldiğinde elini tutarak sıktı.

Vincent'ın kanı dondu. Acının hiçbir zaman geçmediğini düşünüyordu ki Grace derin bir soluk vererek başını geri koydu.

"Beni öper misin, Vincent? Lütfen. Bir sonraki sancı gelmeden. Linny gelmeden."

Vincent başını eğdi ve onu onun için hissettiği tüm tutkuyla öptü. Grace de öpücüklerine karşılık verdi ve Vincent öpücüklerindeki çaresizliği, korkuyu gözünden kaçırmadı.

Vincent Grace'in yüzünü tekrar avuçlarına aldı ve onu öptü. Ardından ona baktı. "Seni seviyorum, Grace."

Grace elini gözlerindeki yaşlara götürdü. "Bunu uzun zamandır biliyordum. Fakat bana söylediğin için mutluyum."

Vincent onu tekrar öptü, bu defa yavaşça ve hassas bir şekilde.

"Bir gün seni kandırışımdan ötesini görmeni... ve beni önemser hâle gelmeni... istiyordum. Uzun bir süre boyunca... kendime bunu yapamasan da önemli olmayacağını söyledim. Fakat önemli. Çünkü seni çok seviyorum. Ve biraz da olsa... beni sevemediğini düşünmeye katlanamazdım."

"Seni seviyorum, Grace. Birazdan çok daha fazla. Hayatın kendisinden bile fazla. Bunu asla unutmayacağına dair söz ver."

"Unutmaya---" diye söze başladı, fakat cümlesi başka bir sancı daha geldiğinde çığlığıyla bölündü.

"Sanırım... Caroline'ın... acele etmesini istiyorum," dedi acısı hafifledikçe Vincent'a yanaşarak.

"Grace?"

Vincent döndü ve Caroline'ın odaya daldığını gördü. Bir gülücükle saklamaya çalıştığı endişeli bir ifadesi vardı.

"Linny. Sanırım bebeğim... erken doğmak istediğine kadar verdi..."

"Sorun değil. Bebeğinin ne zaman doğacağına karar veren bir anne görülmedi zaten."

Leydi Caroline odanın kontrolünü ele aldı ve Alice'e ateşi yakmasını ve sıcak battaniyeler hazırlamasını söyledi. Ardından mutfakta sıcak su hazırlamasını ve Grace'in kardeşleri buraya vardığı anda onları yukarı göndermesini istedi.

Alice odadan odaya koştu ve hizmet etmek için bekleyen uşaklara emirleri bildirdi.

"Aşağı inseniz iyi olur, Ekselansları," dedi Vincent'a dönerek. "Grace iyi olacak. Hepimiz göreceğiz."

Vincent oturduğu yatağın kenarına dikildi ve Grace'in elini bıraktı. "Seni seviyorum, Grace," dedi onu bir kez daha öperken.

"Ben de seni seviyorum."

Uzaklaşmak için hareket edecekti ki durakladı. "Bir söz istiyorum, Grace."

Grace acı dolu gözleriyle ona baktı.

"Beni çok uzun süre bekletmeyeceğine söz ver. Bekletirsen bunu canlı atlatabileceğimi sanmıyorum."

"Elimden geleni yapacağım, Ekselansları. Benim de senden bir isteğim olacak."

"Tabii ki."

"Endişelenme."

Vincent gülmeye çalıştı. "Elimden geleni yapacağım," diye cevap verdi her ikisinin de az önce verdikleri sözleri tutamayacağını bilerek.

"Ve Adledge'e... dikkat et. Bu gece hiçbir çocuğunu... bahse koymasına izin verme. Timothy'i Hansley'e kaybettiğini öğrendiğinde... Mary çok üzülmüştü."

"Elimden geleni yapacağım."

***

Ona yalan söylemişti.

Onu çok fazla bekletiyordu. Aklını koruyabileceğini düşündüğünden daha uzun bir süre.

Bacanakları da son sekiz saattir yanındaydı. Vincent görevlilere neler olduğunu anlatırken onun yanında durmuşlar ve ardından Hansley ile Baldwin Germaine'in cesedini alarak sergilenmek üzere evine götürmüşlerdi.

Vincent, Carver'ı kontrol etti ve doktor tarafından iyi bir şekilde dinlenirse düzeleceğine dair temin edildi. Ardından sonu gelmez işkencesine başlamak için çalışma odasına gitti.

Bacanakları için şükretmesi gerektiğini biliyordu. Onu meşgul tutmak, eğlendirmek ve ilgisini çekeceğini bildik-

leri konularda konuşturmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Fakat hiçbir şeyin yararı yoktu. Aklını üst katta acılar çeken Grace'den başka hiçbir şeye odaklayamıyordu.

Savaşı kaybederse ne olacaktı? O kadar küçüktü ki... Bu bebeği doğurmasını nasıl bekliyordu ki? Ve bebeğin henüz doğmaması gerekiyordu. Bir aydan daha erken bir dönemdeydi. Caroline odaya girdiğinde yüzündeki endişeyi Vincent bile fark edebilmişti. Bebek erken doğmaya karar verdiğinde doğumu sağ salim atlatmak adına alman riskler daha da büyüyordu.

Kahretsin! Onu kaybedemezdi. Onsuz yaşayamazdı.

Vincent Carmody'nin onu sohbete dâhil etme çabalarını görmezden gelerek ensesini tuttu ve odada yürümeye başladı. Buna daha fazla dayanamayacaktı. Eğer yakın zamanda bir haber almazsa--

Leydi Sarah odaya girdiğinde durdu ve ona döndü. Ellerinin önünde birleştirmişti ve yüzünde pek de parlak olmayan bir gülümseme vardı. Rengi solmuştu ve endişesi de yüzünden okunabiliyordu. Fakat sesindeki iyimserlik Vincent'ı kötü haber duymayacağına inanmaya itti.

"Bebek henüz doğmadı, Ekselansları. Ama Grace daha uzun sürmeyeceğinden emin olduğunu söylemem için beni aşağı gönderdi."

"O nasıl?"

Leydi Sarah, Grace'in durumu hakkında güzel bir rapor vermeye başladı, fakat sonra sanki yalnızca doğruyu söylemenin yeterli olacağını fark etmiş gibi duraksadı. "Grace yoruldu, Ekselansları."

Vincent düşüp bayılacağını sandı. Yüreği ağzına gelmişti. Olduğu yere çakılıp kalmıştı ama bir yandan da birisinin desteği olmadan nasıl ayakta kalabildiğini merak ediyordu. Dizleri onu daha fazla ayakta tutabilecek kadar güçlü görünmüyordu.

"Beni size onun iyi olduğunu söylemem ve size verdiği sözü hatırlatmam için gönderdi. Endişelenmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyor. Oğlunuz çok yakında doğmuş olacak."

Vincent elini çenesine götürdü ve boğazındaki yumruyu yutkundu. "Lütfen karıma bunun çok uzun sürmeyeceğine dair verdiği sözü hatırlat. Ona çoktan çok fazla zaman geçirmiş olduğunu düşündüğümü söyle. Bu işin bitmesini istiyorum."

Leydi Sarah gülümsedi. "Söylerim, Ekselansları."

Leydi Sarah kaygılı bir ifadeyle kocasına baktı ve ardından yukarı çıkmak için arkasına döndü.

Lord Hansley de karısıyla birlikte odadan çıktı ve Vincent, Sarah yukarı çıkmadan önce ikisinin sessizce fısıldaştıklarını duydu.

"Eminim daha uzun sürmeyecektir," dedi Hansley odaya geri döndüğünde. "Bize bu kadar uzun gelmesinin nedeni yapabileceğimiz bir şey olmaması."

Diğer tüm bacanakları onun bu söylediğine katıldı ve Vincent da Hansley'in söylediklerinin doğru olması için dua etti. Çünkü bu şey yakın zamanda bir sona ermezse, aklını kaybedecekti.

***

Dört saat daha geçti ve Vincent bir şeylerin kesinlikle ters gittiğinden çok emindi. Sarah'dan sonra Mary gelmiş ve Vincent'a her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu söylemiş, ondan bir saat kadar sonra da Francine gelmişti.

Son iki saattir ise kimse aşağı inmemişti ve Vincent nedenini biliyordu.

Grace ölüyordu. Vincent'ın çocuğunu doğurmak onun hayatına mâl oluyordu.

Artık zıvanadan çıkmış olan korkularını bastırmak için odanın bir ucundan diğerini yürüyüp duruyordu, fakat bir faydası olmuyordu. Onu kaybedemezdi. Kaybedemezdi işte. Onu seviyordu. Onu o kadar seviyordu ki bir kadını bu kadar sevmenin mümkün olduğunu düşünemezdi bile. Ve kendisini Caroline doğum yaparken Wedgewood'un söylediklerinin aynısını yaparken buldu. Daha önce hiç etmediği kadar dua ediyor ve Tanrı'ya eğer Grace bundan sağ salim kurtulursa ona bir daha asla dokunmayacağına dair sözler veriyordu. Onu tekrar hamile bırakarak hayatını riske etmeyeceğine yemin ediyordu.

Ve Vincent bunları ciddi söylüyordu. Eğer Tanrı sadece onun yaşamasına izin verirse, Vincent bir daha tohumunu onun içine ekmeyeceğine dair yemin etti.

Eğer hayatta kalırsa.

Korkusu göğsüne daha ağır bir şekilde bastırdı ve Vincent buna daha fazla katlanamadı. Yukarıda neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onunla olması gerekiyordu. Eğer ölecekse de, yalnız ölmesini istemiyordu.

Vincent döndü ve odadan hızla çıktı. Wedgewood arkasından seslendi. Ya da belki seslenen Carmody idi. Kim olduğuna bakmak için durmak yerine ilerlemeyi tercih etti. Salona doğru koştu ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Hiçbir tereddüt yaşamadan kapıyı ardına kadar açtı ve odaya girdi. Kapıyı açtığında o zamana kadar duyduğu en korkunç çığlıkla ve oldukça yüksek sesli, acı dolu bir iniltiyle karşılandı.

Vincent kalbinin durduğunu sandı ve bir daha asla atmayacağından korktu.

"Grace?"

Grace'in kardeşleri ona döndü. Yüzlerinde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Ekselansları. Burada olmama---"

Vincent ilk konuşmaya çalışan kişi olan Leydi Francine'yi geçti. Direkt olarak Grace'in yanına gitti ve elini Leydi Josalyn'in elinden alarak onun yanına oturdu. Grace yorgun görünüyordu, saçları ıslanmış ve alnına yapışmıştı, yüzü bitkin ve solgundu. Çok şiddetli bir kasılmanın ortasındaydı ve vücudu acı ile irkiliyordu. Vincent'ın o kadar canı yandı ki ağlamak istedi. Grace onun için, bebekleri için nelere katlanıyordu.

Kasılma bitti. Ardından bir başkası başladı.

"Grace?"

"Vincent... buraya... gelmemeliydin."

Grace hızlı hızlı nefesler alıyordu, sancılar artık birbiri ardına geliyordu. Kardeşlerinden biri Grace'in yüzünü bir bez parçasıyla sildi. Diğeri ise bir battaniyeyle başında bekliyordu. Bir diğeri de elinde daha fazla havluyla.

"Aşağıda daha fazla duramadım. Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Grace güçsüz bir şekilde gülümsedi ve daha hızlı nefes almaya başladı. "Sana her zaman ihtiyacım olacak, Ekselansları."

Grace feryat ettiğinde Vincent elini tutmaya devam etti.

"Ikın, Grace," diye emretti Caroline yatağın ayak ucuna ilerlerken. "Ikın!"

Grace feryat etti ve ardından ıkındı.

"Şiddet hafiflediğinde ise yastığa düştü ve göğsü yorgunlukla inip kalkıyordu.

"Bebeğin neredeyse geldi, Grace. Bir kez daha ıkındığında bu iş olacak."

"Vincent!" diye haykırdı Grace onun eline sarılırken.

Çığlığı havayı doldurdu ve Vincent çığlığındaki o dehşet verici acıyı tepeden tırnağa hissetti.

"Ikın, Grace. Ikın!"

Grace başını yastıktan kaldırdı ve daha sert ıkındı.

Grace Vincent'ın elini sıkıyordu ve Vincent da oğlu dünyaya gelirken aşağıya doğru baktı.

Bebek çok küçük, kırmızı ve kırışık bir şeydi, fakat Vincent'ın hayatı boyunca gördüğü en güzel görüntüydü. Bebek kuvvetlice ağladığında ise Vincent'ın kalbi neşe ile doğdu.

"Oğlunuz, Ekselansları," dedi Leydi Caroline bebeği özgür kılmaya çalışırken. "Gayet sağlıklı bir oğlunuz oldu."

Vincent öylesine rahatladı ki kendisine zor hâkim oldu. "Grace. Duydun mu? Bir oğlumuz var. Sağlıklı bir oğlumuz."

"Evet, Vincent," diye fısıldadı Grace yüzünden akan yaşları silmek için elini kaldırarak. "Bir oğlumuz oldu."

Vincent eğildi ve Grace'i öptü. "Seni seviyorum."

Hissettiği duyguları açıklayamıyordu. Neşe. gurur. Ona ne yapacağını şaşırtan bir coşku. Rahatlık.

Aşk.

Elini Grace'in nemli yüzünde gezdirdi. "Seni seviyorum, Grace."

Grace derin bir nefes verdi ve yüzünü Vincent'ın avuç içine çevirerek onu öptü.

Vincent Leydi Caroline'a ve Grace'in diğer kardeşlerine baktı. Grace ve bebeğine sevinirken hepsinin gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Teşekkür ederim," dedi özel birini kastetmeden. Hepsine teşekkür ediyordu.

"Bir şey değil, Ekselansları," diye cevapladı Caroline. "Lütfen Grace'i temizlememiz için bize biraz zaman tanıyabilir misiniz? Oğlunuzla resmi bir şekilde tanışmak için birkaç dakika sonra geri gelebilirsiniz."

Vincent durdu ve Grace'e baktı. Yüzü hâlâ solgundu ve ifadesi hâlâ acı doluydu. "Sen iyi misin, Grace?"

"İyiyim. Artık endişelenecek bir şey yok, Vincent. Gördün mü? Sana her şeyin yolunda gideceğini söylemiştim."

Vincent başını salladı ama ikna olmamıştı. Yaşadığı dehşetin hatırası çok tazeydi. Az önce katlandığı kâbus çok tanıdıktı. Grace ona iyi olduğunu söylese de yüzündeki ifade öyle demiyordu.

"Ben kapıda olacağım. Hazır olduğunuzda da içeri geleceğim."

Grace gülümsedi ve Vincent onu öpmek için eğildi, ardından kapıya yürüdü. Elini tam kapıya koyacaktı ki başka bir çığlık onu durdurdu.

"Grace!"

Grace'in yattığı yere koştukları sırada kardeşlerinin yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Grace'in ise yüzü buruşmuş ve vücudu acıyla iki büklüm olmuştu.

Vincent araya girmesinin yardımdan çok zarar olacağını bilerek uzak durdu. Korkusu o kadar büyüktü ki üstesinden gelemiyordu.

Coşkusu kursağında kalmıştı. Tüm korkular ve dehşet ona dadanmak için geri dönmüştü. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu herkesin yüzünde gördüğü ve seslerinde duyduğu panikten anlayabiliyordu.

"Sorun nedir, Grace?" dedi Leydi Caroline, elleri ve gözleri hızlıca Grace'i muayene ediyordu.

"Vincent!"

Vincent ona koştu ve elini tutarak başka bir acı dalgasında ona eşlik etti. Onun ölmesine izin veremezdi. Oğullarını dünyaya getirdikten sonra bu olamazdı.

"Sorun ne?" diye sordu Leydi Caroline'ın yüzündeki korku dolu ifadeye bakarak.

Caroline başını iki yana salladı.

Vincent tüm korkularının tüm gücüyle geri döndüğünü hissetti. Tanrı ona bir hayatı verip diğerini almayacaktı herhâlde...

Grace elini sıkarken başka bir acı Vincent'ın düşünce-

lerini durdurdu. Tekrar Caroline'a baktı ve onun yüzünün yumuşadığını gördü.

"Bir sonraki sancı geldiğinde, elinden geldiğince ıkın, Grace."

"Yorgunum, Linny," dedi Grace, sesi zayıftı ve vücudu acılar yüzünden yorgun düşmüştü.

"Biliyorum, Grace," dedi Caroline elini göbek altı bölgesine bastırırken. "Fakat doğmak isteyen bir bebeğin daha var."

Grace acı ile dimdik olduğunda Vincent ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti.

İkinci bebek Caroline'ın kollarına doğru ilerlerken Grace ıkındı, ardından bir kez daha ıkındı.

"Bir de kızınız oldu, Ekselansları. Çok, çok güzel bir kızınız."

"Duydun mu, Grace? Bir kızımız var."

Yaşlar Grace'in gözlerinden akıyordu ve Vincent yaşları silmeye çalışırken dudaklarını Grace'in alnına bastırdı.

"Bebek sağlıklı mı, Caroline? Neden ağlamadı?"

Bebek ise oldukça yüksek sesli ve sağlıklı çığlığını o zaman atmayı seçti.

Grace derin bir soluk verdi ve gözlerini kapattı. Vincent Leydi Josalyn'in kollarında tuttuğu bebeğe baktı.

Kızı oğlundan daha küçüktü, fakat mükemmel görünüyordu. Kırılgan bir şekilde ağlaması bile mükemmeldi.

***

Vincent yatağın yanına oturdu ve uyurken Grace'i seyretti. Kardeşleri onu yıkamış ve üzerine dantellerle kaplı ve sarı çiçekler bezeli sevimi bir saten elbise giydirmişti. Gözleri siyah halkalarla çevrelenmiş ve yüzü hâlâ soluk olsa da, yine de dünyanın en güzel kadınıydı. Vincent'ı karısıydı. Çocuklarının annesiydi.

Onu o kadar seviyordu ki bu sevgisi kendini korkutuyordu.

Josalyn ve Anne bebeklerle beraber yan odadaydı. Yeni doğmuş bebeklere mırıldanırken çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Bebekler Tanrı'nın birer mucizesiydi.

Caroline ve Mary yarın, Sarah ve Francine de daha sonra gelecekti. Hepsi Grace'in ateşlenmediğinden emin olmak için ilerleyen günlerde onu yakından takip edeceklerdi.

Vincent kendi izleme işlemini kendisi yapacaktı. Ona bir daha bir şey olmasına asla izin vermeyecekti.

Başını geri attı ve tavana baktı. Artık bittiğine inanmıyordu. Grace'in kuzeninin onu öldürme girişiminden kurtulduğuna inanamıyordu. Ona bir değil, iki bebek verdiğine inanmıyordu. Vincent dünyanın en şanslı adamı olduğunun farkındaydı.

Onu bu şekilde kutsadığı için Tanrı'ya sessizce teşekkür etti ve sözünü tutacağına yemin etti. Bunun çok sert bir kefaret olduğunu biliyordu, fakat başka bir hamilelik ile Grace'i kaybetme riskini göze almayacaktı.

"Aslını bilmesen hâlâ endişelendiğini düşüneceğim, Vincent."

Vincent sandalyesinde dik bir şekilde oturdu ve Grace'in eline uzandı. "Gördüğün şey endişe değil, aşkım. Bu bir süre önce dünyalara kavuşmuş bir adamın mütevazı görüntüsü. Onların yanından az önce döndüm. Çok güzeller, Grace. Beni dünyadaki en mutlu adam hâline getirdin."

Vincent onun elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü. "Böyle bir sevgi hissetmenin mümkün olabileceğini bilmiyordum. Hem sahip olacağımı hiç düşünmediğim çocuklarıma hem de sahip olduğum için kutsandığım düşündüğüm karıma olan sevgim. Seni seviyorum, Grace."

"Ben de seni seviyorum," dedi Grace elini onun yanağına götürerek. "Oğlumuz için bir isim seçtin mi?"

"Edward ismini düşünüyordum," dedi Grace'in tepkisini ölçerek. "Babamın adıydı." Grace gülümsedi ve Vincent ona oğullarının adının devamını söyledi. "Adı Edward Andrew Vincent Germaine olacak. On ikinci Hayworth Markisi."

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Peki, sen kızımıza hangi ismi vermek istiyorsun?"

Grace tereddüt etti ve ardından, "Ona Hannah demek istiyorum," dedi.

Vincent gülümsedi "Evet. Sanırım Hannah da isminin kızımıza verilmesinden mutluluk duyacaktır. Ne de olsa onun burada olmasını sağlayan kişi de kendisi."

"Teşekkür ederim," dedi Grace gözlerindeki yaşlarla.

Vincent öne eğildi ve onu hassas bir şekilde öptü, ardından kapıdaki hafif tıkırtıyı duydu ve geri çekildi.

"Uşaklar eşyaları toparlamak için buradalar," dedi Alice kapıyı açık tutarak.

Vincent başını salladı. "Onları içeri al."

"Neler oluyor, Vincent?"

"Dert etmen gereken bir şey değil, Grace. Şimdilik başka bir odayı taşınmamın iyi olacağını düşündüm, böylece sen de rahatsız olmayacaksın."

"Hayır, Vincent."

Vincent Grace'in sesindeki hayal kırıklığını duydu ve yüzünün asıldığını gördü ama görmemezlikten geldi. Seçim şansı yoktu. Onunla aynı yatakta yatmak, ona dokunmak bir yana, onunla aynı odada bile duramazdı. "Dinlenmen gerek. Burada kalsam seni sadece yorarım."

Uşakların içeri girip her şeyi toplayarak Grace'in odasından çıkarmaları için Alice'e işaret etti. Grace ona daha fazla soru soramadan Anne ve Josalyn odaya girdi. İkisi de kollarında ikizleri taşıyorlardı.

Vincent Grace'in oturmasına yardım etti ve arkasına birkaç yastık koydu.

Yatağa ilk ulaşan Josalyn idi. "Oğlun daha şimdiden bağımsız hareket etmeye çalışıyor, Grace. Beslenmek istediği zaman bunu bize bildirmekten hiç de utanmıyor." Josalyn Edward'ı Grace'in kollarına bıraktı.

"Babasına benzeyeceğini daha şimdiden görebiliyorum," dedi Vincent'a gülümseyerek.

"Ve kızın da oldukça ince davranışlar ve sakin bir mizaç sergiliyor," dedi Anne, Hannah'yı tutarken.

Grace gözlerindeki parıltıyla ona baktı. "O da kesinlikle bana benzeyecek."

Vincent güldü ve karısını hafifçe öpmeden önce uşakların odadan ayrılmasını bekledi ve ardından bebekleri beslemesi için oradan ayrıldı. Odadan ayrıldığı anda rahat bir nefes aldı. Bebekler sayesinde bir tartışmadan kaçabilmişti. Bunun sona ermediğini biliyordu, fakat Grace'in Vincent'ın odadan ayrılmasıyla ilgili soruları unutulmuş olmasa da, şimdilik rafa kaldırılmıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Grace saatin gece yarısı ikiyi gösterdiğini gördü, ardından yataktan çıktı ve odadaki ateş sönmeye başladığı için soğuk olan zemine bastı. Hafifçe titreyerek, geceliğini başından çekerek çıkardı ve sandalyenin üzerine koydu. Serin gece havası çıplak tenine değdi ve Grace yatağa girmeden önce titizlikle serdiği ince saten sabahlığını üzerine geçirmeden önce yeniden titredi.

Kumaş onu sadece biraz ısıtmıştı, fakat Grace'in niyeti ısınmak değildi. O an değildi. İlerleyen safhalarda gayet sıcak olacaktı zaten.

Kendi kendine gülümsedi ve sabahlığının belini sadece onu tutacak kadar bağladı ve ardından kapıya yürüdü. Savaş çıkarma, savaşma ve düşmanı yenme yolundaydı. Yüzünde kocaman bir gülücük oluştu ve karnının altında beliren arzu dalgasıyla bir kez daha titredi.

Kocasını baştan çıkarmaya gidiyordu.

Koridora yürüdü ve kocasının altı hafta önce, ikizlerinin doğduğu gece taşındığı odanın kapısının önünde durdu. Amacını en başından beri biliyordu. İlk karısı öldüğünden beri savaş verdiği korkuları yüzünden Grace'i kendinden uzaklaştırdığını biliyordu. Grace'in onun çocuğunu taşıdı-

ğını kesin olarak öğrenmeden önce bile yenmeye çalıştığı korkuları. Kendini bir kez daha yüzleşemeyeceğine ikna ettiği korkuları.

Grace onun kâbuslarının farkındaydı, tıpkı bir aptal gibi evliliklerinin bu özel kısmından uzak durabileceğini düşündüğünü bildiği gibi. Ve bu absürtlük konusunda yapabileceği pek bir şey olmadığı için, Grace Vincent'ın onun bu konuda sorunu olmadığını düşünmesine izin vermişti.

Artık doğruların zamanı gelmişti. Vincent'a sadece el ele tutuşmakla ve nazik öpücüklerle yetinmek istemediğini gösterme zamanı gelmişti. Fiziksel bir yakınlığın yaşanmadığı bir evliliğe rıza göstermeyeceğini söyleme vakti gelmişti. Her geçen gün gittikçe göz ardı edilemez bir hâl alan arzuların salıverilmesinin vakti gelmişti. Grace'i güvende tutacağını düşündüğü bu saçma ayrılığa bir son verme vakti gelmişti.

Artık yüksek sosyetenin Vincent'ı evliliğe mahkum bırakmak için hamile kaldığından şüphelenmesinden korkmuyordu. Çünkü bebekler ikizdi ve doğumdan önceki gün yaşadığı trajediye bakılınca da bebeklerin erken doğduğu fark edilmedi bile. Hayır, karnının yeniden büyüdüğünü duyduklarında kimse ayları saymayacaktı.

Grace gülümsedi ve kapıyı tıklama zahmetine girmeden kapıyı açtı. Onu uyarmaya tenezzül etmemişti bile.

Onu yatağında bulmayı umuyordu, fakat örtüler bir kenara çekilmişti ve yatak da boştu. Onun da Grace gibi huzursuz bir gece geçirdiği belliydi.

Grace odaya baktı. Onu ellerini arkasına bağlamış ve gözlerini karanlığa odaklamış şekilde camdan dışarı bakarken buldu. Her sabah bir önceki gece uyumamış gibi görünmesine şaşmamak lazımdı.

Grace gülmek istedi. En azından yarın yorgun görünmek için bir nedeni olacaktı.

Grace Vincent'ın onun orada olduğunu fark ettiği anı çok iyi biliyordu. Vincent döndü ve ona doğru bir adım attı, ardından durdu. Yüzünde kaygı vardı. "Grace? Çocuklarla ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, Vincent. Edward ve Hannah iyi. Aslına bakarsan, mükemmeller." Ona doğru bir adım attı ve gülümsemesine engel olmak için alt dudağını ısırdı. "Sorun benim."

"Sen misin?" Vincent gergin adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini Grace'in omuzlarına yerleştirdi. "Sorun nedir, Grace? Hasta mı oldun?"

"Pek sayılmaz," diye cevapladı Grace, Vincent'ın dokunuşunun neden olduğu ürpertiyi durdurmaya çalışarak. "Aslına bakarsan bu bir sancı. Ve geçmiyor. Hatta gitgide daha da kötüleşiyor."

Alnında kaygısal çizgiler oluştu ve Grace bir an için onu bu kadar endişelendirdiği için kendini suçlu hissetti. Bu hissi hızlıca yok etti.

Vincent ellerini Grace'in kollarında gezdirdi ve onu kendine çekerek sarıldı. "Neren acıyor? Doktor çağırmamı ister misin?"

Grace başını iki yana salladı. "Hayır. Ne yazık ki doktorun bana bir yararı olmaz."

Vincent parmaklarını onun yanaklarına, ardından da avucunu alnına yerleştirdi. "Ateşin var gibi de durmuyor."

"Ah, evet. Bence oldukça ateşim var."

Vincent tekrar Grace'in yüzüne dokundu, ardından alnını onun alnına götürdü. Onu bu kadar yakınında hissetmek Grace'in karnında kıvılcımları oluşmasına ve daha sonra daha aşağıya kaymalarına neden oldu.

"Lütfen bana sarılır mısın?"

"Tabii ki," dedi Vincent. "Uzanmak ister misin?"

"Henüz değil."

"Pekâlâ. Neren acıyor?"

Grace belindeki kemeri çekti ve sabahlığını omuzlarından sıyırdı. "Burası," dedi ve Vincent'ın elini göğüslerine götürdü.

Nefesi kesilen Vincent titredi.

Grace onun bu tepkisini gördü ve çıkardığı bu sesi ilk teslimiyet işareti olarak algıladı.

***

Vincent Grace'in ne yaptığını biliyordu. Bu gece neler olmasını planladığını biliyordu. Kahretsin! Buna izin veremeyeceğini bilmiyor muydu? Alacak oldukları riski bilmiyor muydu?

Vincent'ın kalbi duracak gibi oldu ve Vincent ondan uzaklaşmaya çalıştı. Fakat ayakları hareket etmeyi reddediyordu. Avuçlarını onun göğüslerine dayamış şekilde orada öylece durmak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Kahretsin! Bu olabilecek en kötü işkenceydi.

"Evet, Vincent. Dokun bana."

"Grace..."

"Lütfen. Sarıl bana."

Yumuşak sesinde öyle bir yalvarma tınısı vardı ki Vincent karşı koyamıyordu. İçindeki savaş daha da şiddetlendi ve Vincent bir taviz verebileceğini düşündü. Ona sarılabilirdi. Ama daha fazlasını yapmayacağına yemin etti.

Vincent kollarını onun etrafına sardı ve saten gibi yumuşak tenine dokundu. Vücudunun her yerine şiddetli kıvılcımlar saçıldı. Bir arzu girdabı midesinin derinliklerine aktı ve Vincent rahatsız olmaya başladı. Gözlerini sımsıkı kapattı ve derin bir nefes aldı.

Orada birkaç dakika durduktan sonra onu bırakacağına yemin etti. Öyle yapacaktı. Fakat elleri kendi istemleriyle Grace'in teninde yavaş ve nazik çemberler çizmeye başladı.

"Evet, Vincent. Daha aşağıya."

Vincent çemberlerini Grace'in belinin alt kısımlarında çizmeye başladı.

"Daha aşağı, Vincent."

Vincent'ın elleri daha aşağı ilerledi ve Grace Vincent ona dokundukça içine çekti. Vincent fazla ısınmıştı, kaskatı kesilmişti ve rahatsızdı. Durması gerekiyordu. Kendisini ondan uzaklaştırması gerekiyordu. Ama yapamadı.

Ardından Grace başını kaldırdı ve "Öp beni, Vincent. Lütfen," dedi.

Ve Vincent kaybetti.

Dudakları onun dudaklarına eğildi ve ona değiyor, tadına bakıyordu. Ve Grace de bu öpücüğe Vincent'ın içindeki aynı istekle karşılık verdi.

Vincent ağzını açtı ve onu arayışa çıktığında Grace'in dilinin cesaretiyle karşılaştı. Her ikisi de nefes alamamaya başlayana kadar dokundular ve savaştılar. Ardından, Grace ağrılı bir iniltiyle kollarını Vincent'ın boynuna doladı ve onu kendine çekti.

Vincent Grace'in kendini kaybettiğini biliyordu. Aşağıya bakarsa bir daha onunla asla sevişmeyeceğine dair ettiği yeminler paramparça olacaktı.

"Ah, Grace..."

"Şşş, Vincent. Sev beni."

Vincent keskin bir nefes aldı. Grace'in kendisine değdiğini hissetmek karnının alt bölgesine ateşli kıvılcımlar gönderiyordu. Ardından Vincent kemerin neredeyse tamamen açılmak üzere olduğu yerdeki tenine bir öpücük kondurdu.

"Grace?" Sesi kendisine bile ağır ve gergin gelmişti.

"Konuşma, Vincent."

Onu tekrar öptü, ardından Vincent'ın yüzünü, boynunu ve göğsünü öpücük yağmuruna tuttu. Elleri vücudunda çılgınca geziyor, Vincent alevler içinde kalana kadar ona dokunuyordu.

"Ben... Biz..." Vincent'ın sırtı ağrıdı ve başı omuzlarına düştü. "Ah, kahretsin."

"Hayır, Vincent. Sana bir cennet vadediyorum." Grace Vincent'ın sabahlığını omuzlarından ittirdi ve ayaklarının dibine düşürdü. Ardından istekli bir şekilde onun kollarına gitti.

Vincent'ın nefesleri sık ve keskindi, göğsü ise sanki nefes alış verişini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi inip kalkıyordu. Buna daha fazla dayanamazdı. Daha fazla ilerlemesine izin veremezdi. Ama yine de durmak istemiyordu.

Nefesi titredi. Eğer onu bu kadar çok istemeseydi, kendini ondan uzaklaştıracak gücü bulabilirdi. Fakat onu çok fazla istiyordu.

Onun gözlerine bakmak gibi bir hata yaptı ve bakışlarına karşılık veren saf arzuya gülmek istedi. Kendi gözlerinde de aynı bakışların olduğuna emindi.

"Bunu yapmamalıyız," dedi yüzünü Grace'in dağınık saçlarına gömerek. "Yemin ederim ki yapmayacaktım." Nefes almaya çalıştı. "Seni bir daha riske atmayacağıma yemin ettim."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye fısıldadı Grace dudaklarını onun tenine değdirerek. "Benimle sevişeceksin." Onu tekrar etti. "Ve sevişeceksin."

Grace Vincent'ın yanağına dokundu ve ardından yüzünü kaldırarak onu bir daha öptü.

Vincent tıpkı bir savaşçı gibi savaşıyor ve fakat her öpücükle ona biraz daha yenik düşüyordu. Daha fazla dayanamayacağının farkındaydı.

"Sev beni, Vincent. Seviş benimle."

Vincent sahip olduğu tüm iradeyi çağırıyormuş gibi inledi. Fakat bunun nafile olduğunu biliyordu. Çok uzun bir süre beklemişti. Birçok gece onunla seviştiğini hayal etmişti.

Vincent derin bir soluk vererek savaşmaktan vazgeçti ve Grace'in görmesi için tüm korkularını ve saf acısını ortaya koyarak ona baktı.

"Beni her şeyi riske atmaya zorlayacaksın, değil mi?"

"Mecburum."

Grace dudaklarını kaldırdı ve onun dudaklarını öptü.

Vincent hafifçe inledi ve öpücüğüne karşılık verdi. "Bununla daha fazla savaşamayacağım."

"Savaşman gerekmiyor, Ekselansları. Tadını çıkarman gerekiyor."

Vincent'ı bir kez daha öptü. Ve sonra bir kez daha.

"Grace, söz verdim. Ben---"

Grace parmaklarının onun dudaklarına bastırdı ve susturdu. "Verdiğimiz sözlerden sabah olunca bahsederiz."

"O zaman her şey için çok geç kalmış olacağım," dedi Vincent.

Grace gülümsedi. "Zaten yeterince geç kaldın, sevgilim. Şimdi, lütfen. Sev beni."

Vincent teslim olarak inledi ve onu kollarına alarak yatağa götürdü.

Sevişmeleri tutku ve arzunun bileşimiydi. Onları birbirine bağlayan ilişki tıpkı olması gerektiği gibi güzel bir zirveye ulaştı.

Dünyaya geri döndükten sonra Vincent onu kollarına aldı ve onu kollarında hissetmenin güzelliğine hayran kaldı. Onun tenine dokundu ve ardından dokunduğu her yere öpücükler kondurdu.

"Seni seviyorum, Grace," dedi Vincent nefesleri düzene girdiğinde.

Vincent Grace'in onu oyununa alet ettiği akşamı düşündü ve gülümsedi. Böyle bir oyunu bu kadar mükemmel bir hâle geleceğini hiç düşünmezdi.

Grace'i iyice kendine çekti ve dudaklarını onun dudak-

larıyla buluşturmak için başını eğdi. "Sana karşı koymanın imkânsız olduğunu bilmeliydim."

Grace elini onun yanağına götürüp parmaklarını çenesinde dolaştırırken gülümsedi. "İmkânsızdı. En başından beri."

Kolunu Vincent'ın boynuna sardı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Paylaştıkları öpücük her ikisinin de inkar edemeyeceği bir duygu kaynaşımıydı.

Vincent'ın kalbinin en başından bildiği şeyi aklı da nihayet anlamıştı. Paylaştıkları aşk tüm korkularını yenecek kadar güçlüydü ve bir hayat boyu, hatta hayatlarının sonrasında da devam edecekti.